Salvatore A. Lombino, pe numele său adevărat, ED MCBAIN s-a născut pe 15 octombrie 1926 la New York. Autor american de succes, a scris peste cincizeci de romane polițiste, majoritatea ecranizate, pe care le-a publicat sub pseudonimele Evan Hunter și Ed McBain.

A absolvit Hunter College în 1950 și a încercat diverse slujbe, de la pianist până la profesor în colegiu, în timp ce scria primele povestiri.

A scris nenumărate scenarii de film, inclusiv pentru celebrul film *Păsările,* de Alfred Hitchcock (1962).

Extrem de bine receptată de public este seria de literatură polițistă de procedură SECȚIA 87, din care face parte și romanul *Caraliii.*

ED McBAIN

CARALIII

Ediția a II-a revizuită

Traducere din limba engleză
MIHAI MOROIU

nemira

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCBAIN, ED
Caraliii / Ed McBain; trad.: Mihai Moroiu
Ed a 2-a, București, Nemira & Co, 2006
ISBN (10) 973-569-825-0
ISBN (13) 978-973-569-825-6

I. Moroiu, Mihai (trad.)

821.111-31=135.1

Ed McBain
FUZZ

Lector: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

ISBN (10) 973-569-825-0
ISBN (13) 978-973-569-825-6

Se dedică socrului meu HARRY MELNICK, cel care a inspirat The Heckler (Zurbagiul) *și care este răspunzător prin urmare și de cartea de față – cel puțin în parte.*

Orașul din paginile ce urmează este imaginar. Personajele și locurile descrise sunt în întregime imaginare. Numai modul de a acționa al poliției se întemeiază pe tehnici de anchetă bine statornicite.

1

Drace, așa săptămână mai rar !

Paisprezece jafuri, trei violuri, o încăierare de cuțitari pe Bulevardul Culver, treizeci și șase de spargeri diverse, iar la sediul circumscripției tocmai se zugrăvea.

Nu că zugrăvitul ar fi fost o operație inutilă în acea incintă.

Detectivul Meyer Meyer ar fi recunoscut oricând că încăperea lor trebuia neapărat zugrăvită. În schimb, i se părea idioată hotărârea primăriei de a porni lucrarea acum, la început de martie, când afară era urât și rece, trist și mohorât, când trebuia să ții ferestrele bine închise, pentru că în calorifere venea tot mai puțină căldură, și să suporți în schimb putoarea terebentinei cât e ziua de lungă ; pe deasupra, cei doi zugravi mișunau peste tot, când pe podea, când undeva la înălțime — și se vedea limpede că nu s-ar fi descurcat vreodată în Capela Sixtină...

— Te rog să mă scuzi, începu unul dintre muncitori, n-ai vrea să muți obiectul acela ?

— Care obiect ? se interesă Meyer.

— Ăla de acolo.

— Obiectul *acela*, spuse Meyer, aproape scos din fire, se întâmplă să fie afurisitul nostru de fișier. Obiectul *acela* conține, din întâmplare, informații despre infractorii și persoanele care tulbură liniștea publică din secția

noastră și, dacă vrei să știi, este de o valoare inestimabilă pentru agenții care trag din greu în brigada noastră.

— Mare scofală, comentă zugravul.

— Nu vrea să-l mute ? întrebă perechea lui.

— Voi îl mutați, spuse Meyer. Voi sunteți zugravii, așa că *voi* o să-l mutați.

— Nu e de datoria noastră să mutăm nimic, zise primul zugrav.

— Noi zugrăvim, doar atât, completă și celălalt.

— Nici de datoria mea nu e să mut obiecte, eu sunt plătit să investighez.

— O.K., atunci nu-l muta din loc, spuse primul zugrav, și o să se umple tot de vopsea verde.

— Acoperă-l cu o husă, răspunse Meyer.

— Am pus husele acolo, pe birouri, spuse celălalt zugrav, și altele nu mai avem.

— De ce mi-o fi mie dat să intru mereu în scene burlești ? întrebă Meyer.

— Hî ? exclamă primul zugrav.

— Face pe deșteptul, spuse colegul lui.

— Tot ce știu e că nu intenționez să mut fișierul, zise Meyer. De fapt, nu intenționez să pun mâna și să mișc nimic. Ați răsturnat cu fundul în sus tot afurisitul ăsta de birou. N-o să mai fim în stare să găsim nimic, o săptămână întreagă după ce plecați voi.

— Facem treabă temeinică, spuse primul zugrav.

— Pe deasupra, nu noi am cerut să venim, continuă celălalt. Crezi că nu avem nimic mai bun de făcut decât să stăm pe aici și să dăm cu bidineaua ? Crezi că e vreo muncă așa de interesantă, de nemaipomenită ? Îți spun eu, dacă nu știi, e o treabă *plicticoasă*.

— Ce vorbești ? spuse Meyer.

— Da, da, e plicticoasă, spuse cel de-al doilea zugrav.

— Pe bune, e plicticoasă, confirmă și primul zugrav.

— Totul verde ca mărul, crezi că e interesant ? Tavanul verde crud, pereții verde crud, scările verde crud ; păi decât așa o treabă, mai bine lipsă.

— Săptămâna trecută am lucrat în piața de pe Council Street, ei, aia *da* treabă !

— A fost cea mai interesantă chestie pe care am făcut-o vreodată, spuse cel de-al doilea zugrav. Fiecare ta-

rabă era vopsită diferit, în culori pastel, știi cum arată tarabele de acolo ? Ei bine, fiecare dintre ele a trebuit vopsită în altă culoare, aia a fost o muncă pe cinste.

— Aici e un rahat, spuse primul zugrav.

— Un rahat plicticos, confirmă și colegul lui.

— Tot nu mă convingeți să mut fișierul, spuse Meyer, iar telefonul începu să sune. Circumscripția 87, detectiv Meyer, pronunță el în receptor.

— Este chiar Meyer Meyer în persoană ? se interesă vocea de la celălalt capăt.

— Cine-i acolo ? întrebă Meyer.

— Mai întâi, am să te rog să-mi spui dacă este însuși Meyer Meyer la aparat.

— Sunt chiar Meyer Meyer.

— Sfinte Sisoe, simt cum mă cuprinde sfârșeala.

— Ia ascultă, cine...

— Eu sunt, Sam Grossman.

— Salut, Sam, ce te-a...

— Nici nu pot să-ți spun cât sunt de emoționat că vorbesc cu o persoană așa de faimoasă, zise Grossman.

— Mda ?

— Mda.

— O.K., ce este ? Nu înțeleg nimic.

— Vrei să spui că nu știi ?

— Nu, nu știu. Dar ce anume ar trebui să știu ? întrebă Meyer.

— Sunt convins că vei afla, spuse Grossman.

— Nu urăsc nimic mai mult pe lumea asta decât misterele, așa că mai bine mi-ai spune despre ce-i vorba, ca să nu mă fierbi !

— Ah, ha, spuse Grossman.

— Chiar tu îmi mai lipseai azi, zise Meyer, oftând.

— De fapt, te-am sunat în legătură cu o jachetă sport bărbătească, măsura treizeci și opt, de culoare roșie cu albastru, ecosez, cu eticheta Tom's Town and Country, la care mi s-a cerut să fac analiza unei pete suspecte de pe partea stângă față. Știi ceva despre chestia asta ?

— Eu am cerut analiza, răspunse Meyer.

— Ai un creion la îndemână ?

— Dă-i bătaie.

— Sânge negativ, spermă negativ. Pare să fie o simplă pată de bucătărie, de untură sau ulei. Vrei să mergem mai departe cu analiza ?

— Nu, nu-i nevoie.

— Îi aparține unei persoane bănuite de viol ?

— Am avut trei duzini de indivizi suspectați de viol săptămâna asta. Mai avem și doi zugravi.

— Ce-ai zis ?

— Nimic important. Asta-i tot ?

— Asta-i tot. Mi-a făcut o deosebită plăcere să vorbesc cu tine, domnule Meyer Meyer, nici nu-ți închipui cât sunt de emoționat.

— Ia ascultă, ce naiba... ? începu Meyer, dar Grossman pusese receptorul în furcă. Meyer rămase cu receptorul în mână câteva secunde, privindu-l înciudat, apoi îl așeză la locul lui. Observă mai multe pete de vopsea verde crud pe plasticul negru. Cârpaci afurisiți, murmură el pentru sine, iar unul dintre zugravi îl întrebă :

— Ce ?

— Nimic.

— Am crezut că ai zis ceva.

— Ia ascultați, măi băieți, de fapt voi din care serviciu sunteți ? întrebă Meyer.

— Lucrări publice, răspunse primul zugrav.

— Întreținere și reparații, completă cel de-al doilea.

— De ce n-ați venit voi să vopsiți locul ăsta nenorocit astă vară și nu acum, când trebuie să ținem toate ferestrele închise ?

— De ce ? Acum ce are ?

— Pentru că acum pute aici, de-aia zic, răspunse Meyer.

— Aici putea și înainte să venim noi, spuse primul zugrav, probabil pe bună dreptate.

Meyer pufni disprețuitor și le întoarse spatele celor doi muncitori, încercând să localizeze fișierul ce conținea dosarele cu rapoartele ultimei săptămâni, care părea să fi dispărut cu desăvârșire din vedere.

Dacă exista un lucru (și erau *multe* lucruri) pe care Meyer nu-l putea suporta, acela era haosul. Biroul brigăzii se găsea într-o stare de haos deplin, complet și total. Scări duble, huse, ziare, cutii de vopsea deschise, cutii de

vopsea închise, pensule folosite, pensule curate, cutii de terebentină și cutii de tiner, bețe pentru amestecat, mostre de culoare (diverse nuanțe minunate de verde crud), rulouri, platforme pe roți, role de bandă adezivă, salopete, cârpe pătate se aflau semănate, aruncate, înfășurate, împrăștiate, rezemate, întinse, culcate și proptite precar pe birouri, dulapuri, podele, pereți, răcitoare de apă, pervaze de fereastră și oricare alt obiect neînsuflețit. (Ieri, zugravii aproape aruncaseră o cârpă peste forma inertă a detectivului Andy Parker care, ca de obicei, adormise în scaunul turnant din spatele biroului, cu picioarele sprijinite de-un sertar deschis.) Meyer trona în mijlocul acestei dezordini ca un monument al răbdării, ceea ce și era, fără îndoială — un bărbat solid, cu ochi albaștri și pleșuv, cu chelia pătată acum de stropi de vopsea verde crud (fapt de care el nu era conștient). Din expresia feței sale rotunde se ghicea nemulțumirea, umerii îi căzuseră de oboseală, părea dezorientat și supărat și, la naiba, nu mai izbutea să găsească *nimic!* Haos, se gândi el, iar telefonul începu din nou să sune.

Se afla în apropierea biroului lui Carella, așa că introduse mâna sub husă și cotrobăi în stânga și-n dreapta după telefonul care emitea sunete stridente, își retrase din nou brațul, cu o pată mare și verde pe manșeta hainei, și se repezi de-a curmezișul camerei spre propriul său birou. Înjurând, ridică receptorul.

— Circumscripția 87, detectiv Meyer, spuse el.

— Directorul Direcției Parcurilor, Cowper, va fi asasinat prin împușcare mâine seară, în caz că nu primesc cinci mii de dolari înainte de amiază, se auzi vocea unui bărbat. Alte amănunte, mai târziu.

— Ce? exclamă Meyer.

Convorbirea fusese întreruptă.

Se uită la ceas. Era ora patru și cincisprezece după-amiază.

La ora patru și jumătate în acea după-amiază, când detectivul Steve Carella sosi la sediul poliției, locotenentul Byrnes îi ceru să vină puțin până la el. Stătea așezat la biroul lui din camera înzestrată cu două ferestre, pufăind din țigara de foi și aducând foarte mult

cu un *boss* (ceea ce și era de fapt) în costumul său în dungi subțiri, de o nuanță ceva mai închisă decât părul tuns scurt, cravată de culoare neagră cu auriu, din mătase și cămașă albă (cu o mică pată de culoare verde crud pe una dintre manșete), inel cu însemnele unui colegiu în piatră maronie pe inelarul mâinii drepte și verighetă pe cel de la mâna stângă. Îl întrebă pe Carella dacă dorește o ceașcă de cafea, acesta acceptă, și atunci Byrnes îl sună pe Miscolo la secretariat și îi ceru să aducă încă o ceașcă, apoi îl îndemnă pe Meyer să-l pună și pe Carella la curent în legătură cu telefonul primit. Lui Meyer nu-i trebuiră mai mult de zece secunde pentru a relata conținutul conversației.

— Asta-i tot ? întrebă Carella.

— Nimic mai mult.

— Hm.

— Tu ce părere ai, Steve ? întrebă Byrnes.

Carella era așezat pe marginea biroului scrijelit al lui Byrnes ; bărbatul cel înalt și subțire arăta acum ca un vagabond, deoarece de îndată ce se va lăsa întunericul avea să iasă pe străzi și să bântuie, până își va găsi o alee sau intrarea vreunei case ; acolo avea să se trântească pe jos, duhnind a vin, în așteptarea cuiva care să vină și să-i dea foc. Cu două săptămâni în urmă, un vagabond *adevărat* fusese ars de niște tineri dornici de distracție, scăpând din fericire cu viață ; săptămâna trecută, un alt pierde-vară fusese folosit drept combustibil, dar din păcate nu supraviețuise. Prin urmare, Carella își petrecea nopțile prăbușit prin diverse cotloane din apropierea caselor, prefăcându-se că ar fi beat și sperând să apară cineva care să încerce să-i dea foc. Nu se mai răsese de trei zile. Pe fălci îi apăruse o miriște de aceeași culoare cu părul castaniu, crescând însă rar și neregulat, în smocuri, ceea ce făcea ca figura lui să pară incompletă, ca și cum ar fi fost schițată grăbit de un artist nu prea grozav. Ochii căprui (pe care lui îi plăcea să-i considere pătrunzători) arătau îmbătrâniți și lipsiți de strălucire, datorită asocierii cu barba jigărită și multiplele straturi de jeg natural lăsate să se adune pe frunte și pe obraji. Rădăcina nasului era brăzdată de o rană în curs de vindecare, abil imitată cu vopsele vegetale și colodiu, aidoma

sângelui coagulat, puroiului și putrefacției. Ai fi jurat că are și păduchi. Byrnes simți impulsul să se scarpine. Toată lumea din încăpere simțea de fapt nevoia să se scarpine. Își suflă nasul înainte de a răspunde la întrebarea locotenentului, iar batista pe care o scosese din buzunarul de la spate al pantalonilor lui soioși părea pescuită din rigolă. Făcu mare zgomot cu acest prilej (există și cazuri când intri *prea* tare în pielea personajului, gândi Meyer) ; își puse batista la loc în buzunar și apoi spuse :

— A vrut să discute cu cineva anume ?

— Da' de unde, a început să vorbească din clipa când m-am prezentat.

— S-ar putea să fie un nebun, zise Carella.

— S-ar putea.

— De ce ne-a ales tocmai pe noi ? întrebă Byrnes.

Întrebarea era justificată. Presupunând că omul *nu* era bolnav mintal și că plănuia *cu adevărat* să-l omoare pe directorul parcurilor dacă nu-și primea cei cinci mii de dolari până a doua zi la prânz, de ce a sunat tocmai la 87 ? În minunatul lor oraș existau multe alte circumscripții de poliție, dintre care nici una nu se afla în plin proces de zugrăvire în prima săptămână a lui martie (sau cel puțin așa era de sperat), fiecare dintre ele având la dispoziție detectivi la fel de harnici și hotărâți ca și bravii agenți care se adunaseră acum în jurul primelor cești de cafea ale după-amiezii, ca să le mai treacă timpul, și care îl cunoșteau, fără îndoială, pe directorul parcurilor la fel de bine ca și acești vajnici apărători ai legii — deci, de ce fusese aleasă tocmai Circumscripția 87 ?

Întrebarea era potrivită. Așa cum se întâmplă cu majoritatea întrebărilor de acest fel, nu i se putea da un răspuns imediat. Miscolo își făcu apariția cu o ceașcă de cafea, îl întrebă pe Carella când plănuise să-și facă o baie și apoi se întoarse la treburile lui funcționărești. Carella ridică ceașca de cafea cu mâna pe care jegul se prezenta sub formă de crustă, o ridică la buzele crăpate și cojite, sorbi și apoi zise :

— Am avut vreodată de-a face cu Cowper ?

— Ce vrei să spui ?

— Nu prea știu nici eu. Vreo misiune specială sau ceva de genul ăsta ?

— Din câte știu eu, nu, spuse Byrnes. Singurul moment de care reușesc să-mi amintesc e când a vorbit la întrunirea funcționarilor publici, dar atunci au fost invitați toți polițiștii orașului.

— Probabil că e un nebun, spuse Carella.

— S-ar putea, repetă Meyer.

— Ai avut senzația că e un adolescent ? întrebă Carella.

— Nu, avea vocea unui om matur.

— A zis când va suna din nou ?

— Nu. N-a zis decât „mai târziu".

— N-a spus nici când sau unde trebuie să depui banii ?

— Nu.

— Nu ți-a zis nici de unde ar trebui să faci rost de ei ?

— Nu.

— Se așteaptă probabil să lansăm o colectă, spuse Carella.

— Cinci mii înseamnă doar cu cinci sute cincizeci de dolari mai puțin decât câștig eu pe an, zise Meyer.

— Desigur, dar probabil că vestea generozității curcanilor din Circumscripția 87 a ajuns până la el.

— Recunosc că sunt tentat să-l consider nebun, spuse Meyer. Există un singur lucru zis de el care mă tulbură.

— Ce anume ?

— Asasinat prin împușcare. Nu prea-mi place chestia asta, Steve. Sunt cuvinte care m-au speriat.

— Mda, bine, nu ne rămâne decât să așteptăm să sune din nou, O.K. ? spuse Carella. Cine intră de serviciu ?

— Kling și Hawes trebuie să sosească pe la cinci.

— Cine face parte din echipă ?

— Willis și Brown. Ei îi înlocuiesc pe cei de pe teren.

— Despre ce dosar e vorba ?

— Furturile acelea de mașini. Sunt postați în zona străzilor Culver și a Doua.

— Crezi că e gestul unui excentric, Meyer ?

— Se prea poate. Trebuie să așteptăm.

— N-ar trebui să-l prevenim pe Cowper ?

— De ce? spuse Carella. S-ar putea să nu se întâmple nimic, până la urmă. Ce rost are să-l alarmăm fără motiv?

— Foarte bine, spuse Byrnes. Își privi ceasul, se ridică, se duse la cuierul din colț și își îmbrăcă haina. I-am promis lui Harriet că ies cu ea la cumpărături, pentru că astăzi magazinele sunt deschise până mai târziu. Voi fi acasă pe la nouă, dacă are nevoie cineva de mine. Cine va ține legătura?

— Kling.

— Te rog să-i spui că am să fiu acasă pe la nouă.

— Perfect.

— Sper că e doar o farsă, spuse Byrnes și ieși din birou.

Carella stătea pe marginea biroului, sorbindu-și cafeaua. Părea foarte obosit.

— Ce sentiment ai când ești faimos? îl întrebă el pe Meyer.

— Ce vrei să spui?

Carella își ridică privirile spre el și spuse:

— O, am senzația că încă nu știi nimic.

— *Ce* să nu știu încă?

— Despre carte.

— Ce carte?

— Cineva a scris o carte.

— Și ce-i cu asta?

— Cartea se numește *Meyer Meyer.*

— Cum?

— Mda. *Meyer Meyer.* Cronica a apărut în ziarul de azi.

— Ce? Nu înțeleg ce vrei să spui! Meyer *Meyer*, cum așa?

— Cronica e foarte bună.

— Meyer Meyer? spuse Meyer. Dar ăsta-i numele *meu.*

— Desigur.

— Așa ceva nu se poate! Cine a făcut-o?

— O scriitoare.

— Cum o cheamă?

— Helen Hudson.

— Așa ceva nu se poate!

— Răul s-a comis.

— Ei bine, *nu* se poate. Eu sunt o *persoană*, nu e voie să botezi un personaj după o *persoană* reală. Se încruntă și-l privi pe Carella cu suspiciune : Nu cumva te ții de bancuri ?

— Da' de unde, e adevărul curat.

— Iar individul acela e polițist în carte ?

— Nu, cred că e profesor.

— *Profesor*, Isuse Hristoase !

— Într-o universitate.

— Nu se poate să facă așa ceva ! repetă Meyer. O fi chel ?

— Nu știu, în cronică nu spunea decât că e scund și gras.

— Scund și gras ! Nu-i permit să se folosească de numele meu pentru o persoană scundă și grasă. Am s-o dau în judecată.

— Așa să faci ! spuse Carella.

— Crezi că n-o s-o fac ? Cine a publicat afurisita asta de carte ?

— Dutton.

— O.K. ! spuse Meyer și scoase un carnețel din buzunarul hainei. Notă repede câteva cuvinte pe o pagină goală, închise carnetul, îl scăpă pe jos încercând să-l pună la loc în buzunar, înjură, se aplecă să-l ridice, se uită apoi plin de jale la Carella și îi zise :

— Dacă stai să te gândești, *eu* am drept de întâietate.

Cel de-al doilea apel a fost primit la unsprezece fără zece, în aceeași seară. Detectivul Bert Kling răspunsese la telefon ; înainte de a pleca acasă, Meyer îl pusese la curent cu telefonul primit mai devreme.

— Circumscripția 87, Kling la telefon, spuse el.

— Nu am nici o îndoială că ați ajuns la concluzia că sunt nebun, pronunță vocea bărbatului. Dar nu-i așa.

— Cine-i acolo ? întrebă Kling, făcându-i semn lui Hawes, aflat la cealaltă extremitate a încăperii, să ridice și el receptorul.

— Promisiunea pe care am făcut-o o voi îndeplini întocmai, spuse omul. Cowper, directorul Direcției Parcurilor va fi asasinat mâine seară, în caz că nu primesc

cinci mii de dolari până mâine la prânz. Iată cum doresc să-mi parvină. Ai un creion ?

— Domnule, de ce ne-ai ales tocmai pe *noi*? se interesă Kling.

— Din motive sentimentale, veni răspunsul, iar Kling ar fi putut să jure că zâmbea la celălalt capăt. Creionul e pregătit ?

— De unde îți închipui că putem face rost de cinci mii de dolari ?

— E o chestiune care nu mă interesează, spuse omul. Problema *mea* este să-l ucid pe Cowper dacă nu-mi livrați marfa. Nu vrei să afli ce am să-ți comunic ?

— Dă-i drumul, spuse Kling, aruncând o privire spre Hawes, care stătea aplecat peste celălalt telefon și încuviința, dând din cap.

— Vreau ca banii să fie plătiți în bancnote de mică valoare și să nu fie marcați, mai e nevoie să menționez și asta ?

— Domnule, cunoști semnificația termenului de extorcare ? îl întrebă Kling deodată.

— Știu ce este, răspunse omul. Nu încerca să mă ții pe fir. Sunt hotărât să închid cu mult înainte de-a putea voi să stabiliți unde mă aflu.

— Cunoști pedeapsa pentru extorcare ? întrebă Kling, iar omul puse receptorul în furcă.

— Pui de lele ! exclamă Kling.

— O să sune din nou. Data viitoare vom fi pregătiți, spuse Hawes.

— Oricum, nu putem să-l urmărim prin echipament automat.

— Putem măcar încerca.

— De fapt, ce-a zis ?

— A zis că are „motive sentimentale".

— Așa am crezut și eu că înțeleg. Dar ce-o mai fi însemnând și asta ?

— Întreabă-mă să te-ntreb, spuse Hawes întorcându-se la biroul lui, unde își întinsese un șervețel de hârtie peste husa protectoare, pe care își aranjase ceaiul în cana de carton și sandvișul cu brânză, înainte să-l fi deranjat apelul telefonic.

Era un bărbat uriaș, înalt de un metru optzeci și opt și în greutate de nouăzeci și unu de kilograme, cam cu cinci kilograme mai mult decât greutatea la care se simțea cel mai bine. Avea ochi albaștri și fălci zdravene, cu bărbia despicată. Părul îi era roșu, cu excepția unei șuvițe de deasupra tâmplei stângi, unde fusese odată rănit cu un cuțit, care începuse să încărunțească, în mod curios, după ce rana se vindecase. Avea nasul drept și nefracturat și o gură frumos conturată, cu buza inferioară groasă. Așa cum stătea și-și sorbea ceaiul, mușcând din sandviș, părea un mătăhălos căpitan ahab, care se lăsase cooptat în serviciul civil, nu se știe prin ce minune. Mânerul unui revolver îi ieșea la iveală de sub haină, atunci când se apleca deasupra mesei, pentru ca firimiturile de pâine să cadă acolo. Pistolul era din cele mari, direct proporțional cu voinicia omului — un Smith & Wesson 375 Magnum, cântărind peste un kilogram, numai bun să-ți facă în căpățână o gaură cât o minge de baseball dacă aveai ghinionul să te întâlnești cu Cotton Hawes pe o noapte cu lună plină. Tocmai mușca din sandviș când telefonul se auzi din nou.

— Circumscripția 87, Kling la telefon.

— Pedeapsa pentru extorcare, se auzi aceeași voce, este închisoarea pe termen de maximum cincisprezece ani. Mai ai vreo întrebare ?

— Ascultă... începu Kling.

— Ascultă *tu*, răspunse omul. Vreau cinci mii de dolari în bancnote de valoare mică și nemarcate. Vreau să fie puse într-un sufertaș de metal pentru mâncare, iar acesta să fie adus pe cea de-a treia bancă de pe aleea ce leagă Strada Clinton de Parcul Grover. Pe mai târziu, spuse, apoi puse receptorul în furcă.

— Ne fierbe la foc domol, din câte îmi dau seama, îi spuse Kling lui Hawes.

— Cam așa ceva. Să nu-l căutăm pe Pete ?

— Haide să așteptăm până ce ne dă toate informațiile, spuse Kling oftând și încercând să-și continue raportul pe care îl bătea la mașină.

Telefonul nu începu să sune din nou decât la ora unsprezece și douăzeci. Kling recunoscu de îndată vocea interlocutorului.

— Ca să repet : vreau ca sufertașul să fie adus pe cea de-a treia bancă a aleii ce leagă Strada Clinton de Parcul Grover. Dacă banca este supravegheată sau dacă omul vostru nu e singur, sufertașul nu va fi ridicat, iar directorul va fi asasinat.

— Vrei să lăsăm cinci mii de dolari pe o bancă, într-un parc ?

— Ai înțeles perfect, spuse omul, punând capăt conversației.

— Crezi că asta a fost totul ? îl întrebă Kling pe Hawes.

— Nu știu, răspunse Hawes, privind ceasul de perete. Haide să-i mai acordăm timp până la miezul nopții. Dacă până atunci nu sună din nou, îl anunțăm pe Pete.

— O.K., răspunse Kling.

Începu să bată din nou la mașină. Se apleca încrâncenat asupra ei, folosind o metodă cu șase degete, ce-i aparținea în exclusivitate, bătând cu mare viteză și multe greșeli, peste care bătea din nou sau pe care le ștergea, după cum îi venea în secunda respectivă ; de fapt, nu putea suferi hârțogăreala ce însoțește munca specifică poliției, întrebându-se de ce și-o fi dorind individul ca vasul metalic să fie abandonat pe banca unui parc, de unde oricine putea să-l ia, blestemând mașina de scris ordinară pe care le-o punea la dispoziție primăria, mirându-se apoi cum de poate cineva să ceară cinci mii de dolari cu atâta nerușinare numai ca să *nu* comită o crimă. Concentrarea îl făcu să se încrunte și, pentru că era cel mai tânăr detectiv din secție iar figura lui nu apucase încă să înregistreze semnele dezastruoase lăsate de tensiunile meseriei pe care și-o alesese, singurul rid ce i se vedea era tocmai cel provocat de încruntare, o cută adâncă ce-i brăzda fruntea netedă. Era un bărbat blond, înalt de un metru optzeci, cu ochi migdalați și expresie deschisă. Purta o vestă galbenă, iar jacheta sport, de culoare maro, era așezată pe speteaza scaunului. Arma lui, un Colt 38 Detective's Special, pe care îl purta de obicei prins la cingătoare, se afla acum în toc, așezat în sertarul de sus al biroului.

În următoarea jumătate de oră, telefonul sună de șapte ori, dar niciodată din partea celui care amenința

să-l ucidă pe Cowper. Tocmai își încheia raportul — conținutul interogatoriilor de rutină luate în legătură cu un jaf petrecut pe Ainsley Avenue — când telefonul începu din nou să sune. Întinse mâna spre receptor, cu o mișcare automată. La fel de automat, Hawes ridică și el derivația.

— E ultima noastră convorbire în această seară, spuse omul. Vreau să primesc banii mâine, înainte de amiază. Suntem mai mulți, așa că nu încercați să-l arestați pe cel care ridică banii, altfel directorul va fi ucis. Dacă sufertașul e gol, sau în caz că ar conține bucăți de hârtie, bancnote false sau marcate, sau dacă banii nu se vor afla pe bancă mâine înainte de prânz, indiferent de motiv sau de împrejurări, planul de asasinare a directorului va fi pus în aplicare. Dacă aveți vreo întrebare, puneți-o acum.

— De fapt, sper că nu-ți închipui că o să-ți oferim cinci mii de dolari pe o tavă de argint, este ?

— Nu, într-un sufertaș pentru mâncare, răspunse omul, iar Kling avu din nou impresia că zâmbea.

— Va trebui să discut cu locotenentul, spuse Kling.

— Da, iar el la rândul lui va trebui să discute cu directorul parcurilor, fără îndoială, veni răspunsul.

— Există vreun mod în care putem intra în legătură cu tine ? întrebă Kling, aruncând momeala la întâmplare, în speranța că omul ar putea cu adevărat să-și mărturisească telefonul și adresa, din grabă și automatism.

— Trebuie să vorbești ceva mai tare, spuse bărbatul. Eu nu aud foarte bine.

— Am întrebat dacă nu există o cale...

Convorbirea fu întreruptă în acest punct.

Bestia asta de oraș te poate intimida câteodată doar prin dimensiunile lui uriașe, dar atunci când i se aliază și vremea, te poate face să-ți dorești moartea. Cotton Hawes și-ar fi dorit să fie mort în acea zi de marți, 5 martie. Temperatura, așa cum fusese ea înregistrată la punctul de pe Lacul Grover, din parcul cu același nume, la ora șapte dimineața, fusese de —12°C, iar la ora nouă — când o pornise pe aleea ce începea din Strada Clinton — temperatura nu urcase decât cu un singur grad. Un

vânt pătrunzător și rece bătea de la nord, dinspre râul Harb, alergând nestingherit prin strâmtul coridor nord-sud ce se deschidea chiar în zona pe care o străbătea el. Părul roșu i se zbătea în toate direcțiile, iar poalele hainei i se lipiseră de partea din spate a picioarelor. Își pusese și mănuși, iar în mâna stângă purta un sufertaș de culoare neagră. Cel de-al treilea nasture al pardesiului, aflat cam la înălțimea taliei, era deschis, iar mânerul Magnum-ului se afla chiar în apropierea deschiderii, pentru a putea fi oricând extras rapid cu mâna dreaptă, liberă.

Sufertașul era gol.

Îl treziseră din somn pe locotenentul Byrnes la ora douăsprezece fără cinci minute, cu o seară în urmă, raportându-i conversațiile pe care tocmai le purtaseră cu omul care, între timp, primise porecla de Țicnitul. Locotenentul emisese o serie de mormăituri în receptor, le promisese că apare imediat, apoi se interesase cât e ceasul. Află că era aproape miezul nopții, mormăi din nou și puse receptorul în furcă. După ce și-a făcut apariția la secție, i-au dat toate amănuntele și au hotărât să-l sune pe directorul parcurilor, pentru a-l anunța că viața lui se află în primejdie și pentru a discuta posibilitățile de a lua măsuri împreună. La primul apel al telefonului, directorul privi ceasul de la capul patului și răspunse, vestindu-l imediat pe locotenentul Byrnes că era douăsprezece și jumătate, nu era oare vorba de ceva care se putea rezolva și a doua zi dimineață ?

Byrnes își drese glasul și apoi zise :

— Păi, e unul care zice că are să vă împuște.

Directorul parcurilor își drese și el vocea și răspunse :

— De ce n-ai zis așa de la bun început ?

Situația era ridicolă.

Directorul parcurilor nici că pomenise vreodată ceva mai ridicol : cum putea să-și imagineze maniacul acela că avea să-i plătească el cinci mii de dolari în urma câtorva telefoane ? Byrnes îi răspunse că e de acord cu el, situația e cu adevărat ridicolă; pe de altă parte, în acest mare oraș se comit zilnic o mulțime de crime de către persoane ce-au luat-o pe căi greșite sau sunt lipsite de principii, dintre care unii sunt țicniți, dar sănă-

tatea mintală nu este din păcate o condiție necesară pentru comiterea cu succes a actului criminal.

Situația era inimaginabilă.

Directorul parcurilor nici că pomenise vreodată o împrejurare atât de absurdă și nu putea înțelege de ce îl tulburau cu ceea ce el considera aiurelile unui lunatic, și nimic mai mult. De ce nu lăsau baltă toată chestia ?

— Ei bine, spuse Byrnes, îmi pare rău că trebuie să mă comport ca un polițai din serialele de televiziune, *sir,* și mi-ar face și mie plăcere să las baltă toată chestia, așa cum îmi sugerați, dar există totuși posibilitatea ca planul pentru asasinarea dumneavoastră să nu fie o simplă ficțiune, iar conștiința mea mă împiedică să ignor această posibilitate și să n-o discut cu dumneavoastră.

— Perfect, acum ai discutat-o cu mine, spuse directorul parcurilor, iar eu ți-am spus că poți s-o lași baltă.

— *Sir,* continuă Byrnes, vom încerca să punem mâna pe omul care va veni să ridice sufertașul și de asemenea am dori să vă asigurăm protecția mâine seară. V-ați propus cumva să plecați de acasă ?

Directorul parcurilor a răspuns că Byrnes putea face ce credea el de cuviință în privința prinderii omului care venea să recupereze sufertașul, dar că el plănuia, într-adevăr, să plece de-acasă seara următoare, de fapt fusese invitat de primar să ia parte la concertul cu *Eroica* lui Beethoven prezentat de Filarmonică în noul complex muzical și teatral al orașului, inaugurat recent lângă Remington Circle, și nu dorea și nici nu avea nevoie de protecția poliției.

— Bine, domnule, să vedem cum se soldează acțiunea cu sufertașul, apoi vom lua din nou legătura cu dumneavoastră, spusese Byrnes.

— Da, luați din nou legătura cu mine, dar n-o faceți iarăși în mijlocul nopții, bine ? spusese directorul și închisese telefonul.

Marți dimineață, la ora cinci, când încă nu se luminase de ziuă, detectivii Hal Willis și Arthur Brown se întăreau cu două cești de cafea în liniștea biroului, înveșmântați în echipament de vreme rea rechiziționat din camionul de situații deosebite al secției ; și-au luat apoi

armele și au ieșit în tundra arctică pentru a începe supravegherea celei de-a treia bănci de pe aleea ce unea Strada Clinton cu Parcul Grover. De vreme ce majoritatea aleilor străbăteau parcul de la nord la sud și aveau, bineînțeles, intrări la ambele capete, la început și-au închipuit că vor exista confuzii în legătură cu aleea pe care o căutau. Când au cercetat harta de pe peretele biroului lor, au constatat însă că aleea respectivă avea o singură intrare, care începea de pe Grover Avenue, străbătea cu întortochelile ei întreg parcul și se termina la chioșcul pentru fanfară din apropierea lacului. Willis și Brown s-au plasat pe un prag de stâncă ce domina această suspectă bancă a treia, camuflați de un pâlc de ulmi golași. Era foarte frig. Nu credeau că se va întâmpla ceva până ce Hawes nu va lăsa sufertașul acolo unde i se indicase, dar nu mai aveau cum să se instaleze pe poziții după aceea, așa că lui Byrnes îi venise ideea strălucită să-i trimită pe teren înainte să poată apărea și alți observatori secreți ai locului. Își roteau brațele ca niște pale de moară, băteau din picioare, se apăsau continuu cu palmele pe acele porțiuni ale feței care păreau să nu mai existe ; primele semne de degerătură apăreau pe neașteptate și înfricoșător în acele sinistre ore ale dimineții. Nici unul dintre cei doi bărbați nu-și aducea aminte să mai fi îndurat vreodată așa un ger.

Cotton Hawes era și el aproape la fel de înghețat când pătrunse în parc la ora nouă. În drum spre bancă, văzu două persoane. Mai întâi, un bătrân cu un palton negru, mergând repede spre intrarea metroului de pe Grover Avenue. Apoi o tânără care purta o haină de nurcă peste o cămașă lungă de noapte din nylon roz, care îi atârna pe la mâneci ; ieșise la plimbare cu un caniș alb, îmbrăcat într-o vestă de lână roșie. Fata îi zâmbi lui Hawes, care trecea pe lângă ea cu sufertașul.

Cea de-a treia bancă era pustie.

Hawes privi rapid în jur, apoi se uită în sus, în afara parcului, spre șirul de blocuri de pe Grover Avenue. O mie de ferestre reflectau soarele. În spatele oricăreia din ele putea să se afle o persoană cu un binoclu în mână, care să urmărească ce se întâmpla pe bancă, netulburată de nimic. Lăsă sufertașul la un capăt al băncii, îl de-

plasă apoi la celălalt capăt, ridică din umeri și îl puse exact la mijloc. Se uită încă o dată împrejur și, rușinat de penibilul situației, ieși din parc și se întoarse la serviciu. Detectivul Bert Kling stătea la biroul său, menținând legătura cu aparatul de emisie-recepție al lui Hal Willis, din parc.

— Cum vă merge, băieți ? întrebă Kling.

— Am înghețat ca naiba, răspunse Willis.

— Mișcă ceva ?

— Crezi că e cineva așa de nebun să iasă pe-o vreme ca asta ? răspunse Willis.

— Fiți veseli, băieți, spuse Kling, am auzit că șeful vă trimite pe amândoi în Jamaica, după ce terminăm.

— Asta zic și eu răsplată ! răspunse Willis. Ia stai !

În biroul secției se așternu liniștea. Hawes și Kling așteptau cu sufletul la gură. În sfârșit, vocea lui Willis izbucni în difuzorul din apropierea lui Kling.

— N-a fost decât un copil, spuse Willis. S-a oprit lângă bancă, a cercetat sufertașul și apoi l-a lăsat acolo unde se găsea.

— Rămâneți cu ochii pe el, spuse Kling.

— Nici nu prea avem de ales, interveni și vocea lui Brown. Am înghețat că nici nu ne mai putem dezlipi de stânca asta afurisită.

În parc începuseră să apară oameni.

Se aventurau în monstrul citadin cu precauție, preveniți de știrile de la radio și televiziune, avertizați apoi de ceea ce văzuseră pe termometrele prinse în afara ferestrelor de la apartamente și de urletul vântului pe sub cornișele vechilor clădiri ; unii încercaseră să deschidă o clipă ferestrele, pentru a le trânti imediat la loc, speriați de suflul înghețat. Se îmbrăcaseră fără a ține cont de nici un precept al modei : bărbații își puseseră apărători pentru urechi și fulare groase, femeile se înfășuraseră în multiple straturi de pulovere și cizme îmblănite, se acoperiseră cu șaluri de lână care să le protejeze capul și urechile ; mergeau grăbit prin parc, privind în treacăt, unii dintre ei, spre banca în mijlocul căreia trona sufertașul metalic pentru mâncare. Într-un oraș vestit pentru indiferența lui, se vedea și mai bine acum

cât de retrași erau locuitorii, trecând repede unii pe lângă ceilalți, fără ca privirile să li se întâlnească nici măcar din greșeală, izolați ca niște coconi, fiecare în găoacea lui personală și sfidând frigul. Comunicarea i-ar fi făcut probabil mai vulnerabili, deschiderea gurii i-ar fi făcut să piardă o parte a căldurii pe care o adunaseră înăuntru, mila nu i-ar fi ajutat să înfrunte vântul care urmărea să le taie respirația pe străzi, acel vânt pustiitor care sufla dinspre fluviu zburătăcind bucăți de ziar prin aer și rostogolindu-le pălăriile pe rigole. Dialogul devenise un articol extrem de prețios în acea friguroasă dimineață de martie.

În parc, Willis și Brown urmăreau în tăcere banca.

Pe zugravi îi cuprinsese cheful de flecăreală.

— Ce s-a întâmplat, ați lansat o acțiune de urmărire ? întrebă primul zugrav.

— De-aia folosiți și aparatele alea de emisie-recepție ? se interesă și cel de-al doilea.

— Așteptați să dea unii lovitura la o bancă ?

— De-aia ascultați la chestiile alea ?

— Țineți-vă gura, îi îndemnă Kling.

Zugravii se cățăraseră pe scări și mânjeau cu vopsea verde crud tot ce le ieșea în cale.

— Zugrăveam odată în biroul procurorului districtual, începu primul zugrav.

— Tocmai luau o declarație de la puștiul ăla care o înjunghiase pe maică-sa de patruzeci și șapte de ori.

— De patruzeci *și șapte* de ori.

— În stomac, la cap, pe sâni, peste tot.

— Cu un piolet.

— Era mai vinovat decât păcatul.

— Zicea că a vrut s-o salveze de marțieni.

— Nebun de legat.

— De patruzeci *și șapte* de ori.

— Cum s-o salveze în felul ăsta de marțieni ? se miră cel de-al doilea zugrav.

— Poate marțienilor nu le plac doamnele găurite cu pioletul, spuse primul zugrav, izbucnind în râs.

Celălalt zugrav începu și el să hohotească. Cocoțați pe scări, se prăpădeau de râs, incapabili să se mai oprească ;

din pensulele pe care de-abia le mai ţineau în mână vopseaua picura pe ziarele întinse pe podeaua secţiei.

Bărbatul intră în parc la ora zece.

Avea în jur de douăzeci şi şapte de ani, o faţă slăbuţă, ciupită de frig, cu buze strânse din cauza vântului şi ochi lăcrimoşi. Era îmbrăcat cu o jachetă din cele purtate de obicei de şoferi, cu gulerul ridicat şi încheiată până sus, peste un fular din lână verde, strâns în jurul gâtului. Îşi ţinea mâinile în buzunarele oblice ale hainei. Purta pantaloni maro din catifea şi pantofi de aceeaşi culoare, cu vârful bombat. Îşi făcu apariţia pe aleea ce pornea din Strada Clinton mergând repede, fără să se uite nici la stânga, nici la dreapta, se duse direct şi fără ezitări la cea de-a treia bancă, ridică sufertaşul, îl fixă sub braţ, îşi vârî mâna goală în buzunarul jachetei şi se întoarse brusc spre ieşirea parcului, moment în care auzi o voce în spatele lui :

— Rămâi nemişcat pe locul în care te afli, Mac.

Se răsuci pe călcâie şi văzu în spatele lui un negru înalt şi solid, îmbrăcat într-un costum albastru, ca de astronaut. Negrul ţinea un pistol mare în mâna dreaptă. În mâna stângă apăru un portvizit care se deschise, dezvăluind insigna colorată auriu cu albastru.

— Suntem de la poliţie, spuse negrul. Vrem să discutăm cu tine.

2

Dacă auzi numele de Miranda-Escobedo, ai zice că e vorba de un toreador mexican.

Nu este așa.

De fapt, cele două nume se referă la două decizii separate ale Curții Supreme, în limbajul stenografic al poliției. Aceste două hotărâri stabilesc împreună regulile fundamentale pentru interogarea suspecților, curcanii apreciindu-le drept o tâmpenie nemaivăzută. Nu există nici măcar un singur polițist activ din Statele Unite care să considere Miranda-Escobedo o idee lăudabilă. Toți acești polițiști sunt niște americani așa cum se cuvine, foarte preocupați de drepturile persoanei într-o societate liberă, în schimb nu agreează Miranda-Escobedo deoarece au sentimentul că își îndeplinesc mai greu meseria. Meseria lor este prevenirea faptelor penale.

De vreme ce polițiștii de la Circumscripția 87 arestaseră un suspect și intenționau să-l interogheze, pe scenă își făcea imediat apariția Miranda-Escobedo. Căpitanul Frick, comandantul întregii circumscripții, le transmisese subordonaților săi o circulară la scurt timp după ce Curtea Supremă luase acea hotărâre în 1955, un fluturaș tipărit pe hârtie verde care indica fiecărui polițist din circumscripție, fie el în uniformă sau haine civile, metoda corectă de a-l interoga pe un suspect într-un caz penal. Majoritatea polițiștilor circumscripției care

mergeau în uniformă își prinseseră fluturașul în interiorul carnetului lor, să fie la îndemână ori de câte ori aveau nevoie de el. Detectivii, la rândul lor, interogau mai multe persoane decât colegii în uniformă, încât ajunseseră să memoreze regulile. Se foloseau acum de ele cu mare familiaritate, continuând să le disprețuiască profund.

— În conformitate cu hotărârea Curții Supreme în procesul *Miranda contra Arizona*, spuse Hal Willis, avem obligația să-ți comunicăm drepturile, ceea ce și fac în momentul de față. În primul rând, ai dreptul să păstrezi tăcerea, dacă așa dorești, ai înțeles ?

— Înțeles.

— Înțelegi și că nu ești obligat să răspunzi la nici o întrebare a poliției ?

— Înțeles.

— Și mai înțelegi că dacă *răspunzi* la întrebări, răspunsurile tale pot fi folosite ca dovezi împotriva ta ?

— Da, înțeleg.

— Trebuie să te mai informez că ai dreptul să te consulți cu un avocat, înainte sau în timpul interogatoriului poliției, înțelegi ?

— Înțeleg.

— Iar dacă te-ai hotărât să profiți de acest drept, dar nu dispui de fondurile necesare pentru a-ți angaja un consultant, ai dreptul să beneficiezi gratuit de un avocat, cu care să te consulți înainte sau în timpul interogatoriului. E limpede ?

— Da.

— Ai înțeles toate drepturile tale, așa cum ți le-am expus eu acum ?

— Da.

— Ești dispus să răspunzi la întrebări fără să fie prezent și un avocat ?

— Păi... nu prea știu, răspunse suspectul. Voi ce ziceți ?

Willis și Brown se uitară unul la celălalt. Până în acel moment trecuseră prin procedura Miranda-Escobedo așa cum scria la carte, avertizându-l pe suspect cum poate evita primejdia de a se autoincrimina și atrăgându-i atenția că are dreptul să fie apărat de un avocat. Făcuseră acest lucru în limbaj explicit, și nu prin referire

la cel de-al cincilea amendament. Se asiguraseră, de asemenea, că suspectul își înțelesese drepturile înainte de a-l întreba dacă dorește sau nu să profite de ele. Fluturașul verde emis de căpitanul Frick îi avertizase că nu era suficient ca un agent să expună aceste avertismente și să continue cu interogatoriul. Era nevoie ca persoana arestată să *spună* că a înțeles și să declare că este dispusă să răspundă la întrebări, fără a beneficia de un avocat. Doar în aceste condiții Curtea putea constata că renunțase de bună voie la drepturile constituționale.

Fluturașul mai avertiza, pe de altă parte, pe ofițerii de poliție să evite cu cea mai mare grijă limbajul care ar putea îndreptăți pe un avocat al apărării să acuze că polițistul respectiv „amenințase, păcălise sau amăgise" pe inculpat, făcându-l să renunțe la drepturi. Ofițerul era prevenit în mod special să nu-l sfătuiască pe suspect că nu-i cazul să se mai încurce cu un avocat, sau pur și simplu să-i dea de înțeles că ar scoate-o la capăt mai bine în absența unui avocat. Pe scurt, trebuia să-l informeze pe inculpat despre drepturile de care se bucura, menite să-l ferească de autoincriminare și de posibilitatea de a beneficia de un avocat, punct. Willis și Brown știau prea bine că nu-i pot răspunde suspectului lor la întrebare. Dacă oricare dintre ei doi l-ar fi sfătuit să răspundă fără să fie și un avocat de față, orice mărturisire pe care ar fi obținut-o astfel n-ar fi avut nici o valoare în proces. Pe de altă parte, dacă l-ar fi sfătuit să *nu* răspundă la întrebări sau să se consulte cu un avocat, șansele lor de a obține o mărturie ar fi scăzut considerabil.

Prin urmare, Willis spuse :

— Ți-am explicat ce drepturi ai și ar fi nepotrivit din partea mea să-ți dau un sfat sau altul. Tu ești cel care decide.

— Păi... nu prea știu, spuse omul.

— Foarte bine, gândește-te, spuse Willis.

Tânărul căzu pe gânduri. Willis și Brown nu mai scoaseră nici un cuvânt. Știau că dacă suspectul refuza să răspundă la întrebări, nu mai era nimic de făcut, interogatoriul trebuia să înceteze în chiar acel moment. Mai știau că dacă începea să le răspundă la întrebări și

apoi se răzgândea, trebuiau să înceteze imediat, indiferent de felul în care își exprima această dorință — „îmi revendic drepturile“ sau „nu vreau să mai spun nimic altceva“ sau „am nevoie de cineva care să vorbească în numele meu“.

Nu le rămânea decât să aștepte.

— Nu am nimic de ascuns, spuse tânărul în cele din urmă.

— Dorești să răspunzi la întrebări în absența unui avocat ? întrebă Willis din nou.

— Da.

— Cum te cheamă ? întrebă Willis.

— Anthony La Bresca.

— Unde locuiești, Anthony ?

— În Riverhead.

— Unde în Riverhead, Anthony ? spuse Brown.

Ambii detectivi adoptaseră automat numele mic pentru efectuarea interogatoriului, ceea ce viola doar demnitatea umană, nu și drepturile omului, neavând nimic de-a face cu Miranda-Escobedo, ci doar cu dezechilibrarea psihologică a arestatului. În momentul când te folosești de numele lui mic, fără a-i permite să răspundă cu aceeași politețe :

(a) îl transformi fără întârziere într-un subordonat și

(b) înlături orice urmă de familiaritate din modul de adresare respectiv, apărând în schimb conotații amenințătoare.

— Unde în Riverhead, Anthony ? repetă Willis.

— 1812 Johnson.

— Locuiești singur ?

— Nu, cu maică-mea.

— Tatăl tău a murit ?

— Sunt divorțați.

— Câți ani ai, Anthony ?

— Douăzeci și șase.

— Din ce trăiești ?

— În momentul de față sunt șomer.

— Ce muncești de obicei ?

— Sunt muncitor în construcții.

— Când ai muncit ultima oară ?

— M-au dat afară luna trecută.

— De ce ?

— Ne-am terminat treaba.
— Și de atunci n-ai muncit ?
— Am căutat de lucru.
— Dar n-ai avut noroc, este ?
— Așa-i.
— Povestește-ne despre sufertaș.
— Ce-i cu el ?
— Ei bine, să începem cu ce se află *înăuntrul* lui !
— Prânzul, bănuiesc, spuse La Bresca.
— Prânzul, da ?
— Nu de asta sunt făcute sufertașele ?
— Noi punem întrebările aici, Anthony.
— Mda, prânzul.
— Tu ne-ai sunat ieri aici, la secție ? întrebă Brown.
— Nu.
— De unde ai știut unde o să se afle sufertașul ăsta ?
— Mi s-a spus că o să fie acolo.
— Cine ți-a spus ?
— Individul acela pe care l-am întâlnit.
— Care individ ?
— De la oficiul de plasare.
— Continuă, spuse Willis, vrem să auzim.
— Stăteam la coadă în fața oficiului de pe Ainsley, acolo au multe locuri de muncă în construcții, știți, tot acolo mi-am făcut rost și de ultima slujbă, așa că azi m-am dus acolo. Și individul de care ziceam stătea și el cu mine la coadă, și la un moment dat a pocnit brusc din degete și-a zis : „Doamne, mi-am lăsat sufertașul cu mâncare în parc". Atunci eu n-am zis nimic, iar el s-a uitat țintă la mine și-a zis : „Ce părere ai de chestia asta, mi-am uitat prânzul pe o bancă în parc". Atunci eu i-am zis că e mare păcat și ce rău îmi pare și așa mai departe. Ce naiba, sărmanul de el își uitase mâncarea pe o bancă din parc.
— Și ce-ai făcut după aceea ?
— Mi-a zis că ar fugi el înapoi în parc, dacă n-ar fi schilod de un picior. Așa că m-a întrebat pe mine dacă nu vreau să mă duc.
— Iar tu ai fost de acord, bineînțeles, spuse Brown. Un străin te roagă să bați tot drumul de la Ainsley Avenue și până la Grover și apoi prin parc ca să-i aduci sufertașul, nici nu-i de mirare că ai acceptat.

— Nu, bineînțeles că l-am refuzat, spuse La Bresca.
— Atunci ce căutai prin parc ?
— Păi, am intrat puțin în vorbă și el mi-a explicat cum s-a rănit la picior în timpul celui de-al doilea război mondial, luptându-se cu germanii, s-a ales cu o schijă dintr-un proiectil de mortier, a suferit foarte mult, știți ?
— Până la urmă, deci, tot te-ai hotărât să te duci după sufertașul cu mâncare.
— Nu, bineînțeles că am rămas tare pe poziție, adică să nu mă duc nicăieri.
— Deci, până la urmă, cum ai ajuns totuși în parc ?
— Exact asta încerc să vă explic și eu.
— Ți s-a făcut milă de el, este ? Pentru că avea un picior schilod și pentru că afară era așa de frig, corect ? spuse Willis.
— Păi, da și nu.
— N-ai vrut să-l lași să se ostenească și să meargă tot drumul până în parc, așa-i ?
— Da și nu. Adică, individul mi-era total străin, de ce să-mi pese mie dacă mergea atât de mult pe jos sau nu ?
— Uite ce e, Anthony, spuse Willis, începând să-și iasă din fire și încercând să se stăpânească ; își aduse aminte cât de dificil e să interoghezi suspecți în aceste zile după tipicul Miranda-Escobedo, când omul putea pur și simplu să refuze în orice moment să mai răspundă la întrebări : îmi pare rău, băieți, gata cu întrebările, țineți-vă gura aia simpatică a voastră de curcani, altfel s-ar putea să vă ratați tot dosarul. Uite ce e, Anthony, repetă el mai blând, tot ce vrem noi de la tine e să aflăm cum de s-a întâmplat să apari în parc, să te duci țintă la cea de-a treia bancă și să iei sufertașul.
— Știu, spuse La Bresca.
— Te-ai întâlnit cu un veteran, invalid de război, corect ?
— Corect.
— Și el ți-a spus că și-a uitat sufertașul cu mâncare în parc.
— Păi, la început n-a zis *sufertaș*. N-a zis decât *prânz*.
— Când a pronunțat cuvintele *sufertaș cu mâncarea de prânz ?*

— După ce mi-a dat cei cinci dolari.

— Aha, ți-a oferit cinci dolari ca să-i aduci prânzul, așa s-a întâmplat ?

— Nu mi i-a oferit, mi i-a *înmânat*.

— Ți-a dat cinci dolari și ți-a zis : „N-ai vrea să te duci să-mi aduci și mie sufertașul cu mâncare ?"

— Chiar așa. Și mi-a mai zis că o să-l găsesc pe cea de-a treia bancă din parc, cum intri pe aleea dinspre Strada Clinton. Exact unde se și afla.

— Ce trebuia să faci cu el după ce-l găseai ?

— Trebuia să i-l duc înapoi. Îmi ținea rândul la coadă.

— Mm... hm, spuse Brown.

— De fapt, de ce-i așa de important sufertașul ăsta ? întrebă La Bresca.

— Nu-i decât un fleac, spuse Willis. Vorbește-ne despre omul acela. Cum arăta ?

— Un om absolut obișnuit.

— Cam ce vârstă îi dai ?

— Cam treizeci, treizeci și cinci de ani.

— Înalt, scund sau potrivit ?

— Înalt. Circa un metru optzeci, aș zice, cu aproximație foarte mică.

— Îndesat, potrivit sau sfrijit ?

— Era bine făcut. Umeri lați.

— Masiv ?

— Voinic, aș zice. Bine clădit.

— Ce culoare avea părul ?

— Blond.

— Purta mustață sau barbă ?

— Nu.

— Ce culoare aveau ochii, ai remarcat ?

— Albaștri.

— Ai observat vreo cicatrice sau alte semne particulare ?

— Nu.

— Tatuaje ?

— Nu.

— Cum îi era vocea ?

— Obișnuită. Nu prea profundă. Oarecare, atât. O voce plăcută.

— Avea cumva vreun accent ?

— Nu.

— Ce purta ?
— Pardesiu și mănuși maro.
— Costum ?
— N-am putut vedea ce purta pe sub haină. Vreau să spun, purta pantaloni, desigur, dar n-am văzut ce culoare aveau și n-aș putea să vă zic dacă făceau parte dintr-un costum sau...
— Bine, pălărie ?
— Fără pălărie.
— Ochelari ?
— Fără ochelari.
— Ai mai remarcat vreun amănunt deosebit ?
— Mda, spuse La Bresca.
— Ce ?
— Purta un aparat auditiv.

Agenția de plasare se afla la intersecția dintre Bulevardul Ainsley și Strada Clinton, cinci blocuri la nord de intrarea în parc dinspre Strada Clinton. Cu speranța foarte slabă că bărbatul purtând proteza auditivă mai aștepta încă întoarcerea lui La Bresca, s-au suit într-un sedan al secției de poliție. La Bresca stătea în spate, dornic și nerăbdător să-l identifice pe individ, dacă se întâmpla să mai fie acolo.

Coada din fața agenției se întindea până dincolo de colțul Străzii Clinton ; era formată din bărbați solizi, cu șepci, în costume de lucru, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele hainelor, cu fețele albite de ger, mișcând continuu din picioare, târșâindu-le și jucând în loc, ca să se încălzească.

— Parcă le-ar da bani la coada asta, spuse La Bresca. De fapt, te taxează cu banii pe care îi câștigi într-o întreagă săptămână de lucru. Altminteri, au servicii foarte bune. Ultimul pe care mi l-au găsit ei a durat opt luni de zile și am câștigat foarte bine.

— Îl vezi pe omul tău pe undeva prin coadă ? întrebă Brown.

— De aici nu-mi dau seama. Nu putem coborî ?

— Sigur că da, spuse Brown.

Au lăsat mașina în curbă. Willis, cel care condusese, coborî primul. Era mic și ușor, posedând grația unui dansator și privirea fixă și rece a unui crupier. Așteptând să

coboare și Brown, își lovi continuu mâinile înmănușate una de cealaltă. Brown coborî din mașină ca un rinocer, împingându-și trupul uriaș prin cadrul ușii, trântind portiera în spatele lui, apoi trăgându-și mănușile peste degetele osoase.

— Ai lăsat apărătoarea ? întrebă Willis.

— Nu. Nu stăm aici mai mult de un minut.

— Mai bine faci cum îți zic eu. Tâmpiții ăștia conștiincioși de-abia așteaptă să ne trântească o amendă.

Brown mormăi și se întoarse în mașină.

— Ce frig e, spuse La Bresca.

— Mda, răspunse Willis.

Întors în mașină, Brown coborî apărătoarea de soare. Pe clapă era prinsă cu benzi de cauciuc o bucată de carton, pe care stătea scris cu litere trasate de mână :

VEHICUL AL DEPARTAMENTULUI POLIȚIEI

Portiera fu încă o dată trântită. Brown li se alătură celorlalți doi și le făcu semn din cap ; se plimbară de-a lungul cozii ce ocupa o parte a trotuarului. Ambii detectivi își descheiară pardesiele.

— Îl vezi pe undeva ? îl întrebă Brown pe La Bresca.

— Nu încă, răspunse La Bresca.

Se plimbară încet pe lângă șirul de oameni.

— Ei ? spuse Brown.

— Nu, zise La Bresca. Nu-i pe-aici.

— Haide să ne uităm și la etaj, sugeră Willis.

Coada candidaților în căutare de lucru continua, urmând întortochelile unei scări de lemn, până într-un birou sumbru, situat la etajul al doilea. Pe geamul înghețat al ușii se putea citi :

AGENȚIA DE PLASARE MERIDIAN
SPECIALIȘTI ÎN SERVICII

— Îl vezi ? întrebă Willis.

— Nu, răspunse La Bresca.

— Așteaptă aici, zise Willis, și cei doi detectivi se îndepărtară de el, mergând spre capătul coridorului.

— Ce părere ai ? întrebă Brown.

— Avem vreun motiv să-l reținem ?

— Nu.

— Tot așa zic și eu.
— Merită să-l urmărim ?
— Depinde ce gândește și șeful despre asta.
— **Ce-ar fi să-l întrebi ?**
— Cred că așa o să și fac. Păzește fortăreața.

Brown se întoarse lângă La Bresca. Willis descoperi un telefon public dincolo de o cotitură a coridorului și formă numărul secției. Locotenentul ascultă cu atenție tot ceea ce-i raportă, apoi îi zise :

— Nasul tău ce-ți spune ?
— Cred că spune adevărul.
— Crezi că a existat cu adevărat un individ cu proteză auditivă ?
— Da.
— Atunci de ce a plecat înainte ca La Bresca să aducă sufertașul ?
— Nu știu, Pete. Dar am senzația că La Bresca nu e hoț.
— Unde ziceai că locuiește ?
— 1812 Johnson. În Riverhead.
— Cam ce secție e în zona aceea ?
— Nu știu.
— Verific eu și le dau un telefon. Poate ne pun la dispoziție un om care să-l urmărească. Noi nu ne putem permite.
— Deci îi dăm drumul lui La Bresca ?
— Da, și întoarceți-vă încoace. Mai întâi speriați-l puțin, doar așa, pentru orice eventualitate.
— Perfect, spuse Willis și puse receptorul în furcă, întorcându-se apoi la locul unde îl așteptau La Bresca și Brown.
— O.K., Anthony, spuse Willis, poți să pleci.
— Să plec ? Cine-i nebun să plece ? Trebuie să mă așez din nou la coadă. De-asta venisem aici, ca să-mi găsesc o slujbă.
— Și nu uita, Anthony, dacă se întâmplă ceva, știm de unde să te luăm.
— Ce vreți să spuneți ? Ce poate să se întâmple ?
— Să nu uiți asta.
— Desigur, spuse La Bresca. Și continuă după o pauză : Ascultați, n-ați vrea să-mi faceți un serviciu ?
— Despre ce-i vorba ?

— Să mă băgați în față.
— Cum să facem noi așa ceva ?
— Păi, sunteți polițiști, nu ? întrebă La Bresca, iar Willis și Brown se uitară lung unul la altul.

Ajunși la secție, au aflat că locotenentul Byrnes sunase la colegii lor de la 115, Riverhead, care îl informaseră că nu puteau pune la dispoziție un om pentru supravegherea lui Anthony La Bresca. Nimeni n-a părut prea surprins.

În seara aceea, pe când Cowper, directorul Direcției Parcurilor, cobora scările late de marmură albă din fața clădirii Sălii Filarmonicii, cu soția prinsă de brațul său stâng, înfășurată în nurcă și purtând pe creștet o diafană eșarfă albă, directorul la rândul lui răspândind strălucire în jur, îmbrăcat în smoching cu cravată neagră, primarul și consoarta acestuia, cu patru trepte mai înainte, cerul practic lipsit de stele, gerul amar și uscat, în seara aceea, pe când directorul parcurilor cobora scările Sălii Filarmonice cu uriașele ei ferestre înalte de două etaje aruncând o lumină aurie și caldă pe scările și pe pavajul măturate de vânt, în seara aceea, pe când directorul și-a ridicat piciorul stâng, pregătindu-se să-l plaseze cu o treaptă mai jos, râzând din cauza unui lucru pe care i-l șoptise soția, hohotele de râs răspândindu-se vizibil în jur aidoma norilor împrăștiați repede de vânt, ca niște baloane din benzile desenate, în seara aceea, pe când trăgea de mănușa dreaptă cu mâna stângă, gata înmănușată, în seara aceea două împușcături au răsunat în piață, sfărâmând liniștea înghețată, și atunci râsul directorului s-a oprit, mâna directorului s-a oprit, piciorul directorului s-a oprit și directorul s-a prăbușit pe scări în jos, cu capul înainte, cu sângele șiroindu-i din frunte și de pe obraz, iar soția lui a țipat, iar primarul s-a întors să vadă ce se întâmplă și fotograful norocos de pe trotuar a reușit să imortalizeze pe filmul din aparat căderea directorului.

A murit cu mult înainte ca trupul lui să se oprească, în sfârșit, pe treapta cea lată și albă de la capătul scării.

3

Concetta Esposita La Bresca fusese învățată să nu-i iubească și să nu se încreadă în negri. La rândul lor, frații săi fuseseră învățați să-i facă bucăți, dacă erau în stare. Fiecare dintre ei deprinsese această lecție în ghettoul mizer și imens, denumit cu afecțiune și sarcasm Paradiso de către populația lui, în cea mai mare parte de origine italiană. Concetta, pe când creștea în acest dubios colț de grădină, văzuse de multe ori cum frații ei și alți băieți din vecini spărgeau o mulțime de scăfârlii negre ; pe atunci nu era decât o *piccola ragazza*. Soarta victimelor n-o tulbura. Concetta își închipuia că dacă ai fost atât de prost încât să te naști negru și apoi comiteai prostia și mai mare să te aventurezi prin Paradiso, atunci chiar că meritai să ți se crape din când în când în două capul ăla al tău negru și tâmpit.

Concetta părăsise Paradiso la vârsta de nouăsprezece ani, când negustorul de gheață din cartier, un compatriot *napolitano* numit Carmine La Bresca se mutase cu tot cu afacere în Riverhead, cerând-o în căsătorie pe mezina familiei Esposito. Ea a acceptat cu dragă inimă, pentru că el era un tip chipeș, cu ochi căprui și adânci, și pentru că era posesorul unic al unei afaceri prospere. A mai acceptat și pentru că era însărcinată în acel moment.

Șapte luni mai târziu s-a născut fiul ei, care acum era în vârstă de douăzeci și șase de ani ; el și Concetta locuiau singuri în apartamentul de la etajul al doilea al

unei case pentru două familii, de pe strada Johnson. Carmine La Bresca se întorsese la Pozzuoli, cam la cincisprezece mile depărtare de Neapole, o lună după naşterea lui Anthony. Ultima ştire pe care o auzise Concetta despre el era că ar fi fost ucis în timpul celui de-al doilea război mondial ; cunoscându-l însă prea bine pe soţul ei, bănuia că este regele vânzătorilor de gheaţă undeva prin Italia, ţinându-se după fete tinere şi lăsându-le gravide în gheţărie, aşa cum i se întâmplase şi ei.

Concettei Esposita La Bresca nu ajunsese încă să-i placă negrii sau să aibă încredere în ei, iată de ce a fost surprinsă — ca să spunem numai atât — descoperind pe unul dintre ei la uşa sa la ora douăsprezece şi un minut, într-o noapte fără stele şi fără lună.

— Ce este ? ţipă ea. Pleacă de-aici !

— Sunt sergent de poliţie, spuse Brown arătându-i insigna, şi de-abia în secunda aceea observă Concetta pe celălalt om care îl însoţea pe negru, un bărbat alb, scund, cu faţă îngustă şi ochi căprui şi pătrunzători, *madonna mia,* ai fi zis că vrea să te deoache.

— Ce vreţi de la mine, plecaţi de-aici, spuse ea grăbit şi coborî jaluzeaua la geamul uşii din spate a apartamentului.

Uşa se afla la capătul unui şir de trepte şubrede din lemn (Willis se împiedicase când nu mai erau decât trei până sus, fiind la un pas să-şi frângă gâtul) ce porneau dintr-o curte interioară în care exista un copac înfăşurat în carton asfaltat. (Indiscutabil, smochin, se gândi Brown în timp ce urcau scările.) O frânghie de rufe plină de desuuri era întinsă între mica verandă din faţa uşii cu geam şi un par fixat diagonal la celălalt capăt al curţii. Vântul şuiera pe lângă verandă, străduindu-se din răsputeri să-l doboare pe Willis peste bolta de struguri ce acoperea zona de curte de sub ei. Willis bătu din nou la uşă şi strigă :

— Suntem ofiţeri de poliţie, ar fi mai bine să deschideţi, doamnă.

— *Sta zitto !* spuse Concetta, descuind uşa. Ce, vrei să trezeşti tot cartierul ? *Ma che vergogna !*

— Putem să intrăm, doamnă ? întrebă Willis.

— Poftiți, poftiți, spuse Concetta, retrăgându-se în mica bucătărie, pentru a le face loc să intre lui Willis și Brown.

— Deci ce doriți acum, la ora două dimineața ? spuse Concetta, închizând ușa în calea vântului.

Bucătăria era strâmtă, aragazul, chiuveta și frigiderul fiind aliniate la un perete, iar masa acoperită de tablă emailată, la celălalt. Pe peretele din dreapta, în rând cu radiatorul, se afla un dulap metalic, a cărui ușă deschisă dezvăluia o mulțime de tipuri de cereale pentru micul dejun și alimente conservate. Deasupra chiuvetei se afla o oglindă, iar pe frigider un cățel de porțelan. O imagine a lui Isus Hristos era prinsă în perete, în dreptul radiatorului. În mijlocul bucătăriei atârna un bec electric cu glob mare de sticlă și comutatorul său în formă de lănțișor. Robinetul curgea. Un ceas electric bătea în contratimp cu zgomotul picăturilor.

— Nu-i decât miezul nopții, spuse Brown. Nu ora două.

În vocea lui apăruse o notă tăioasă, pe care Willis n-o detectase în lunga călătorie până în Riverhead și n-o putea pune decât pe seama prezenței doamnei La Bresca, de vreme ce ea îi întâmpinase. Se miră poate pentru a o suta oară ce fel de radar îi servea lui Brown să detecteze fără greș orice bigot pe o rază de un kilometru. Femeia se holba la cei doi bărbați cu egală animozitate, i se părea lui Willis, cu părul ei negru, prins într-un coc pe ceafă, și cu ochii căprui îngustați și sfidători. Purta un halat bărbătesc peste cămașa de noapte, și acum remarcă și faptul că era desculță.

— Sunteți doamna La Bresca ? întrebă Willis.

— Sunt Concetta La Bresca, cine întreabă ? spuse ea.

— Detectivii Willis și Brown din Circumscripția 87, spuse Willis. Unde este fiul dumitale ?

— Doarme, răspunse Concetta și, fiind născută la Neapole și crescută în Paradiso, presupuse imediat că trebuie să-i asigure un alibi. A stat acasă, cu mine, întreaga noapte, spuse ea, așa că nu cred că el e cel pe care-l căutați.

— Vă rugăm să-l treziți, doamnă La Bresca ! spuse Brown.

— De ce ?

— Am dori să discutăm cu el.
— Despre ce ?
— Doamnă, am putea să-l reținem, dacă preferați așa, spuse Brown, dar ar fi mult mai simplu pentru toată lumea dacă i-am pune câteva întrebări simple chiar aici și acum. N-ați vrea să mergeți și să-l aduceți, doamnă ?
— Sunt treaz, se auzi vocea lui La Bresca din camera vecină.
— N-ai vrea, te rog, să vii aici, domnule La Bresca ? spuse Willis.
— Vin imediat, zise La Bresca.
— A fost aici toată noaptea, spuse Concetta.
Brown își duse totuși mâna spre pistolul din teaca prinsă la centură, luându-și o măsură de precauție pentru cazul în care La Bresca fusese totuși cel care expediase două gloanțe în capul directorului. Trecu destul de mult timp până ce-și făcu apariția. Când se deschise în sfârșit ușa și apăru în bucătărie, singurul obiect „mortal" din mâna lui era cordonul halatului, pe care tocmai și-l lega la brâu. Părul îi era zbârlit și ochii somnoroși.
— Ce s-a mai întâmplat acum ? întrebă el.
De vreme ce aceasta era o anchetă desfășurată în teren, iar La Bresca nu putea fi în nici un caz considerat „reținut", nici Willis, nici Brown n-au considerat că-i necesar să-i comunice drepturile de care se bucură. Renunțând la această etapă, Willis îl luă din scurt :
— Unde ai fost în seara asta, la ora unsprezece și jumătate ?
— Chiar aici, spuse La Bresca.
— Și ce făceai ?
— Dormeam.
— La ce oră te-ai dus la culcare ?
— Pe la zece.
— Totdeauna bagi cornul așa devreme ?
— Așa fac atunci când trebuie să mă scol de dimineață.
— Mâine te scoli devreme ?
— La ora șase, spuse La Bresca.
— De ce ?
— Ca să mă duc la lucru.
— Am crezut că ești șomer.
— Am făcut rost de slujbă astăzi după-amiază, chiar după ce m-am despărțit de voi doi.

— Ce fel de slujbă ?
— În construcții. Sunt muncitor.
— *Meridian* ți-a făcut rost de serviciu ?
— Da.
— La care firmă ?
— Erhard Engineering.
— În Riverhead ?
— Nu, Isola.
— La ce oră ai ajuns acasă în seara asta ? întrebă Brown.
— Când am plecat de la *Meridian,* trebuie să fi fost cam ora unu. M-am dus la sala de biliard de pe South Leary și am jucat câteva partide cu băieții. Apoi m-am întors acasă, cam pe la ora cinci sau șase.
— Ce-ai făcut pe urmă ?
— A mâncat, spuse Concetta.
— Și apoi ?
— M-am uitat puțin la televizor, apoi m-am băgat în pat, zise La Bresca.
— Există altcineva în afară de mama ta care să confirme această poveste ?
— Nimeni n-a fost aici, dacă despre asta-i vorba.
— Ai primit vreun telefon în seara asta ?
— Nu.
— Nu ne putem bizui decât pe cuvântul tău, altfel spus ?
— Și pe al *meu,* interveni Concetta.
— Ascultați, nu prea înțeleg ce vreți de la mine, zise La Bresca. Dar vă spun adevărul, vă rog să mă credeți. De fapt, ce se întâmplă ?
— Ai văzut, întâmplător, știrile de la televizor ?
— Nu, probabil că am adormit înainte să vină știrile. De ce ? Ce-au arătat ?
— M-am dus la el în cameră și am stins lumina la zece și jumătate, spuse Concetta.
— Aș dori foarte mult să mă credeți, spuse La Bresca. Indiferent la ce vă gândiți voi, eu n-am făcut nimic rău.
— Eu te cred, spuse Willis. Dar tu, Artie ?
— Și eu îl cred, spuse Brown.
— Dar trebuie să punem întrebări, spuse Willis, înțelegi ?

— Înțeleg, desigur, zise La Bresca, și totuși e miezul nopții, poate nu știți asta! Iar eu trebuie să mă scol mâine devreme.

— N-ai vrea să ne povestești încă o dată de omul cu aparat auditiv? îi sugeră Willis blând.

L-au mai interogat pe La Bresca încă cincisprezece minute, ajungând la concluzia că nu le rămânea decât să-l ia cu ei și să-l acuze de un lucru oarecare sau să-l lase în pace pentru moment. Bărbatul care dăduse telefon la sediul lor spusese „Suntem mai mulți", informație care fusese transmisă de Kling celorlalți detectivi din birou, acesta fiind și motivul ce-i determina să continue interogarea lui La Bresca mult peste momentul în care ar fi trebuit să renunțe. Un copoi poate spune de obicei dacă se află pe o urmă valabilă sau nu, iar La Bresca nu părea să fie un hoț. Willis îi spusese acest lucru locotenentului doar cu câteva ore mai devreme, iar părerea lui nu se schimbase între timp. Dar dacă în asasinarea directorului era implicată o *bandă*, nu era posibil ca și La Bresca să facă parte din ea? O rotiță nesemnificativă din sistem, poate, popândăul, păcăliciul pe care îl trimiteau să ridice diverse lucruri, omul la care se putea renunța și care era supus riscului de a fi prins de poliție dacă ceva nu funcționa așa cum trebuie, nu? În acest caz, La Bresca era un mincinos.

Ei bine, dacă mințea, o făcea ca un expert, privindu-i cu ochi inocenți de copil pe cei doi polițiști cu inimi de piatră și făcându-i să se înmoaie povestindu-le despre slujba cea nouă pe care urma s-o înceapă a doua zi și de care era atât de entuziasmat încât se culcase așa de devreme și tot restul tâmpeniilor: ai nevoie pentru asta de opt ore de somn, de o minte sănătoasă într-un corp sănătos, de sânge adevărat de american, ce apare la cea de-a doua generație. Ceea ce dădea naștere la o nouă posibilitate. Dacă *mințea* — cu toate că până în acel moment nu reușiseră să-l încurce în nici un fel, nu-l clintiseră cu nimic de la prima descriere pe care o făcuse tipului misterios pe care îl întâlnise la coadă la *Meridian*, nu reușiseră să descopere nici măcar o singură discrepanță între povestea pe care le-o relatase mai devreme și cea pe care le-o spunea acum — dar dacă *mințea*, totuși, atunci nu era posibil ca La Bresca și omul de la telefon să fie una

și aceeași persoană ? Nici vorbă de o bandă, care nu rămânea decât o născocire a propriei lui imaginații, un mic fals menit să-i convingă pe polițiști că aveau de-a face cu un grup bine organizat, și nu cu un singur răufăcător ambițios, încercând să dea o lovitură. Iar dacă La Bresca și omul de la telefon erau una și aceeași persoană, atunci La Bresca și cel care-l omorâse pe director erau tot una și aceeași persoană. În acest caz, cel mai potrivit ar fi fost să-l ia pe micul mincinos la secție și să-l acuze de omucidere. Bineînțeles că după aceea trebuia găsit ceva care să țină la proces, orice — deși aveau șanse foarte mari să li se râdă în nas încă de la audierea preliminară.

Există nopți în care nu-ți iese nimic, oricât te-ai osteni.

Prin urmare, după cincisprezece minute de balet modern, menit să-l amețească și să-l neliniștească pe La Bresca, în cursul căruia Brown s-a folosit de tehnica lui foarte logică și insistentă de a pune întrebări, în timp ce Willis plasa și el câte o lovitură și pândea după colț, nu știau cu nimic mai mult decât aflaseră în acea după-amiază. Singura diferență era acum că directorul fusese ucis. Nu le-a rămas decât să-i mulțumească doamnei La Bresca pentru că le permisese să intre înăuntru, să-și strângă mâinile cu fiul ei și să-i ceară scuze pentru că l-au scos din așternut, să-i ureze noroc în noua slujbă, să spună din nou noapte bună și să iasă din casă ; au auzit cum doamna La Bresca a închis ușa după ei, au coborât treptele șubrede de lemn, au străbătut aleea plină de gropi și au traversat strada, acolo unde își parcaseră mașina lor de serviciu.

Apoi Willis porni motorul și deschise sistemul de căldură ; cei doi bărbați au stat de vorbă serios și cu voce scăzută o vreme, hotărând să-i ceară locotenentului permisiunea de a pune în regim de ascultare telefonul lui La Bresca în dimineața următoare.

Apoi au luat-o spre casă.

Era rece și întuneric pe aleea unde Steve Carella zăcea într-o rână, înfășurat în paltonul zdrențuit. Zăpada de sfârșit de februarie fusese luată cu lopata și adunată lângă un perete din cărămidă, unde fusese acoperită de mizeria orașului cu un strat de funingine ce se lipise de suprafața ei albă. Carella purta două rânduri de flanele pen-

tru protecție termică și o vestă vătuită. În plus, un manșon special pentru încălzirea mâinii fusese vârât într-un buzunar al vestei, permițându-i să se încălzească puțin în paltonul numai zdrențe. Îi era totuși frig.

Troianul de zăpadă din fața lui îl făcea să se simtă și mai înfrigurat. Nu-i plăcea zăpada. A, da, când era mic avusese propria lui sanie, cu care se dădea pe derdeluș cu cea mai mare bucurie, își aducea el acum aminte, dar această amintire îi părea acum falsă, atât de reală și puternică era aversiunea lui din acel moment față de zăpadă. Zăpada era rece și udă. În postura de cetățean particular, trebuia s-o înlături cu lopata, iar dacă lucrai la Departamentul Salubrității, trebuia s-o încarci în camion și s-o arunci în Fluviul Dix, ca să scapi de ea. Zăpada nu era decât o imensă bătaie de cap.

Tot genul ăsta de supraveghere era o imensă bătaie de cap.

Dar era și extrem de amuzantă.

Tocmai această parte amuzantă a lucrurilor îl convingea pe Carella să zacă pe o alee rece și întunecoasă într-o noapte în care nu-ți venea să dai nici un câine afară. (Bineînțeles, i se și *ordonase* să zacă pe aleea rece și întunecoasă de către locotenentul pentru care lucra, un individ simpatic purtând numele de Peter Byrnes, care ar face mai bine să vină *el* să zacă pe o alee rece și întunecoasă într-o noapte.) Partea amuzantă a urmăririi pe care o efectua acum Carella era că nu fusese plantat într-o bancă, sperând să preîntâmpine un furt de mai multe milioane, nici nu fusese postat undeva într-un magazin de dulciuri, pentru a pune mâna pe o rețea internațională de comerț cu narcotice, nici măcar nu fusese pus să se ascundă în baia unei domnișoare bătrâne, pândindu-l pe un violator dement. Stătea întins pe o alee rece și întunecoasă, iar partea amuzantă era că li se dăduse foc la doi vagabonzi. Faptul că li se dăduse foc nu era așa de amuzant. Ba chiar era foarte serios. Partea amuzantă era că victimele fuseseră vagabonzi. De când își aducea Carella aminte, poliția purtase un război necontenit împotriva vagabonzilor din oraș, arestându-i, băgându-i la închisoare, eliberându-i din nou, arestându-i iarăși și așa mai departe. La infinit. Iar acum poliția avea parte de doi binefăcători care încercau, în modul cel mai generos, să cu-

răţe străzile de orice urmă de haimana prin foc, şi care era reacţia poliţiei ? Îl expedia pe un om valoros al ei pe o alee rece şi întunecoasă unde să zacă într-o rână, cu faţa spre un troian de zăpadă murdară, cu speranţa că îi va prinde chiar pe tipii care se puseseră să le dea foc vagabonzilor. N-avea nici o noimă. Teribil de amuzant.

Munca de poliţist i se părea amuzantă din multe puncte de vedere.

Fără doar şi poate, era cu mult mai amuzant să zacă şi să îngheţe acolo decât să stea acasă în pat cu o soţie caldă şi tandră ; o, Doamne, era atât de amuzant încât pe Carella îl podideau lacrimile. Teddy era singură în pat, se gândi el, cu părul ei negru răspândit pe toată perna, zâmbind pe jumătate în somn, şi cămaşa de nylon ridicată până deasupra şoldului arcuit, Doamne, eu s-ar putea să mor îngheţat pe afurisita asta de alee, iar propria mea nevastă n-ar afla despre asta decât mâine dimineaţă. Propria mea soţie iubitoare ! Va citi ce s-a întâmplat în ziare ! Are să-mi vadă numele pe pagina a patra ! Şi va...

Se auzeau nişte paşi la celălalt capăt al aleii.

Simţi cum se încordează fără să vrea. La adăpostul paltonului, mâna lui neînmănuşată părăsi manşonul şi se îndreptă repede spre oţelul rece al revolverului din dotare. Trase arma din teacă şi rămase culcat pe-o parte, cu revolverul pregătit, în timp ce zgomotul paşilor se apropia tot mai mult.

— Avem un client, spuse o voce.

Era o voce de om tânăr.

— Mda, răspunse o altă voce.

Carella aşteptă. Îşi ţinea ochii închişi şi zăcea ghemuit în cotlonul lui de pe alee, simulând că doarme, ţinându-şi degetul pe trăgaci.

Cineva îi trase un şut.

— Scoală ! se auzi o voce.

Se mişcă repede, însă nu suficient de repede. Se târî pe asfaltul aleii, străduindu-se să aducă pistolul în poziţie de tragere, când pe haina lui fu aruncată o cantitate de lichid.

— Bea şi tu ceva ! strigă unul dintre băieţi. Carella mai apucă să vadă cum se aprinde un chibrit şi se trezi deodată în flăcări.

Avu atunci o serie de reacţii foarte curioase, în sensul că înregistră cel dintâi semnal pe cale olfactivă, sim-

ţind mirosul de neconfundat al vaporilor de benzină ce emanau din palton, urmat de aprinderea chibritului, un şoc în sine, deoarece fusese ca o mică explozie de lumină pe aleea aproape cufundată în întuneric, cu atât mai şocantă cu cât se alătura mirosului de benzină. Semnalul de alarmă îl izbi cu o forţă aproape fizică în tâmple, reflectat cu viteza fulgerului undeva, spre ceafă, iar în secunda următoare apăruseră flăcările. Focul care izbucnise din palton, ameninţându-i faţa, nu l-a mai şocat. Se simţi în schimb cuprins de o imensă groază.

Steve Carella a reacţionat probabil la fel ca un Cro-Magnon, atunci când s-a aventurat pentru prima oară prea aproape de un foc mistuitor, descoperind că flăcările-i pot distruge pe oameni, la fel ca şi pe tigrii cu dinţi ca pumnalele. Scăpă arma la pământ, se răsuci rapid în loc şi se repezi instinctiv la troianul de zăpadă acoperită cu funingine, uitându-i pe cei care-l atacaseră, fiind doar foarte vag conştient că se îndepărtau fugind şi râzând, dispărând în noapte ; nu gândea acum decât în frânturi, foc, fugi, arde, trebuie să-l stingi, foc, foc ; se trânti cu tot corpul în zăpadă. Mâinile îi acopereau strâns faţa şi simţea cum flăcările îi mistuie furios dosul palmelor, simţea mirosul infernal al părului şi cărnii arzânde ; apoi auzi sfârâitul focului la contactul cu zăpada, simţi zăpada rece şi minunată, se simţi învăluit din creştet şi până la tălpi într-un nor alb de abur ce se ridica din zăpada aceea minunată, se rostogoli cât era de lung prin zăpada minunată, extraordinară, binefăcătoare, albă şi splendidă şi simţi că îi vin lacrimi în ochi ; rămase cu faţa îngropată în zăpadă multă vreme, fără să se gândească la nimic, respiră din greu, cu mintea golită de orice gând.

Se ridică, în sfârşit, îşi luă cu greu pistolul de pe jos şi se târî până la capătul aleii, unde îşi examină mâinile la lumina unui felinar. I se tăie respiraţia şi se duse până la cutia cu telefon pentru cazuri de urgenţă de la colţul următor. Îi comunică sergentului Murchison, care era de gardă, că incendiatorii demenţi reuşiseră o nouă lovitură, că mâinile lui fuseseră arse şi că avea nevoie de o ambulanţă care să-l ducă la spital. Murchison îl întrebă :

— Te simţi bine ?

Carella îşi privi încă o dată mâinile şi răspunse :

— Da, Dave, mă simt bine.

4.

Spre deosebire de toți ceilalți, detectivul Bert Kling era îndrăgostit.

Primarul nu era îndrăgostit, ci pur și simplu furios. Și i-a telefonat directorului poliției, furios foc, dorind să afle ce fel de oraș mai e și ăsta în care un tip de calibrul directorului Direcției Parcurilor, Cowper, poate fi împușcat pe treptele Filarmonicii, ce fel de oraș mai e și ăsta ?

— Ei bine, domnule, începu șeful poliției, dar primarul îl întrerupse :

— Sau poate mi-ai putea spune de ce nu i s-a asigurat protecție corespunzătoare directorului Cowper, având în vedere că soția lui m-a informat azi-dimineață că poliția *știa* că fusese amenințat, poate poți să-mi spui lucrul ăsta, strigă primarul în telefon.

— Ei bine, domnule, spuse șeful poliției, dar primarul îl opri din nou :

— Sau poate mi-ai putea spune de ce n-ați fost în stare să descoperiți până acum apartamentul de unde s-au tras focurile alea, odată ce autopsia a arătat unghiul de pătrundere a gloanțelor, iar specialiștii voștri în balistică au stabilit o traiectorie probabilă, poate poți să-mi explici chestia asta.

— Ei bine, domnule, începu șeful poliției, dar primarul spuse :

— Trebuie să-mi vii cu niște rezultate, vrei ca orașul ăsta să ajungă de râsul lumii ?

Șeful poliției nu-și dorea câtuși de puțin ca orașul să ajungă de râsul lumii, prin urmare zise :

— Da, domnule, voi face tot ce-mi stă în putință.

— Chiar așa să faci, îi răspunse primarul și închise telefonul.

În acea dimineață, între primar și șeful poliției a domnit o armonie deplină. Șeful poliției i-a pretins prin urmare secretarului său, un tânăr înalt, slab și blond care părea total epuizat și care susținea că tusea lui continuă și uscată era provocată de faptul că fuma trei pachete de țigări pe zi într-un serviciu care ar fi adus pe oricine într-o stare de nebunie, șeful poliției i-a cerut deci secretarului să descopere ce anume voise primarul să spună atunci când afirmase că existase o amenințare la adresa directorului parcurilor și să-i raporteze imediat tot ce va afla. Secretarul înalt, slab și blond se puse imediat pe lucru, întrebă în dreapta și-n stânga și descoperi că într-adevăr Circumscripția 87 înregistrase mai multe apeluri telefonice din partea unui personaj misterios care amenințase că-l va ucide pe directorul parcurilor, în caz că nu i se puneau la dispoziție cinci mii de dolari până ieri la prânz.

— O, *așa* ? exclamase șeful poliției când primise această informație, și formă imediat numărul Frederick 7-8024, cerând să vorbească cu detectivul locotenent Peter Byrnes.

Detectivul locotenent Peter Byrnes avea suficiente dureri de cap în dimineața aceea : Carella fusese internat în spital cu arsuri de gradul doi pe dosul ambelor mâini, iar zugravii se mutaseră din biroul mare al secției în propriul său birou, unde mânjeau tot ce le ieșea în cale, făcând bancuri cocoțați pe scări. Trebuie spus de la bun început că Byrnes nu-l prea avea la inimă pe șeful poliției, acesta fiind un tip importat dintr-un oraș învecinat atunci când noua administrație preluase puterea, un oraș care, după părerea lui Byrnes, avea o rată a criminalității mai mare decât aceea a orașului lui. Nici șeful poliției nu-l prea avea la stomac pe locotenentul Byrnes, deoarece Byrnes făcea parte din acea categorie de irlandezi limbuți care nu-și țin gura cu prilejul unor întâlniri ca acelea de

la Asociația Polițiștilor Milostivi sau de la Societatea Emerald, făcând cunoscut tuturor celor care se aflau suficient de aproape de el ce gândește despre recenta stea adusă în funcția de primar. Așa cum era de așteptat, deci, cablurile telefonice n-au transmis nici un pic de căldură umană și lumină în acea dimineață, cu prilejul convorbirii purtate între biroul șefului de poliție din sediul situat în centru, pe Strada Mare, și biroul pătat de vopsea al lui Byrnes, situat într-un colț de la al doilea etaj al sumbrei clădiri a secției de pe Bulevardul Grover.

— De fapt ce se întâmplă, Byrnes ? întrebă șeful.

— Ei bine, sir, spuse Byrnes, amintindu-și că *fostul* director al poliției îi spunea Pete, am primit ieri mai multe telefoane de amenințare de la un bărbat neidentificat, telefoane despre care am discutat personal cu Cowper, directorul parcurilor.

— Și ce măsuri ai luat în legătură cu aceste telefoane, Byrnes ?

— Am pus sub observație locul de unde urmau să fie ridicați banii și l-am prins pe cel venit să-i ia.

— Și pe urmă ?

— L-am interogat și i-am dat drumul.

— De ce ?

— Din lipsă de probe. A fost interogat și după asasinarea directorului parcurilor, ieri-seară. Nu am descoperit motive care să-i justifice arestarea. Omul se află încă în libertate, dar din această dimineață i-am pus telefonul sub supraveghere și suntem oricând pregătiți să intervenim dacă apare ceva deosebit.

— De ce nu i s-a asigurat directorului protecția poliției ?

— Eu i-am oferit-o, sir, însă am fost refuzat.

— De ce nu a fost pus sub supraveghere suspectul vostru *înainte* de comiterea crimei ?

— Nu am avut nici un om disponibil care să facă acest lucru, sir, iar când am luat legătura cu Circumscripția 115 din Riverhead, unde locuiește suspectul, mi s-a spus că nici ei nu au vreun om disponibil. Pe de altă parte, așa cum v-am relatat, directorul nu a dorit protecție. A avut senzația că are de-a face cu un nebun sadea, domnule, și trebuie să vă spun că ăsta a fost și sen-

timentul nostru, al celor de aici. Desigur, până când evenimentele ne-au dovedit contrariul.

— De ce nu a fost descoperit apartamentul până în momentul de față ?

— Care apartament, sir ?

— Apartamentul de unde au fost trase cele două focuri care l-au ucis pe Cowper.

— Sir, crima nu a fost comisă pe teritoriul circumscripției noastre. Sala Filarmonicii se află în zona Circumscripției 53 și cred că sunteți conștient că dosarele de omucidere le revin celor pe teritoriul cărora s-a petrecut crima.

— Ia lasă-mă cu prostia asta, Byrnes, spuse șeful poliției.

— Asta-i regula în orașul nostru, sir, spuse Byrnes.

— Cazul este al tău, îi răspunse șeful. Ai înțeles, Byrnes ?

— Dacă spuneți dumneavoastră, sir.

— Așa să fie cum spun eu. Trimite niște oameni la fața locului și găsiți odată apartamentul ăla.

— Da, sir.

— Și să-mi raportezi și mie.

— Da, sir, zise Byrnes și închise aparatul.

— Ți-a umflat capul, este ? comentă cel dintâi zugrav.

— Ce mai, te-a terminat ! spuse și-al doilea.

Ambii se aflau pe scările lor, rânjind și picurând vopsea verde crud pe podele.

— Ieșiți dracului afară din birou ! le strigă Byrnes.

— Dar încă n-am terminat, spuse primul zugrav.

— Nu plecăm până nu terminăm, spuse și colegul lui.

— Avem și noi ordinele noastre, continuă primul.

— Știi, noi nu lucrăm pentru Departamentul Poliției.

— Noi suntem în Departamentul Lucrărilor Publice.

— Întreținere și Reparații.

— Și nu lăsăm niciodată baltă o treabă.

— Nu mai murdăriți cu vopsea afurisita asta de podea ! țipă Byrnes, năpustindu-se afară din birou. Hawes ! Kling ! Willis ! Brown ! Unde naiba sunteți ?

Meyer își făcu apariția din toaletă, trăgându-și fermoarul la pantaloni.

— Ce s-a întâmplat, căpitane ? întrebă el.

— Unde ai fost ?

— Am făcut pipi. Ce arde ?
— Trimite pe cineva pe teren ! strigă Byrnes.
— Ce teren ?
— Unde a fost împușcat nenorocitul de director !
— Foarte bine, imediat, spuse Meyer. Dar de ce ? Nu e cazul nostru.
— Acum este.
— Da ?
— Cine e de serviciu aici ?
— Eu.
— Unde-i Kling ?
— Și-a luat zi liberă.
— Unde-i Brown ?
— Ascultă la telefonul acela pe care-l urmărim.
— Și Willis ?
— S-a dus la spital, să-l viziteze pe Steve.
— Și Hawes ?
— S-a dus să mănânce un sandviș.
— Ce naiba e aici, stațiune de odihnă la munte ?
— Nu, domnule. Noi...
— Trimite-l pe Hawes acolo ! Trimite-l imediat ce se întoarce. Vorbește la telefon cu cei de la balistică. Întreabă-i ce date dețin. Sună-i pe cei de la cabinetul medicului legist și află raportul autopsiei. Mișcă-te cât de repede poți, Meyer !
— Da, sir ! se răsti Meyer, plecând imediat spre telefon.
— Harababura asta afurisită mă scoate din minți, spuse Byrnes și, năpustindu-se spre biroul său, își aminti de cei doi meșteri zugravi care se bălăceau prin vopsea și năvăli atunci în secretariat.
— Faceți ordine odată în dosarele astea ! țipă el. Ce naiba cauți aici tot timpul, Miscolo, faci cafea ?
— Sir ? răspunse Miscolo încurcat, deoarece exact asta făcea în acel moment.

Bert Kling era îndrăgostit.
Nu, nu era cel mai potrivit sezon al anului pentru a fi îndrăgostit. E mai bine să fii îndrăgostit când sunt pomii în floare, când dinspre fluviu adie vântul încărcat cu miresme minunate. A fi îndrăgostit în martie este bine dintr-un singur punct de vedere, și anume că este mai bine să fii

îndrăgostit în martie decât să nu fii îndrăgostit deloc, după cum a zis odată un înțelept.

Bert Kling era îndrăgostit la nebunie.

Era îndrăgostit la nebunie de o fată de douăzeci și trei de ani, cu sâni și șolduri pline, cu păr blond și lung până la jumătatea spatelui sau strâns uneori într-un coc, aidoma unei cochilii cu miere, cu ochi albaștri precum cicoarea, o fată înaltă, care îi ajungea până la bărbie, atunci când purta tocuri. Era nebunește îndrăgostit de o fată studioasă, care urma cursuri serale pentru a obține diploma în psihologie, iar ziua lucra în sectorul de relații cu publicul al unei firme din centru, de pe Strada Shepherd ; o fată serioasă, care spera să-și ia și doctoratul, iar apoi să poată practica psihologia ; o fată cam trăsnită, în stare să-i trimită la secție o inimă de aproape doi metri înălțime tăiată din placaj și vopsită în roșu, pe care pictase cu galben cuvintele : *Cynthia Forrest îl iubește pe detectivul gradul 3 Bertram Kling, o fi asta o crimă ?* așa cum făcuse de Sfântul Valentin, cu o lună în urmă (eveniment care nu fusese încă uitat de veselii colegi ai lui Kling) ; o fată emotivă, care putea izbucni în lacrimi atunci când întâlnea un orb cântând la acordeon, căruia îi dăruia o bancnotă de cinci dolari, punând-o cu mare grijă în pălăria acestuia, ca să nu fie auzită, pentru ca apoi să se întoarcă repede la Kling și să-i plângă pe umăr ; o ființă pătimașă, care îl strângea cu înfocare în brațe în fiecare noapte și care îl trezea câteodată la ora șase dimineața, spunându-i : „Hei, polițistule, trebuie să mă duc la muncă peste câteva ore, te interesează ?“, iar Kling îi răspundea invariabil : „Nu, nu mă interesează sexul și lucrurile de genul ăsta“, sărutând-o apoi până îl cuprindea valul de nebunie, iar pe urmă, așezat la masa din bucătăria apartamentului ei, o contempla, minunându-se cât de frumoasă putea să fie ; odată o făcuse să roșească, spunându-i : „Știu o femeie care vinde *pidaguas* pe Bulevardul Mason, numele ei este Iluminada, s-a născut în Puerto Rico. Numele tău ar trebui să fie tot Iluminada, Cindy. Tu umpli încăperea de lumină“.

Doamne, cât de îndrăgostit era !

Fiind martie, însă, un martie în care pe străzi mai dăinuiau troienele înalte ale zăpezii din februarie, vântul făcea ravagii, iarna cu geruri amarnice părea să fi început

în septembrie și nu dădea semne să treacă până în septembrie viitor, când existau poate șanse ca zăpada să se topească și să înflorească florile — fiind vorba deci de una din acele ierni păcătoase, ce altceva mai bun puteai face decât să discuți despre munca din circumscripția de poliție ? Ce altceva mai bun se putea face în ora liberă de la prânz a lui Cindy decât să bântui braț la braț cu ea, prinși în vârtejul de vânt care acoperea vocea lui Kling, pe când încerca să-i explice circumstanțele misterioase ale morții lui Cowper, directorul parcurilor.

— Da, și mie mi se pare un mister, spuse Cindy și își scoase mâna din buzunar, încercând să împiedice ca vântul să-i smulgă șalul de pe cap. Ascultă, Bert, continuă ea, pe mine m-a plictisit teribil iarna asta, pe tine nu ?

— Mda, spuse Kling. Ascultă, Cindy, știi cine sper eu că *nu* este ?

— Despre cine vorbești ?

— Despre individul care a dat telefoanele. Cel care l-a asasinat pe director. Știi cu cine sper eu că nu trebuie să ne înfruntăm acum ?

— Cu cine ? întrebă ea.

— Cu surdul, spuse el.

— Cum ?

— Mă gândesc la un individ cu care am avut de furcă, acum mai mulți ani, șapte sau poate chiar opt. A dat peste cap tot orașul ăsta, în cursul unei tentative de a jefui o bancă. A fost cel mai inteligent bandit cu care am avut noi de-a face.

— *Cine ?* se interesă Cindy.

— Surdul, repetă Kling.

— Bine, dar cum îl cheamă ?

— Nu-i cunoaștem numele. N-am pus mâna pe el. A sărit în fluviu și am crezut că s-a înecat, dar poate acum tot el e. Ca Frankenstein.

— Ca monstrul lui Frankenstein, vrei să spui, zise Cindy.

— Da, da, ca el. Ți-aduci aminte, s-a presupus că a murit în flăcări, dar n-a fost așa.

— Mi-aduc aminte.

— Filmul ăla m-a băgat în sperieți.

— Eu am făcut pe mine de frică atunci când l-am văzut, spuse Cindy. Și asta s-a întâmplat la televizor.

— Ai făcut pe tine *la televizor?* spuse Kling. Și te-au văzut patruzeci de milioane de oameni?

— Nu, am văzut *Frankenstein* la televizor, asta am vrut să spun, zise Cindy, zâmbind și dându-i un ghiont.

— Surdul... sper să nu fie el, zise Kling.

A fost pentru prima oară când un membru al secției exprimase posibilitatea că asasinul directorului era unul și același cu omul care le făcuse atâtea necazuri cu mulți ani în urmă. Acest gând era aproape paralizant. Bert Kling era tânăr și nu foarte înclinat spre filozofare, dar înțelegea intuitiv că surdul (care odată semnase un bilet L. Sordo, foarte comic, El Sordo, care în spaniolă înseamnă tocmai „Surdul") era capabil să controleze șansa cu precizia unui computer, să semene confuzia și teama, să jongleze cu permutările și combinațiile într-o manieră calculată astfel încât să dea total peste cap eficacitatea strictă și oarecum birocratică a unei secții de poliție, făcându-i pe paznicii legii să se comporte exact ca polițiștii din Keystone într-un film vechi, și știu instinctiv și foarte sigur că dacă asasinul directorului era cu adevărat surdul, povestea abia începuse. Și, pentru că simplul gând la ce i-ar fi putut trece prin cap și ce ar fi fost *în stare* să facă surdul se dovedea mult prea șocant, Kling se cutremură involuntar, fără nici o legătură cu frigul.

— Sper să nu fie el, spuse, iar cuvintele i-au fost luate de vânt.

— Sărută-mă, spuse Cindy pe neașteptate, și pe urmă cumpără-mi și mie o cacao fierbinte, meschinule.

Băiatul care își făcu apariția în sala de adunare a secției în acea după-amiază de miercuri era în vârstă de aproximativ doisprezece ani.

Purta o canadiană de schi de culoare albastră și cu trei numere mai mare decât s-ar fi cuvenit, rămasă probabil de la fratele lui. Își trăsese gluga peste cap și îi legase strâns șireturile de la gât, dar gluga era totuși cu mult prea mare și-i cădea tot timpul. Încercând mereu s-o tragă din nou peste cap, intră în clădirea secției ținând un plic în aceeași mână cu care își ștergea și nasul plin de muci. Purta ghete sport cu autoritatea tuturor

puştilor din mahalale care poartă ghete de sport vară şi iarnă, tot timpul anului, în pofida avertismentelor pedichiuriştilor. Merse spre ghişeul de control cu acel mers săltat pe care ţi-l dau încălţările sport, încercă să-şi mai aranjeze gluga de la canadiană, îşi şterse din nou nasul mucos, se uită ţintă la sergentul Murchison şi-l întrebă :

— Tu eşti sergentul de serviciu ?

— Eu sunt sergentul de serviciu, răspunse Murchison, fără a-şi ridica privirile de pe listele cu absenţi pe care le completa cu ajutorul fişei de prezenţă a acelei dimineţi.

Era ora două şi zece, iar peste o oră şi treizeci şi cinci de minute avea să apară schimbul de după-amiază al poliţiştilor în uniformă ; atunci trebuia făcut un nou apel, completate alte fişe de prezenţă, o adevărată corvoadă, mai bine s-ar fi făcut pompier sau poştaş.

— Trebuie să-ţi dau asta, spuse puştiul, întinzându-i lui Murchison plicul închis.

— Mulţumesc, spuse Murchison, luând plicul fără a se uita la copil, apoi îşi ridică brusc privirea şi spuse : Aşteaptă numai o secundă.

— De ce, ce s-a întâmplat ?

— Fă aşa cum îţi spun, aşteaptă o secundă, repetă Murchison şi deschise plicul. Desfăcu unica bucată de hârtie albă care fusese frumos împăturită în trei părţi egale şi citi ceea ce era scris acolo, se uită din nou la puşti şi îl întrebă : De unde ai asta ?

— De afară.

— Unde afară ?

— Mi l-a dat un tip.

— Ce tip ?

— Un tip înalt care era pe-afară.

— Unde exact ?

— Acolo, lângă parc. Peste drum.

— Şi ţi-a dat asta ?

— Mda.

— Şi ce-a zis ?

— Mi-a zis că trebuie să-l aduc aici şi să-l predau sergentului de serviciu.

— Îl cunoşti pe individ ?

— Nu, mi-a dat cinci dolari ca să aduc plicul aici.

— Cum arăta ?

— Un tip înalt cu părul blond. Avea ceva în ureche.

— Ce anume ?

— Ca și cum ar fi fost surd, răspunse puștiul și își șterse iarăși nasul cu dosul palmei.

Iată ce conținea hârtia din plic :

Au cercetat foaia cu grijă, pentru a nu mai adăuga și alte amprente la cele lăsate acolo de Murchison, după care l-au înconjurat pe puștiul mucos de doisprezece ani îmbrăcat într-o canadiană albastră de schi cu trei numere prea mare pentru el, supunându-l unui baraj de întrebări, de parcă l-ar fi capturat pe însuși Jack Spintecătorul, venit de la Londra să-și petreacă week-end-ul acolo.

N-au scos nimic de la el, cu excepția răcelii poate.

Repetă practic ceea ce-i spusese sergentului Murchison, că un individ înalt și blond, purtând un obiect în ureche (O proteză auditivă, puștiule, asta vrei să spui ?), da, da, un obiect în ureche, îl oprise pe stradă, chiar vizavi de circumscripția de poliție și-i oferise cinci dolari ca să ducă un plic sergentului de serviciu. Puștiul considerase că nu poate fi nimic rău în asta, așa că adusese plicul la secția de poliție și asta fusese totul, nici măcar

nu avea habar cine era individul acela cu aparatul în ureche. (O proteză auditivă vrei să spui, puștiule ?) Da, un obiect în ureche, nu știa cine este, nu-l văzuse niciodată prin cartier, deci nu avea voie acum să se ducă acasă ?, pentru că mai trebuia să se oprească și la Linda's Boutique, să ia niște rochii pentru sora lui, care cosea pentru doamna Montana. (Purta un aparat auditiv în ureche, este, puștiule ?) Da, avea un obiect în ureche, spuse puștiul.

L-au lăsat pe puști să plece la ora două și treizeci, fără să-i ofere măcar o înghețată sau niște gumă de mestecat ; au cercetat apoi cu toții pagina suspectă, folosindu-se de o pensetă, hotărând să o trimită locotenentului Sam Grossman, de la laboratorul poliției, cu speranța că se mai puteau descoperi niște amprente care să nu aparțină sergentului Murchison.

Nici unul dintre ei nu-l menționă pe surd.

Nimănui nu-i place să vorbească despre stafii.

Nici măcar să se *gândească* la ele.

— Alo, Bernice, spuse Meyer în receptor, șeful tău e pe-acolo ? Da, sigur că aștept.

Așteptă răbdător, bătând cu un creion în birou. Câteva momente mai târziu, pe fir se auzi o voce veselă și sigură pe sine.

— Procurorul districtual adjunct Raoul Chabrier, declară el apăsat.

— Salut, Rollie, la telefon Meyer Meyer de la Circumscripția 87. Cum mai merg treburile pe Strada Chelsea ?

— O, foarte bine, foarte bine, spuse Chabrier, ai ceva pentru noi, vreo crimă cât de mică, acolo ?

— Nu, nu despre asta-i vorba, Rollie, spuse Meyer.

— Poate o crimă comisă cu un topor mititel ?

— Nu, nu, de fapt e vorba de ceva personal, spuse Meyer.

— Aha ! exclamă Chabrier.

— Da. Ascultă, Rollie, ce poți face atunci când îți folosește cineva numele ?

— Ce vrei să spui ? întrebă Chabrier.

— Într-o carte.

— Aha ! Ți-a folosit cineva numele într-o carte ?

— Da.

— Într-o carte despre activitatea departamentului de poliție ?

— Nu.

— Se face mențiune specială la adresa ta ?

— Nu. Adică, da *și* nu. Ce vrei să spui ? întrebă Meyer.

— Face cartea referire la detectiv gradul 3 Meyer ?

— Detectiv gradul 2, îl corectă Meyer.

— Este menționat detectiv gradul 2 Meyer Meyer de la...

— Nu.

— Nu tu ești menționat ?

— Nu. Nu în felul ăsta.

— Dar ai zis că numele ți-a fost folosit de către cineva, așa am înțeles eu.

— Păi chiar așa s-a și întâmplat. Autoarea mi-a folosit numele.

— Meyer, eu am de lucru, spuse Chabrier. Am pe birou coșcogea maldărul de dosare, că nu le-ar putea căra nici un măgar de la moară, așa că fii atât de bun și spune-mi și mie ce te frământă de fapt !

— Un roman, spuse Meyer. A apărut un roman cu titlul *Meyer Meyer.*

— Asta e titlul unui roman ? întrebă Chabrier.

— Da. Pot deschide o acțiune ?

— Eu sunt avocat penal.

— Da, dar...

— Nu cunosc foarte bine legea proprietății literare.

— Da, dar...

— Cartea e bună ?

— Nu știu, spuse Meyer. Problema este că eu sunt o *persoană,* iar cartea asta vorbește despre un profesor dintr-un colegiu sau așa ceva, un tip scurt și gras...

— Va trebui s-o citesc, spuse Chabrier.

— Te-aș ruga să mă suni după ce-o termini.

— De ce ?

— Ca să mă sfătuiești.

— Despre ce ?

— Dacă pot sau nu s-o dau în judecată.

— Va trebui să citesc legislația, spuse Chabrier. Îți datorez cumva o favoare, Meyer ?

— Nu una, ci *șase*, spuse Meyer puțin înfierbântat, cum ar fi de exemplu cazurile când te-aș fi putut scoate din pat la ora trei dimineață, când aveam pe cap tipi grei aici, la secție și, riscând foarte mult din punctul meu de vedere, i-am reținut pe suspecți până a doua zi dimineață, numai ca să ai tu un somn dulce în nopțile când ești de serviciu. Iar acum, Rollie, eu nu-ți cer decât o favoare foarte mică, pentru că nu vreau să arunc banii pe sfatul cine știe cărui avocat de lux, specialist în drepturi de autor ; pur și simplu vreau să aflu dacă pot da în judecată pe cineva care s-a folosit de numele meu, așa cum este el înregistrat la Departamentul Sănătății, pe un certificat de naștere, dacă pot da în judecată această persoană care se folosește de numele meu pentru a da titlul unui roman și unui *personaj* din acel roman, când eu știu prea bine că sunt o *persoană* reală, pentru numele lui Dumnezeu !

— O.K., nu te enerva, spuse Chabrier.

— Cine se enervează ? spuse Meyer.

— Am să citesc legea și te caut eu.

— Când ?

— Odată.

— Poate se va întâmpla odată, tocmai când ești tu de serviciu, să uit din nou că există și Miranda-Escobedo pe lumea asta, ca să poți tu sforăi în liniște toată noaptea...

— Bine, bine, am să te caut mâine. Chabrier continuă după o pauză : Nu vrei să știi și la ce oră ?

— La ce oră ? întrebă Meyer.

Proprietăreasa avea artrită, ura iarna și nici după poliție nu se prea dădea în vânt. Îi comunică de la bun început lui Cotton Hawes că mai dăduseră târcoale și alți polițiști de când fusese împușcat barosanul acela cu o seară în urmă, de ce trebuia să fie mereu tulburată o doamnă ? Hawes, care încasase proteste asemănătoare din partea fiecărei proprietărese și a tuturor administratorilor din clădirile de pe acea stradă, îi explică răbdător că nu-și făcea decât datoria și că știa precis că ea va dori să contribuie la incriminarea unui asasin. Proprietăreasa îi răspunse că orașul era putred și corupt și că n-o interesa câtuși de puțin ce se întâmpla cu *toți* barosanii,

dinspre partea ei putea să-i împuște, chestia asta n-avea de ce s-o tulbure.

Până în acel moment, Hawes vizitase patru case dintr-un șir de construcții de periferie identice, plasate cu fața la structura din sticlă strălucitoare și beton a noii Filarmonici a orașului. Clădirea, un triumf al designului (acustica nu era așa grozavă, însă nimeni nu trebuie să pretindă perfecțiunea), putea fi perfect văzută din fiecare dintre aceste clădiri, iar treptele imense din marmură de pe cealaltă parte a bulevardului subliniau silueta oricui s-ar fi întâmplat să stea pe ele, să le urce sau să le coboare. Tipul care trăsese două gloanțe de carabină în capul lui Cowper ar fi putut s-o facă din oricare dintre aceste case. Singurul motiv pentru care departamentul de poliție se interesa de sursa exactă a acestor împușcături era speranța că asasinul lăsase în urma lui niște indicii. În cazurile de asasinat, e întotdeauna bine să ai niște indicii.

Prima întrebare pusă de Hawes proprietăresei a fost dacă închiriase recent un apartament sau o cameră unui bărbat înalt și blond, purtând o proteză auditivă.

— Da, răspunse cucoana.

Începutul era foarte bun. Hawes avea multă experiență ca detectiv și a înțeles imediat că răspunsul afirmativ al proprietăresei reprezenta un început nemaipomenit de bun.

— Cui ? întrebă el imediat. Îi cunoașteți cumva numele ?

— Da.

— Cum îl cheamă ?

— Orecchio. Mort Orecchio.

Hawes își scoase carnetul și începu să scrie.

— Orecchio, spuse el. Mort. Știți cumva dacă vine de la Morton sau Mortimer sau de unde exact ?

— Mort, și atât, spuse proprietăreasa. Mort Orecchio. Italian, pe semne.

— De unde știți ?

— Toate numele care se termină în „o“ sunt de italieni.

— Credeți ? Ce părere aveți de Shapiro ? îi sugeră Hawes.

— Ce, nu cumva vrei să mă iei peste picior ? se răţoi cucoana.

— Ce apartament i-ați închiriat individului ăsta, Orecchio ?

— O cameră, nu un apartament. Etajul trei, la fațadă.

— Cu fața spre Filarmonică ?

— Mda.

— Pot să văd și eu camera ?

— Sigur că da ! Parcă am ceva mai bun de făcut decât să le arăt sticleților camere ?

Începură să urce. Coridorul era rece, iar ferestrele pentru aerisire înghețaseră pe la margini. Pe scări domnea un amestec de mirosuri de gunoi și urină — teribil de curată mai era și cucoana asta proprietăreasă ! I se plânse într-una de artrita ei până ce ajunseră la etajul al treilea și îi povesti lui Hawes că injecțiile cu cortizon nu-i mai erau de nici un ajutor, iar toți barosanii ăia de doctori îi promit marea cu sarea, dar durerile n-o lasă deloc. Se opri înaintea unei uși ce purta numărul 31 pe plăcuța de alamă şi începu să pescuiască în buzunarul șorțului după cheie. Cineva deschise foarte puțin o ușă pe culoar, închizând-o repede la loc.

— Cine-i acolo ? întrebă Hawes.

— Cum adică, cine ?

— O ușă de pe culoar a fost puțin crăpată, pe urmă s-a închis.

— Trebuie să fi fost Polly, spuse proprietăreasa și deschise ușa camerei 31.

Camera era meschină și dezolantă. Un pat strâmt, acoperit cu o cuvertură albă cu ciucuri se afla lângă peretele opus ușii. Deasupra patului atârna o litografie înrămată. Reprezenta o fabrică de cherestea, un râu și un câine ciobănesc, care se uita după ceva pe cer. La dreapta patului se afla un lampadar. Abajurul era galben și soios. Pe un colț al cuverturii se vedea o pată, fie de whisky, fie de vomă, exact acolo unde fusese îndoită peste perne. Vizavi de pat exista o masă de toaletă cu oglindă. Toaleta prezenta arsuri de țigară de jur împrejurul marginilor. Oglinda era pătată și se cojea. Chiuveta montată lângă masa de toaletă avea o pată mare de rugină în jurul scurgerii.

— Cât timp a locuit aici ? întrebă Hawes.

— A luat camera acum trei zile.

— A plătit cu bani peșin sau cu cec ?
— Peșin. Plata la început. Pentru o săptămână întreagă. Eu nu închiriez decât cu săptămâna, nu suport agitația.
— Sunt convins, spuse Hawes.
— Știu la ce te gândești. Te gândești că locul ăsta nu-i cine știe ce scofală și că n-ar trebui să fiu așa de pretențioasă. Ei bine, n-o fi el luxos, în schimb e curat.
— Da, se vede foarte bine.
— Adică vreau să spun că nu există *insecte*, domnule.
Hawes făcu un semn afirmativ din cap și se apropie de fereastră. Storul era rupt și nu mai avea șnur. Apucă marginea de jos cu mâna pe care avea mănușă și o ridică, privind de cealaltă parte a străzii.
— Ați auzit împușcături ieri-seară ?
— Nu.
Cercetă podeaua. Nu se vedeau nicăieri tuburi goale de cartuș.
— Cine mai locuiește pe acest etaj ?
— Mai locuiește Polly, și atât.
— Polly și mai cum ?
— Malloy.
— Pot să mă uit prin toaletă și în dulapul din perete ?
— Dă-i drumul. Am o groază de timp la dispoziție. De altfel, așa îmi petrec eu vremea de obicei, însoțesc grupuri organizate care doresc să viziteze clădirea.
Hawes se duse la toaletă și deschise pe rând toate sertarele. Erau goale, cu excepția sertarului cel mai de jos, în colțul căruia se cuibărise un gândac negru.
— Pe-ăsta nu l-ai nimerit, spuse Hawes și închise sertarul.
— Ce ? spuse proprietăreasa, fără a înțelege prea bine.
Hawes se duse la dulapul din perete și îl deschise. Pe bara pentru haine atârnau șapte umerașe din sârmă. Dulapul era gol. Chiar când dorea să închidă ușa, privirea îi fu atrasă de un obiect de pe podea. Se aplecă, scoase o lanternă din buzunar și o aprinse, ca să vadă mai bine. Obiectul se dovedi a fi o monedă de zece cenți.
— Dacă sunt cumva bani, spuse cucoana, atunci îmi aparțin mie.

— Poftim, răspunse Hawes, dându-i moneda.

Făcu acest lucru conștient fiind că, dacă totuși banul aparținuse cu adevărat fostului chiriaș care îl interesa pe el, era la fel de greu să obții urme vechi de amprente de pe bani pe cât era să-ți recuperezi banii cheltuiți pe benzină pentru mașina ta proprie folosită pentru o problemă de serviciu a poliției.

— Există cumva un closet pe aici ?

— La capătul coridorului, și să încui ușa după tine.

— Pur și simplu doream să știu dacă mai există și o altă încăpere, asta-i tot.

— E curat, dacă îți faci griji din cauza asta.

— Sunt convins de curățenia desăvârșită de acolo, spuse Hawes. Mai aruncă o privire în jur. Deci, cam asta este.

— Asta-i tot.

— Am să trimit un om care să se uite puțin la praful de pe pervazul de acolo, spuse Hawes.

— De ce ? spuse proprietăreasa. E curat.

— Adică va căuta amprente.

— Aha !

Proprietăreasa se holbă la el.

— Crezi că barosanul ăla a fost împușcat din camera asta ?

— Nu-i exclus, spuse Hawes.

— Asta înseamnă că am să dau de bucluc ?

— Nu, doar dacă nu l-ai împușcat dumneata, spuse Hawes, zâmbind.

— Știi că ai haz ?

Ieșiră din cameră. Proprietăreasa încuie ușa în urma ei.

— Asta-i tot sau ați vrea să mergeți și în altă parte ?

— Aș vrea să discut cu femeia care locuiește pe același palier, spuse Hawes, dar n-o să am nevoie și de dumneata pentru asta. Mulțumesc foarte mult, mi-ai fost de mare ajutor.

— Așa mai ies și eu din monotonie, spuse ea, iar Hawes înțelese că vorbea sincer.

— Îți mulțumesc din nou, spuse el și o urmări cu privirea în timp ce cobora scările. Se duse la ușa pe care scria 32 și bătu. Nu primi nici un răspuns. Bătu din nou și spuse : Domnișoara Malloy ?

Ușa se crăpă puțin.

— Cine-i acolo ? se auzi o voce.

— Sunt sergent de poliție. Pot vorbi cu dumneata ?

— Despre ce ?

— Despre domnul Orecchio.

— Nu cunosc nici un domn Orecchio, spuse vocea.

— Domnișoară Malloy...

— *Doamnă* Malloy, și nu cunosc nici un fel de domn Orecchio.

— N-ați vrea să deschideți ușa, doamnă ?

— Nu vreau să dau de bucluc.

— Nu voi...

— Știu că ieri-seară a fost împușcat un tip și nu vreau să dau de necaz.

— Ați auzit împușcăturile, domnișoară Malloy ?

— *Doamnă* Malloy.

— Le-ați auzit ?

— Nu.

— Se întâmplă cumva să știți dacă domnul Orecchio a fost acasă ieri-seară ?

— Nu știu cine este domnul Orecchio.

— Bărbatul de la 31.

— Nu-l cunosc.

— Doamnă, n-ați vrea să deschideți ușa ?

— Nu vreau.

— Doamnă, aș putea să mă întorc cu un mandat, dar ar fi cu mult mai ușor dacă...

— Să nu mă bagi în bucluc, spuse ea. Am să-ți deschid ușa, dar te rog să nu mă bagi la apă.

Polly Malloy purta un halat din bumbac de culoare verde-pal. Halatul avea mâneci scurte. Hawes văzu din primul moment urmele de pe brațele ei, iar aceste urme spuneau o mulțime de lucruri despre Polly Malloy. Avea poate în jur de douăzeci și șase de ani, un corp zvelt și subțire și o figură care ar fi fost drăguță dacă n-ar fi fost marcată de experiență. Ochii ei verzi erau inteligenți și vioi, iar gura vulnerabilă. Se mușca de buze și-și strângea halatul în jurul corpului gol ; avea degete lungi și subțiri, iar urmele de pe brațe dezvăluiau tot ceea ce era de dezvăluit.

— Nu țin droguri în casă, spuse ea.

— Nu te-am întrebat.
— Dacă vrei, poţi să cauţi.
— Nu mă interesează, spuse Hawes.
— Poftim înăuntru, spuse ea.
Hawes intră. Femeia închise şi încuie uşa în urma lui.
— Nu vreau necazuri, spuse. Am suferit destul.
— De la mine n-o să ţi se tragă nici un fel de necaz. Vreau doar să ştiu mai multe despre vecinul tău de culoar.
— Ştiu că a fost împuşcat cineva. Te rog să nu mă amesteci în chestia asta.
Stăteau unul în faţa celuilalt, ea pe pat, el pe un scaun cu spătar drept, chiar în faţa ei. Între ei doi se stabilise o punte de legătură, la fel de palpabilă ca şi duhoarea de urină şi gunoi care îi învăluia. Faptul că fiecare din ei ştia prea bine ocupaţia celuilalt, Cotton Hawes detectiv şi Polly Malloy narcomană, îi făcea să se simtă în largul lor şi să nu aibă nevoie de prea multă etichetă. Cei doi se cunoşteau poate mai bine între ei decât ajung vreodată să se cunoască majoritatea oamenilor. Hawes se aflase probabil de prea multe ori în locuri de întâlnire ale consumatorilor de droguri ca să nu înţeleagă ce se petrece cu tânăra lui interlocutoare, arestase poate prea multe prostituate care se culcau cu oricine pentru cei câţiva dolari de care aveau nevoie ca să-şi cumpere următoarea doză de drog, văzuse de prea multe ori zvârcolirile agonice ale celor care fuseseră siliţi să-şi întrerupă consumul de drog, încât o cunoştea pe această narcomană, sau pe oricare alt consumator, la fel de amănunţit ca şi cei care le vindeau marfa lor infernală, văzuse poate prea multe şi ştia prea multe. La rândul ei, fata fusese poate luată de gât de prea multe ori, protestase de prea multe ori, afirmând că nu făcuse nimic rău, aruncase prea multe doze de heroină pe sub scaune de bar sau în toalete, atunci când se apropia un caraliu, trecuse prin prea multe secţii de poliţie şi prin prea multe mâini de sticleţi, i se oferise soluţia Lexington de către prea mulţi magistraţi diferiţi, poate cunoştinţele ei despre legislaţia referitoare la narcotice erau la fel de temeinice ca ale unui procuror districtual adjunct, poate văzuse prea multe şi ştia prea multe. Între cei doi se stabilise un soi de flux electric, semn al curioasei simbioze

dintre cel ce încalcă legea și cel ce o apără, mărturisind despre subtila întrepătrundere dintre fapta penală și pedepsirea ei. În camera aceea se stabilise o legătură tainică, o afinitate — aproape o simpatie. Puteau să discute între ei fără ocolișuri și subterfugii. Erau ca doi îndrăgostiți extenuați care își șoptesc vorbe dulci stând cu capul pe aceeași pernă.

— L-ai cunoscut pe Orecchio ? întrebă Hawes.

— Îmi promiți că nu mă amesteci ?

— Doar dacă nu ești implicată.

— Nu sunt.

— Ai cuvântul meu.

— Al unui polițist ? întrebă ea, zâmbind vag.

— Ai cuvântul meu, dacă vrei.

— Din câte se pare, am nevcie de el.

— Sigur că ai nevoie, draga mea.

— L-am cunoscut.

— Cum ?

— Ne-am întâlnit în seara când s-a mutat aici.

— Când s-a întâmplat asta ?

— Acum două sau trei seri.

— Unde v-ați întâlnit ?

— Mă simțeam foarte rău, aveam nevoie de o porție de drog. Tocmai m-au eliberat de la Caramoor, gaura aia nenorocită, acum o săptămână. Nu prea am avut timp să mă adaptez din nou.

— Pentru ce te-au băgat la pârnaie ?

— O, prostituție.

— Câți ani ai, Polly ?

— Nouăsprezece. Arăt mai bătrână, este ?

— Da, pari mai bătrână.

— M-am căsătorit când aveam șaisprezece ani. Cu un alt drogat. Grozavă afacere !

— El ce face acum ?

— O condamnare la Castleview.

— Pentru ce ?

— Începuse să vândă droguri, spuse Polly, ridîcând din umeri.

— O.K., să revenim la Orecchio, vecinul de aici.

— I-am cerut un împrumut.

— Când s-a întâmplat asta ?

— Alaltăieri.
— Și ți l-a dat ?
— De fapt, nu i-am cerut un împrumut. M-am oferit să mă culc cu el. Era chiar aici, știi, iar mie mi-era foarte rău, jur pe Dumnezeul meu că n-aș fi fost în stare să ajung până jos, în stradă.
— Și a acceptat ?
— Mi-a dat zece dolari. N-a vrut nimic în schimbul lor.
— S-a purtat ca un domn.
Polly ridică din umeri.
— Nu-i un tip ca lumea ?
— Să spunem că nu-i genul meu, zise Polly.
— Aha !
— Mai precis, e un ticălos.
— Ce s-a întâmplat ?
— A apărut aici ieri-seară.
— Când ? La ce oră ?
— Trebuie să fi fost cam nouă, nouă și jumătate.
— După ce începuse simfonia, spuse Hawes.
— Cum ?
— Nimic, gândeam doar cu voce tare. Continuă.
— A zis că are ceva bun pentru mine. Mi-a spus că dacă mă duc la el în cameră, o să-mi dea ceva bun.
— Și te-ai dus ?
— Mai întâi l-am întrebat ce voia să-mi dea. Mi-a răspuns că era un lucru pe care mi-l doream mai mult decât orice altceva pe lume.
— Și te-ai dus la el în cameră ?
— Da.
— Ai văzut vreun lucru neobișnuit ?
— De exemplu ce ?
— De exemplu o carabină de mare calibru cu lunetă.
— Nu, nimic de genul ăsta.
— Foarte bine, ce anume era lucrul acela „bun" pe care ți l-a promis ?
— Praf.
— Îți adusese niște heroină ?
— Da.
— Și de asta te-a invitat în camera lui ? Pentru heroină ?
— Da. Cel puțin așa mi-a spus la început.

— N-a încercat să ți-o vândă, nu ?
— Nu, dar...
— Dar ce ?
— M-a pus să cerșesc pentru ea.
— Ce vrei să spui ?
— Pentru început mi-a arătat heroina și m-a lăsat să gust, ca să-mi demonstreze că nu era altceva, apoi a refuzat să-mi mai dea dacă nu... dacă nu cerșesc pentru ea.
— Înțeleg.
— M-a chinuit... cred că... timp de aproape două ore. Se tot uita la ceas și mă tot punea să fac... diverse lucruri.
— Ce fel de lucruri ?
— Lucruri prostești. M-a pus să-i cânt. M-a obligat să-i interpretez *White Christmas* *, asta considera el că e o glumă nemaipomenită, înțelegi, pentru că și porcăria aia e tot albă și știa cât de tare îmi doresc o doză, așa că m-a pus să-i cânt *White Christmas* de nu știu câte ori la rând, cred că de șase sau de șapte ori. Și tot timpul ăsta se uita mereu la ceas.
— Continuă.
— Apoi... mi-a cerut să mă dezbrac, dar... adică nu așa, pur și simplu, ci să mă dezbrac în fața lui... ca pe scenă. Iar eu m-am conformat. Iar el a început... a început să-și bată joc de mine, de cum arăt și de corpul meu. Eu... M-a pus să stau goală în fața lui și-mi repeta mereu ce față prostească și patetică făceam, mă întreba tot timpul dacă-mi doresc cu adevărat heroina, pe urmă se uita din nou la ceas, între timp se făcuse ora unsprezece, iar eu îi repetam : Da, o vreau, te rog să-mi dai heroina, și atunci m-a pus să-i dansez, să fac niște pași de vals, pe urmă să dansez *shag*, iar eu nu știam despre ce naiba vorbește el acolo, n-am auzit în viața mea de *shag*, tu știi dacă există așa ceva ?
— Da, am auzit de dansul ăsta, spuse Hawes.
— Deci am făcut tot ce a vrut el, aș fi făcut tot ce mi-ar fi cerut, iar în final mi-a zis să mă pun în genunchi și să-i explic de ce-mi doresc eu așa de tare punguța cu heroină. Mi-a spus că trebuie să vorbesc timp de cinci minute despre nevoia de drog pe care o simte un om depen-

* Crăciun alb (engl.).

dent de narcotice, s-a uitat la ceas și a început să mă cronometreze, în timp ce eu vorbeam. Începusem să tremur, mă treceau fiori, aveam nevoie de o injecție mai mult decât orice... Polly își închise ochii. Am început să plâng. Vorbeam și plângeam, până când s-a uitat în sfârșit la ceas și a zis : „Cele cinci minute au trecut. Poftim, ia-ți otrava și ieși dracului odată de-aici", și a aruncat cu punguța după mine.

— Cât era ceasul ?

— Cred că era cam unsprezece și zece. Eu n-am ceas, l-am amanetat, nici nu mai țin minte când, dar de la mine din cameră se pot vedea cifrele de la ceasul acela electric mare de pe Mutual Building, și când îmi făceam injecția arăta 11 : 15, așa că atunci fusese unsprezece și zece sau cam așa ceva.

— Și el se uita mereu la ceas în tot acest timp, da ?

— Da. Ca și cum ar fi avut o întâlnire sau așa ceva.

— Chiar avea, spuse Hawes.

— Cum ?

— Avea întâlnire cu un om pe care să-l împuște de la fereastră. Pur și simplu se amuza și el până la sfârșitul concertului. Un tip foarte simpatic, domnul ăsta Orecchio.

— Ar trebui să recunosc un lucru, totuși, spuse Polly.

— Ce anume ?

— Era o marfă a-ntâia. O undă de melancolie îi apăru pe față și în priviri. N-am mai avut un praf așa bun de ani de zile. N-aș fi auzit nici măcar un *tun,* chiar dacă bubuia în fața ușii.

Hawes făcu un control de rutină prin toate cărțile de telefon ale orașului, nu descoperi nicăieri vreun Orecchio — Mort, Morton sau Mortimer —, apoi sună la Biroul de Identificare Criminalistică în acea după-amiază, la ora patru. Biroul, fiind total automatizat, îl căută în mai puțin de zece minute, raportând că nu poseda nici o informație despre suspect. Hawes trimise atunci un telex la F.B.I.-ul din Washington, cerându-le celor de acolo să verifice în voluminoasele lor dosare dacă aveau știință de un criminal numit Orecchio Mort, Mortimer sau Morton. Stătea la biroul lui din încăperea secției ce mirosea teribil a vopsea proaspătă, când își făcu apariția Richard Genero, polițist cu uniformă ; acesta dorea să știe dacă trebuia să

meargă la tribunal împreună cu Kling, pentru o arestare pe care o efectuaseră împreună cu o săptămână în urmă. Genero își făcuse rondul toată după-amiaza și înghețase foarte tare, așa că preferă să zăbovească și după ce Hawes îi răspunsese la întrebare, sperând că i se va oferi o ceașcă de cafea. Din întâmplare, ochii i se opriră asupra notei făcute de Hawes în agendă când sunase la Biroul de Identificare Criminalistică, și atunci Genero se hotărî să facă o remarcă.

— Încă un suspect italian, din câte văd, spuse el.

— De unde știi ? întrebă Hawes.

— Toate numele care se termină în „o“ sunt de italieni, spuse Genero.

— Ce zici de Munro ? întrebă Hawes.

— Nu cumva vrei să mă iei peste picior ? spuse Genero zâmbind. Se uită din nou la numele notat în fugă și apoi spuse : Trebuie să recunosc că individul ăsta are un nume foarte comic pentru un italian.

— În ce sens comic ? se interesă Hawes.

— Ureche, spuse Genero.

— Ce ?

— Ureche. Asta înseamnă Orecchio în italiană. Ureche.

Care, împreună cu Mort, nu putea să însemne nici mai mult nici mai puțin decât Ureche Moartă.

Hawes rupse pagina din blocnotes, o făcu ghemotoc și-o aruncă spre coșul de gunoi, fără să-l nimerească.

— Am zis ceva ce nu trebuia ? întrebă Genero, știind acum că s-a lins pe bot de ceașca de cafea.

5

Băiatul care aduse biletul era în vârstă de opt ani și primise instrucțiunea să-l dea sergentului de serviciu. Stătea acum în mijlocul biroului secției, înconjurat de polițiștii care i se păreau uriași, formând în jurul lui un cerc; îi privea cu ochii lui albaștri, măriți de emoție, și și-ar fi dorit cel mai mult să-l înghită pământul.

— Cine ți-a dat hârtia asta? îl întrebă unul dintre polițiști.

— Un om din parc.

— Ți-a plătit ca să-l aduci aici?

— Mda. Da. Mda.

— Cât ți-a dat?

— Cinci dolari.

— Cum arăta?

— Avea păr blond.

— Era înalt?

— O, da.

— Purta cumva o proteză auditivă?

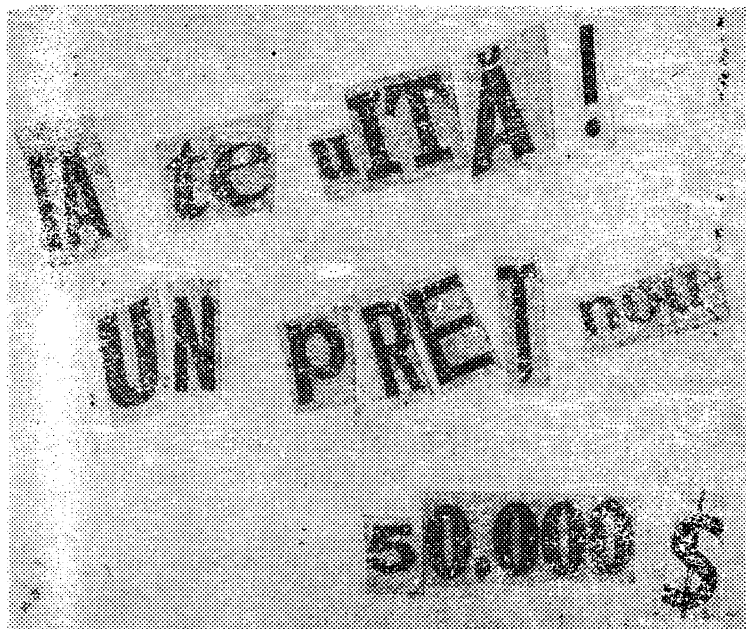
— Mda. *Ce?*

— Ceva în ureche.

— A, da, spuse puștiul.

Toată lumea se mișca pe lângă bilet cu foarte multă atenție, de parcă ar fi putut exploda în orice moment. Toți atingeau bucata de hârtie cu penseta sau cu mănuși albe de bumbac. Au fost cu toții de acord s-o trimită imediat

la laboratorul poliției. N-a fost unul care să n-o citească cel puțin de două ori. Au studiat-o și examinat-o. Până și câțiva polițiști cu uniformă de la parter au venit să arunce și ei o privire. Era un document deosebit de important. A fost nevoie de mai bine de-o oră din prețiosul timp al poliției până să fie în sfârșit grijuliu împachetată într-o mapă de celuloid și trimisă la centru într-un plic sigilat.

Părerea unanimă a fost că semnificația biletului era că surdul (se văzuseră siliți să recunoască, fără tragere de inimă, că el apăruse din nou pe scenă) dorea cincizeci de mii de dolari pentru a nu-l ucide pe viceprimar, exact așa cum îl asasinase pe directorul parcurilor. Cincizeci de mii de dolari este o sumă cu mult mai mare decât cea dintâi, de numai cinci mii de dolari, și din această cauză polițiștii Circumscripției 87 se simțeau pe deplin îndreptățiți să fie mânioși de noua amenințare. Mai mult, îndrăzneala acestui criminal care acționa atât de bine camuflat era un lucru ce depășea cu mult limitele experienței lor. Deși semăna cu o răpire, urmată de pretinderea unei răscumpă-

rări, acest caz *nu* era o răpire. Nimeni nu fusese răpit, nu exista motiv pentru plata unei răscumpărări. Nu, era vorba, fără îndoială, de extorcare, și cu toate acestea, cazurile de extorcare cu care avuseseră ei de-a face în decursul anilor fuseseră cazuri tipice, care presupuneau „utilizarea ilegală a forței sau a fricii" în încercarea de a obține „proprietate de la altcineva". „Altcineva" era cuvântul cheie. „Altcineva" era întotdeauna persoana amenințată cu vătămarea. În cazul de față, însă, celui care extorca nu părea să-i pese *cine* plătea banii, câtă vreme aceștia erau plătiți. De către *oricine*. Cum trebuia să lupți împotriva unui asemenea maniac ?

— E un maniac, spuse locotenentul Byrnes. De unde naiba își închipuie el că putem scoate cincizeci de mii de dolari ?

Steve Carella, căruia i se dăduse drumul din spital în acea după-amiază și care aducea întrucâtva cu un boxer pe cale să-și pună mănușile, din cauza bandajelor multiple prinse cu bandă adezivă, spuse :

— Poate se așteaptă să plătească viceprimarul.

— Atunci de ce naiba n-a cerut direct de la viceprimar ?

— Noi suntem intermediarii lui, spuse Carella. Presupune că pretenția lui are mai multă greutate dacă vine din partea unor reprezentanți ai legii.

Byrnes îl măsură pe Carella.

— Sigur, spuse Carella. În același timp, se răzbună pe noi. E supărat din cauză că i-am dat peste cap planul de jefuire a băncii, în urmă cu opt ani. Acum are ocazia să-și ia revanșa.

— E un maniac, insistă Byrnes.

— Nu, e un tip nemaipomenit de deștept, spuse Carella. L-a lichidat pe Cowper după ce a cerut niște amărâți de cinci mii de dolari. Acum, când știm că e în stare să se țină de cuvânt, cere de zece ori mai mult ca să nu-l împuște pe viceprimar.

— Unde zice de „împușcat" ? întrebă Hawes.

— Hmmm ?

— Nu pomenește nimic despre *împușcarea* lui Scanlon. Scrisoarea de ieri nu spunea decât : „Urmează la rând viceprimarul Scanlon".

— Corect, spuse Carella. Poate să-l otrăvească, să-l ciomăgească, să-l înjunghie sau...

— Te rog, spuse Byrnes.

— Să-l sunăm pe Scanlon, sugeră Carella. Poate că are pe-acasă cincizeci de miare cu care nu prea știe exact ce să facă.

I-au telefonat viceprimarului Scanlon și i-au adus la cunoștință că viața îi este în pericol, dar viceprimarul Scanlon nu avea cincizeci de miare cu care să nu știe ce să facă. Zece minute mai târziu, telefonul de pe biroul lui Byrnes începu să sune. Era șeful poliției.

— Byrnes, rosti acesta duios, ce vești proaste mai ai ?

— Sir, spuse Byrnes, am primit două bilete de la persoana care, presupunem noi, l-a asasinat pe Cowper, directorul parcurilor ; ele constituie o amenințare la adresa vieții viceprimarului Scanlon.

— Și ce măsuri s-au luat ? întrebă directorul.

— Sir, spuse Byrnes, am trimis ambele bilete la laboratorul poliției, să fie analizate. De asemenea, am localizat și camera de unde s-a tras ieri-seară și avem motive să bănuim că avem de-a face cu un infractor cunoscut secției noastre.

— Cine ?

— Nu știm.

— N-ai zis că e cunoscut ?...

— Da, sir, am mai avut de-a face cu el, dar nu știm exact cine este.

— Câți bani vrea de data asta ?

— Cincizeci de mii de dolari, sir.

— Când ar urma să fie ucis Scanlon ?

— Nu știm, sir.

— Când vrea omul ăsta banii ?

— Nu știm, sir.

— Unde trebuie să-i predați banii ?

— Nu știm, sir.

— Dar ce naiba știi, Byrnes ?

— Ceea ce știu, domnule, este că ne străduim să facem față unei situații fără precedent și că suntem gata să punem întreaga noastră secție la dispoziția viceprimarului, dacă și când cere el protecția noastră. Mai mult, domnule, sunt sigur că îl pot convinge pe căpitanul Frick, care, după cum știți probabil, comandă întreaga secție...

— Ce vrei să spui, Byrnes, cu „după cum știți probabil“ ?

— Așa e obiceiul la noi în oraș, sir.

— Obiceiul este același în mai toate orașele, Byrnes.

— Da, domnule, desigur. În orice caz, sunt sigur că îl pot convinge să scutească pe unii sergenți în uniformă de însărcinările lor obișnuite, sau poate să-i chemăm pe alții, care nu sunt de serviciu, dacă dumneavoastră considerați că ar fi necesar.

— Ceea ce consider eu necesar este să protejăm viața viceprimarului.

— Desigur, domnule, la fel gândim și noi, spuse Byrnes.

— Ce se întâmplă, Byrnes, nu poți să mă suferi ? întrebă șeful poliției.

— Încerc să nu amestec sentimentele mele personale cu munca, domnule, spuse Byrnes. Cazul acesta este foarte greu. Nu știu care este părerea dumneavoastră, dar eu n-am mai întâlnit niciodată așa ceva. Am aici o echipă a-ntâia și împreună depunem toate eforturile. Mai mult decât atât nu putem face.

— Byrnes, spuse șeful poliției, s-ar putea să fie nevoie să te străduiești mai mult.

— Sir..., începu Byrnes, dar interlocutorul pusese receptorul în furcă.

Arthur Brown se afla în subsolul Liceului 106, cu o pereche de căști pe cap și cu mâna pe butonul de pornire al unui magnetofon. Telefonul din casa La Bresca, aflată de cealaltă parte a străzii și în diagonală față de școală, tocmai suna pentru cea de-a treizeci și doua oară în acea zi și, așteptând-o pe Concetta La Bresca să ridice receptorul (așa cum se întâmplase de treizeci și una de ori până atunci), porni magnetofonul și oftă, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze.

Poliția procedase foarte inteligent atunci când implantase un microfon în apartamentul familiei La Bresca ; microfonul fusese instalat de un polițist în civil de la laborator, care se prezentase drept reparator de la telefoane, își făcuse treaba lui murdară în camera de zi a familiei La Bresca, întinsese apoi fire aeriene de la acoperișul casei și până la stâlpul de afară, iar de acolo până la stâlpul

de pe trotuarul din fața școlii, pe urmă pe acoperișul școlii ; coborând apoi firul de-a lungul zidului lateral, îl introdusese printr-o fereastră a subsolului, traversase un culoar din subsol și intrase într-o cămăruță conținând stive de manuale școlare și vechiul aparat de proiecție de șaisprezece milimetri al școlii, unde Arthur Brown instalase și stația de monitorizare.

Poliția procedase inteligent și atunci când îl însărcinase pe Arthur Brown cu paza stației de ascultare, deoarece acesta era un polițist experimentat, care mai efectuase și alte urmăriri ale telefoanelor și care se dovedise capabil să facă deosebirea dintre elementele remarcabile și cele neinteresante din oricare conversație telefonică.

Nu exista decât o singură problemă.

Arthur Brown nu înțelegea italiana, iar Concetta La Bresca nu vorbea cu prietenii ei decât în această limbă. După cât reușea Brown să priceapă, ar fi putut să pună la cale orice, de la un avort și până la spargerea unui seif ; asta se întâmplase de treizeci și una de ori în ziua aceea și, din câte își făcea el socoteala, urma cel de-al treizeci și doilea complot potențial. Consumase două role de bandă, pentru că nu înțelesese nici măcar o iotă din cele discutate și dorise să înregistreze toate conversațiile, ca să poată fi apoi traduse de către cineva — probabil de Carella.

— Hello, pronunță o voce în engleză.

Brown aproape căzu de pe scaun. Apoi își veni în fire, își potrivi căștile, reglă nivelul sunetului la magnetofon și începu să asculte.

— Tony ? întrebă a doua voce.

— Da, cine-i acolo ?

Cea dintâi voce îi aparținea lui La Bresca. Tocmai se întorsese de la muncă, probabil. Cea de-a doua voce...

— Dom la aparat.

— Cine ?

— Dominick.

— A, salut Dom, cum merge ?

— Minunat.

— S-a întâmplat ceva, Dom ?

— Nu, nimic, spuse Dom. Mă întrebam ce mai faci, asta-i tot.

Nu se mai auzi nimic pe linie. Brown își înclină capul și acoperi una din căști cu mâna.

— Sunt bine, răspunse La Bresca într-un târziu.
— Bine, bine, zise Dom.
Se așternu din nou liniștea.
— Bine, dacă asta-i tot, spuse La Bresca, cred că...
— Tony, de fapt mă întrebam dacă...
— Dacă ce ?
— Mă întrebam dacă n-ai putea să-mi împrumuți niște bani, până când reușesc să mă organizez și eu puțin.
— Te organizezi și ce-ai de gând să faci ? întrebă La Bresca.
— După cum știi, am pierdut foarte mult la meciul ăla de acum două săptămâni și încă nu am reușit să mă organizez.
— N-ai fost niciodată organizat în toată viața ta, spuse La Bresca.
— Asta nu-i adevărat, Tony.
— O.K., nu-i adevărat. În schimb, e adevărat că nu am bani pe care să ți-i pot împrumuta.
— Ei bine, eu am auzit cu totul altceva, spuse Dom.
— Da ? Ce-ai auzit ?
— Umblă vorba că o să dai o lovitură mare foarte curând.
— Da ? Unde ai auzit căcatul ăsta ?
— Vai, dar eu ascult tot timpul ce se mai zice pe ici și pe colo, nu-mi scapă nimic.
— Să știi că de data asta zvonul nu-i adevărat.
— Nu mă gândeam decât la câteva sute, ca să-mi ajungă și săptămâna viitoare. Până mă organizez.
— Dom, n-am mai văzut o hârtie de-o sută de când era Hector cățeluș.
— Tony...
Urmă o mică ezitare, suficient de lungă însă pentru a transmite acea undă indubitabilă de amenințare. Brown simți nota de tensiune și așteptă cu nerăbdare următoarele cuvinte ale lui Dom.
— Eu *știu*, spuse Dom.
Se așternu din nou, pentru o vreme, liniștea. Brown așteptă. Auzea pe unul dintre cei doi bărbați respirând greu.
— Ce anume știi ? întrebă La Bresca.
— Despre lovitură.
— Ce lovitură ?

— Tony, nu e bine să vorbim la telefon, este ? În zilele noastre, nu știi cine mai aude în afară de tine.

— Ce naiba ai de gând să faci ? întrebă La Bresca. Să mă șantajezi ?

— Nu, încerc doar să împrumut câteva sute, asta-i tot. Până mă organizez. Aș fi foarte trist să văd că ți se duc toate planurile de râpă, Tony. Zău, mi-ar părea foarte rău să se întâmple așa ceva.

— Dacă ciripești, amice, o să știm exact cine a făcut-o.

— Tony, dacă eu am aflat de lovitură, mai sunt probabil și mulți alții care au prins de veste. Toată mahalaua urlă. Ai baftă că albaștrii nu sunt încă pe urmele tale.

— Copoii nici nu știu că exist, spuse La Bresca. Încă nu m-a prins nimeni cu nimic până acum.

— Există o diferență între ce faci și pentru ce poți pica, este, Tony ?

— Nu mă călca pe bătătură, Dom. Dacă faci vreo chestie nasoală...

— Nu fac nimic nasol. Îți cer doar un împrumut de două sute de dolari, și acum spune-mi dacă da sau nu. Tony, am început să mă plictisesc în afurisita asta de cabină telefonică. Da sau nu !

— Ești un împuțit, spuse La Bresca.

— Asta înseamnă că da ?

— Unde ne întâlnim ? întrebă La Bresca.

Zăcând în noaptea aceea pe alee, cu mâinile bandajate protejate de mănuși din lână, Carella nu se gândea atât la cei doi huligani care îl arseseră la propriu și la figurat, cât la surd.

Îmbrăcat în zdrențe și încălțat în niște mucegaiuri, părea însăși întruchiparea vagabondului, acest important gen de delincvent modern, cu părul încâlcit, cu fața brăzdată și trăsnind a vin ieftin. Dar pe sub paltonul rupt și tocit, mâna dreaptă înmănușată a lui Carella ținea ferm un 38 Detective's Special. Degetul arătător de la mănușa dreaptă fusese tăiat până la încheietură, permițându-i lui Carella să-și strecoare degetul în garda trăgaciului. Era pregătit să tragă, iar de data asta n-avea să permită nimănui să-l prindă cu ochii în soare. De acum, era pățit.

În timp ce se uita cruciș, simulând beția, dar urmărind cu încordare intrarea în alee și zgomotul unor urme de pași, gândurile lui se concentrau de fapt asupra surdului. Nu-i făcea nici o plăcere să-și aducă aminte de surd, gândul ăsta îi trezea în minte, infernal de limpede, întâmplarea cu alicele pe care le încasase cu opt ani în urmă, durerea insuportabilă din umăr, amorțeala din braț și din mână ; după aceea, izbiturile repetate cu patul armei în față, până când își pierduse cunoștința și căzuse la pământ. Nu-i făcea plăcere să se gândească la faptul că surdul fusese la un pas să-l omoare. Nu-i făcea plăcere să se gândească nici la faptul că se înfruntau cu un criminal cu mult mai inteligent decât oricare dintre detectivii Circumscripției 87 ; autor al unor planuri strălucite, acest monstru genial jongla cu viața și cu moartea cu dexteritatea și sângele rece ale unui matematician. Surdul — bântuind pe undeva în libertate — era o mașinărie, iar lui Carella îi era cumplit de teamă de lucrurile care funcționau cu precizia unui computer, logic dar lipsit de rațiune, infailibil și distant, rece și mortal. Îl înspăimânta gândul că se va lupta din nou cu el, știa însă că misiunea lui din acel moment era măruntă : doi derbedei care de-abia așteptau să fie prinși, doi derbedei care *aveau* să fie cu adevărat prinși, deoarece presupuneau că victimele lor sunt fără excepție niște persoane neajutorate și nu știau că una dintre ele poate fi un detectiv cu degetul pe trăgaciul unei arme mortale. Odată prinși, el avea să treacă de la periferia dosarului referitor la cazul surdului în chiar inima anchetei. Nu era exclus să aibă astfel prilejul de-a se întâlni din nou față în față cu bărbatul înalt și blond care purta proteză auditivă.

I se părea o coincidență ciudată și o ironie teribilă că persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume era o femeie numită Teddy Carella — care se întâmpla să fie soția lui și se mai întâmpla să fie și surdo-mută —, iar individul de care se temea cel mai tare ca polițist și ca bărbat era și el surd, sau cel puțin pretindea acest lucru, făcându-l cunoscut în modul cel mai ostentativ — sau nu era vorba decât de încă o șmecherie, o părticică a planului general ? Surdul devenea înspăimântător prin siguranța și încrederea absolută că se confruntă cu o

ceată de neghiobi. Poate avea dreptate. Lucrul acesta îl făcea și mai înspăimântător. Se mișca cu atâta încredere, încât presupunerile lui dobândeau toate caracteristicile unor fapte reale. Dacă zicea el că toți curcanii sunt niște nătângi, probabil chiar avea dreptate, pentru numele lui Dumnezeu — și atunci e mai bine să i se plătească omului tot ce pretinde înainte de a-i omorî pe toți funcționarii superiori ai orașului. Dacă era el capabil să conceapă planul unui asasinat cu sânge rece și apoi să-l pună în aplicare sub ochii înfiorați ai primilor oameni ai orașului, cum putea fi oprit să comită *următorul* asasinat, și apoi încă unul, și încă unul ?

Lui Carella nu-i plăcea să se simtă ca un prost.

Existau clipe când nu agrea foarte tare munca de polițist (ca acum, când îngheța pe o alee), în schimb nu avea niciodată momente în care să nu aibă respect pentru ceea ce făcea. Conceptul de aplicare a legii i se părea simplu și ocupa un loc limpede în mintea lui. Băieții buni luptându-se cu băieții cei răi. El era unul dintre băieții buni. Și, chiar dacă băieții răi ai acestor zile și ai acestor vremuri câștigau îndeajuns de mult pentru a face ca virtutea să pară teribil de demodată, Carella avea totuși sentimentul că a ucide oameni (de exemplu) nu era un lucru foarte frumos. Nici a pătrunde în miez de noapte în locuința cuiva nu i se părea prea curtenitor. Nici traficul cu droguri nu i se părea o chestie prea frumoasă. Nici jaful, sau falsificarea, sau răpirile, sau codoșlâcul (sau scuipatul pe trotuar, la o adică) nu i se păreau acte civilizate, menite să înalțe spiritul sau să desfete sufletul.

El era polițist.

Cu alte cuvinte, el era năpădit de diversele clișee impuse de nenumărate programe de televiziune și filme : funcționarul public prostuț păcălit de detectivul particular cel dur ; cretinul suprazelos care îl împiedică cu necugetare pe tânărul și inteligentul director al firmei publicitare să iasă din încurcătură ; prostănacul insensibil și brutal încurajându-i, în inconștiența lui, pe tineri să devină adulți infractori. Ei bine, ce poți face ? Când ți s-a creat o imagine, foarte greu mai scapi de ea. (Se întreba câți scenariști de televiziune zăceau în seara a-

ceea pe o alee, așteptând să fie atacați de doi derbedei.) Chestia cea mai afurisită era însă că surdul avea darul să transforme în realitate toate aceste stereotipuri. Îndată ce-și făcea apariția în scenă, toți polițiștii din secție păreau cu adevărat stupizi, leneși și ineficienți.

Și dacă un om reușea performanța asta doar sunând de câteva ori la telefon și trimițând bilețele, ce s-ar întâmpla dacă...

Carella își concentră atenția.

Detectivul însărcinat cu supravegherea lui Anthony La Bresca era Bert Kling, pe care nu-l văzuse niciodată până atunci. Brown telefonase la secție și-i comunicase locotenentului faptul că La Bresca recunoscuse implicarea lui într-o lovitură, motiv suficient pentru a-l urmări. Kling o porni deci pe străzile geroase, lăsând în urmă căldura și generozitatea apartamentului lui Cindy, și se opri în Riverhead, așteptând în mașină vizavi de locuința lui La Bresca și sperând să-i poată lua urma de îndată ce pleca să se întâlnească cu Dominick. Brown îl informase pe locotenent că aceștia stabiliseră să se întâlnească în acea seară la ora zece, iar cadranul luminos al ceasului lui Kling arăta acum 9 : 07, așa că își făcea socoteala că ajunsese devreme și avea timp suficient să înghețe bocnă.

La Bresca își făcu apariția prin dreapta casei cu ornamente din stuc la ora zece fără zece minute. Kling se ascunse în umbra mașinii lui parcate. La Bresca o porni pe jos, în direcția stației de cale ferată aeriană aflată la o distanță de două blocuri. Așa am eu totdeauna noroc, se gândi Kling, nu are mașină. Îi lăsă timp s-o ia înainte cam cu o jumătate de bloc și-o porni apoi în urmărirea lui. Vântul rece îi bătea drept în față, măturând cu furie bulevardul foarte larg. Kling era silit să-și ridice mereu privirile și să înfrunte vântul pieptiș, pentru că nu dorea să-l scape din vedere pe La Bresca, și înjura poate pentru a mia oară în acea iarnă nepăsarea cu care vremea aceea oribilă îl chinuia pe cel obligat să lucreze în aer liber. Nu că ar fi stat numai în aer liber. O parte a timpului și-o petrecea în fața

mașinii de scris, bătând rapoarte în trei exemplare sau luând declarații de la victime sau martori. Dar o *mare* parte a timpului (i se părea o formulare cinstită) muncea în aer liber, bătând orașul acela mare în toate direcțiile, punând întrebări și adunând răspunsuri ; o iarnă mai împuțită decât aceea nu mai văzuse toată viața lui. Sper că te duci într-un loc plăcut și cald, La Bresca, se gândi el. Sper că te întâlnești cu prietenul tău într-o baie turcească, sau așa ceva.

Înaintea lui, La Bresca începu să urce treptele ce duceau la platforma înălțată. Nu se întorsese să privească înapoi, spre Kling, decât o singură dată, iar atunci polițistul își lăsase imediat capul în jos și pe urmă grăbise pasul. Nu dorea să ajungă prea târziu pe platformă și să constate că La Bresca se suise într-un tren și dispăruse fără urmă.

N-ar fi avut motiv să fie îngrijorat. La Bresca îl aștepta în apropierea casei de bilete.

— Mă urmărești ? îl luă el din scurt.

— Cum ? spuse Kling.

— Am *zis :* mă urmărești ? întrebă La Bresca.

Soluțiile pe care le avea Kling în momentul respectiv erau drastic limitate. Putea spune : „Ce, ți-ai ieșit din minți, de ce te-aș urmări, crezi că ești așa de frumos ?" Sau i-ar fi putut spune : „Da, te urmăresc, sunt sergent de poliție, iată insigna și legitimația mea pentru identificare", alte soluții nu erau. Oricum o suceai, urmărirea se ducea de râpă.

— Ții neapărat s-o iei în bot ? spuse Kling.

— Ce-ai zis ? exclamă La Bresca, luat prin surprindere.

— Te-am întrebat ce ești, vreun paranoic scăpat de la balamuc ? spuse Kling.

La Bresca păru să nu observe că era un text cu totul nou. Se holbă la Kling sincer surprins și apoi începu să mormăie ceva, dar privirea lui Kling, încruntată, amenințătoare și întru totul înfricoșătoare, i-o reteză scurt. Șoptind ceva ca pentru sine, Kling se urcă pe scările ce duceau la peronul cu direcția spre marginea orașului. Gara era întunecoasă, pustie și măturată de vânt. Rămase pe peron cu poalele paltonului scuturate de vâr-

tej și așteptă până ce La Bresca apăru și el pe peronul cu destinația spre centrul orașului. Trenul lui La Bresca sosi la nici trei minute mai târziu și el urcă. Trenul dispăru huruind din stație. Kling coborî din nou scările și găsi o cabină telefonică. Atunci când Willis îi răspunse din biroul cel mare al secției, Kling raportă :

— Bert la telefon. La Bresca mi-a făcut figura la câteva blocuri distanță de casa lui. N-ar strica să pui pe altcineva pe urmele lui.

— De câți ani ești polițist ? îl întrebă Willis.

— Se întâmplă și la case mai mari, spuse Kling. Unde zicea Brown că se întâlnesc ?

— Într-un bar de pe Crowford.

— Foarte bine, s-a suit într-un tren spre centru acum câteva minute, ai timp să plantezi pe careva acolo înainte să sosească el.

— Mda, îl trimit pe O'Brien într-acolo în momentul ăsta.

— Și eu ce să fac, să mă întorc la secție chiar acum ?

— Cum naiba ai reușit să te dai de gol ?

— Am avut ghinion, asta e ! spuse Kling.

Era una din acele nopți când nimic nu iese cum trebuie.

Au intrat pe alee cu repeziciune, îndreptându-se țintă spre Carella, ambii adolescenți de vreo șaptesprezece-optsprezece ani, ambii bine legați ; unul dintre ei căra o canistră mare din tablă, cu eticheta dezlipită, care sclipea în lumina felinarului de la colț, sclipea mereu pe măsură ce veneau tot mai aproape. Trebuie să fie benzină, se gândi Carella.

Începu să-și tragă revolverul și, pentru prima oară în întreaga istorie a carierei lui de polițist, arma i se împiedică.

Se împiedică undeva în interiorul paltonului. Era acel gen de pistol proiectat să aibă dimensiuni reduse și să nu se agațe de haine atunci când aveai nevoie de el, iar țeava, de numai cinci centimetri, nu trebuia să se încurce în nimic atunci când scoteai arma ; ca în filmele mute, se gândi el și sări în picioare. Nu reușea să descurce odată

afurisitul de pistol, se prinsese în lâna puloverului, firul se întinsese și se deșirase ; știa că puteau să-i arunce în orice moment benzina în față, apoi va izbucni flacăra unui chibrit, de data asta au să simtă mirosul de carne friptă până la secție. Instinctiv, își încordă mâna stângă și izbi cu toată forța antebrațul băiatului care ducea canistra, suficient de puternic pentru a-i zdrobi osul ; auzi urletul tânărului în momentul în care scăpa canistra din mână și apoi simți durerea sfâșietoare ce-l străbătu din creștet până-n tălpi — reacția violentă a mâinii sale arse și bandajate. Nemaipomenit, îi trecu lui prin minte, acum nu mai am mâini, au să mă bată până fac pe mine, lucru care se dovedi o previziune suficient de realistă, descriind cu exactitate ceea ce a urmat.

Benzina nu mai reprezenta acum nici o primejdie, consolare destul de slabă, dar cel puțin nu mai puteau să-i dea foc. Mâinile îi erau inutile, arma i se agățase undeva în pulover — încercă s-o elibereze trăgând din răsputeri de firele încurcate, zece secunde, douăzeci de secunde, un mileniu —, iar cei care-l atacau au înțeles repede că aveau de-a face cu un om lipsit de apărare și atunci au sărit pe el, de-ai fi zis că sunt vreo patruzeci. Nu-i mai rămăsese nimic de făcut. Băieții se dovedeau experți în lupta de stradă. Învățaseră lovitura la mărul lui Adam, știau totul despre tactica învăluirilor, unul dintre ei învăluindu-l prin stânga, iar celălalt trăgându-i un pumn în ceafă cum nu mai luase niciodată, da, da, băieții erau teribil de buni bătăuși, se întreba dacă i se va face un coșciug din tablă sau din lemn. În timp ce se frământa cu această chestiune, unul din băieți, care studiase cafteala într-un cartier calm și prietenos, se vedea bine, îi trase un șut sub stomac, într-un loc în care doare cumplit. Carella se îndoi din șale, iar celălalt îi trase din nou un pumn în ceafă, specializat fiind, fără îndoială, în pumni trași în cap, în timp ce tipul din față îl preluă cu un upercut ca în filme ; simți că-i smulge capul de pe umeri. Loviturile îl trântiseră pe alee, pe trotuarul acoperit cu mâzgă și gunoaie, stropit din belșug cu propriul său sânge, bă-

ieții se hotărâseră să-l bată în continuare, lucru foarte normal atunci când adversarul ți-a căzut la pământ : îi tragi șuturi în cap, și în umeri, și în piept, și pe unde mai apuci. Dacă e vioi, se va răsuci în toate părțile încercând să te apuce de picioare, dar dacă ai suficientă baftă să fie un tip terminat, care s-a ars recent, atunci e perfect, poți să-l lovești în voie, pentru că îl dor prea tare mâinile ca să mai poată înhăța ceva, cu atât mai puțin niște picioare. De aia s-au inventat pistoalele pe lumea asta, se gândi Carella, și dacă ai cumva arsuri de gradul doi pe mâini, ca să nu fii silit să te folosești prea mult de ele, tot ce-ți rămâne de făcut este să apeși pe trăgaci, ce păcat că n-a putut scoate pistolul. Mare păcat și pentru că Teddy își va primi mâine dimineață ajutorul de văduvă, îi trecu prin minte, indivizii ăștia au să mă omoare dacă nu născocesc ceva, cât mai repede. Chestia e că sunt un idiot de polițist, surdul are dreptate. Loviturile veneau acum cu precizie și forță din ce în ce mai mare, nimic nu încurajează un agresor mai mult decât o victimă tot mai inertă și mai vulnerabilă. În orice caz, sunt foarte bucuros că benzina..., își începu el gândul, moment în care în ochiul stâng îi explodă o lovitură. Își imagină imediat că își va pierde ochiul, nu mai văzu decât o lumină galbenă, orbitoare, se rostogoli pe o parte, simțind amețeală și greață, un bocanc îl lovi în coaste, crezu că aude zgomotul unei fracturi, un alt șut îl prinse în rotula piciorului stâng, încercă să se ridice... vai, mâinile...

— Porc de polițist, îl auzi pe unul dintre băieți.

Polițist, se gândi, și începu să verse ; o altă izbitură în ceafă îi împinse fața înainte, în propria sa vomă.

Își pierdu cunoștința.

Nu mai știa nimic de el, poate chiar murise.

Era una din acele nopți când nimic nu iese cum trebuie.

Bob O'Brien făcuse o pană în drum spre Erin Bar & Grill de pe Bulevardul Crawford, unde Tony La Bresca urma să se întâlnească cu omul acela numit Dom.

Până să apuce să schimbe roata, îi amorțiseră mâinile, își ieșise din fire, ceasul arăta ora 10 : 32, iar spre bar mai avea de mers încă zece minute cu mașina. Sperând totuși că La Bresca și prietenul său de vreme bună se vor mai afla acolo, O'Brien o luă spre centru, ajungând în bar la ora unsprezece fără zece minute. Nu numai că cei doi dispăruseră, dar barmanul îl luă la fix chiar în clipa în care deschise ușa :

— Vă ofer ceva de băut, domnule sergent ?

Era una din acele nopți când nimic nu iese cum trebuie.

6

În dimineața zilei de vineri, 8 martie, detectivul-locotenent Sam Grossman de la laboratorul poliției sună la secție, cerându-l pe Cotton Hawes. I se spuse că Hawes și alți câțiva colegi detectivi se duseseră la Spitalul Buena Vista, ca să-l viziteze pe Steve Carella. Cel care răspunsese la telefon era polițistul Genero, care rămăsese să păzească cetatea până la întoarcerea celorlalți.

— Vrei să spui că nu ai nevoie de informațiile pe care vreau să ți le dau ? spuse Grossman.

— Sir, mi s-a ordonat să notez doar toate convorbirile telefonice până vin ei înapoi, spuse Genero.

— Mai târziu voi fi ocupat, de ce nu vrei să-ți comunic ție ?

— Foarte bine, domnule, spuse Genero, punând mâna pe creion. Se simțea acum aproape ca un detectiv. Pe lângă asta, era bucuros și pentru că nu trebuia să iasă pe stradă pe o zi mizerabilă ca aceea. Dă-i drumul, zise el, adăugând repede : domnule.

— E vorba de notele acelea pe care le-am primit.

— Da, domnule, care note ?

— „Urmează la rând viceprimarul Scanlon", cită Grossman, și „Ia te uită ! Un preț nou" și așa mai departe.

— Da, domnule, răspunse el, fără a ști despre ce vorbește Grossman.

— Hârtia e dintr-o marcă foarte obișnuită, de vânzare la oricare papetărie din oraș. Mesajele au fost al-

cătuite cu litere din reviste de circulație națională și cotidiene din metropolă. Adezivul este pe bază de cauciuc.

— Da, domnule, spuse Genero, scriind într-o frenezie.

— Nu există amprente latente. Există foarte multe urme de mâzgăleli, însă nu am avut cum porni o analiză doar pe baza lor.

— Da, domnule.

— Pe scurt, zise Grossman, știți mai bine ce aveți de făcut cu notele respective.

— Ce anume, domnule ? se interesă Genero.

— Noi nu facem decât testele, spuse Grossman. Cât despre răspunsuri, pe acelea trebuie să le descoperiți *voi*.

Genero radia de fericire. Fusese și el inclus în termenul generic de „voi" și avea acum sentimentul că face parte dintr-o elită.

— Mulțumesc foarte mult, răspunse el, ne vom ocupa aici de toate așa cum se cuvine.

— Perfect, zise Grossman. Vreți înapoi notele acelea ?

— N-ar strica deloc să le avem la îndemână.

— Am să vi le trimit, răspunse Grossman, închizând telefonul.

Foarte interesant, se gândi Genero, așezând și el receptorul în furcă. Dacă ar fi avut o șapcă în carouri, ca a lui Sherlock Holmes, și-ar fi pus-o cu siguranță.

— Unde e toaleta ? întrebă unul dintre zugravi.

— De ce ? spuse Genero.

— Trebuie s-o vopsim.

— Încercați să nu stropiți obiectele, le recomandă Genero.

— Noi am studiat la Harvard, răspunse zugravul. Nu stropim niciodată W.C.-urile.

Celălalt zugrav izbucni în râs.

Cea de-a treia notă sosi în aceeași dimineață, pe la ora 11.

Era adusă de un fost licean, care renunțase la școală și care trecuse dezinvolt pe lângă ghișeul de la intrare și urcase în camera de la etaj, unde agentul Genero făcea speculații care mai de care mai complicate și misteri-

oase în legătură cu adezivul pe bază de cauciuc folosit la lipirea literelor.

— Unde-i lumea, a plecat în vacanță ? întrebă puștiul.

Avea șaptesprezece ani și fața plină de coșuri. Se simțea în largul lui la secția de poliție, deoarece fusese odată membru al unei bande de stradă, denumită Cei Zece Teribili, alcătuită din unsprezece tineri care se uniseră pentru a-i combate pe portoricanii ce se infiltrau pe teritoriul lor. Banda se desființase chiar înainte de Crăciun, și asta nu din cauză că portoricanii s-ar fi dovedit mai tari decât ei, ci pentru că șapte dintre cei unsprezece autointitulați Cei Zece Teribili căzuseră pradă unui inamic comun al portoricanilor dar și-al anglo-saxonilor albi : narcoticele. Șase consumau curent droguri, iar doi muriseră din pricina asta. Cât despre ceilalți trei, unul se afla în închisoare pentru o violare a regimului armelor, un altul se căsătorise pentru că lăsase borțoasă o puștoaică de origine irlandeză, iar cel din urmă tocmai ducea un plic într-o secție de poliție, simțindu-se acolo suficient de în largul său și de calm ca să-și permită o glumă cu un copoi în uniformă.

— Ce vrei ? îl întrebă Genero.

— Trebuia să dau asta sergentului de serviciu, dar la ghișeu nu-i nimeni. Nu vrei s-o iei tu ?

— Ce este ?

— Habar n-am, răspunse puștiul. M-a oprit un individ pe stradă și mi-a dat cinci dolari ca s-o aduc aici.

— Stai jos, spuse Genero.

Luă plicul din mâna tânărului, se gândi dacă să-l deschidă sau nu și-și dădu deodată seama că-l umpluse de amprente. Îl lăsă să cadă pe birou. Din toaleta de pe culoar se auzea cântecul zugravilor. Lui Genero i se spusese să răspundă la telefon și să noteze eventualele mesaje. Se uită din nou la plic, rezistând cu greu tentației.

— Ți-am zis să stai jos, repetă el.

— De ce ?

— Ca să aștepți până ce se întoarce unul dintre detectivi, de aia !

— Copoii poa' să mă pupe undeva, zise puștiul și se pregăti s-o șteargă.

Genero își scoase revolverul din dotare și-l strigă pe puști ; acesta se uită peste umăr și dădu cu ochii de țeava respectabilă a unui 38 Police Special.

— Cunosc Miranda-Escobedo, spuse puștiul, așezându-se totuși.

— Foarte bine, împreună formăm o pereche de cunoscători, spuse Genero.

Copoilor nu le face plăcere când alți copoi o pățesc. Îi face nervoși. Le dă sentimentul că profesiunea lor nu e de simpli funcționari, chiar dacă au de-a face și cu hârțoage. Le dă sentimentul că pot încasa pumni, pot fi loviți cu picioarele sau chiar împușcați în oricare moment. Le dă sentimentul că nu sunt iubiți.

Cei doi tineri sportivi care îi aplicaseră o corecție atât de pricepută lui Carella îi fracturaseră trei coaste și nasul. Îi mai provocaseră și o durere infernală de cap, datorită traumatismului cauzat de câteva lovituri bine plasate în zona cerebelului. Își recăpătase cunoștința la scurt timp după ce fusese internat în spital și era conștient și în acest moment, desigur, însă nu arăta prea grozav, nu se simțea bine și nu prea avea chef de vorbă. Zăcea în pat, cu Teddy la căpătâiul lui, ținându-i mâna și respirând cu mare economie, deoarece coastele rupte îl dureau teribil. Detectivii susțineau greul discuției, dar glumele lor erau aproape lipsite de veselie. Aveau înaintea ochilor rezultatul unui act de violență care îi impresiona în chip cu totul special ; nu mai era vorba acum de violența cu care se confruntau zi de zi în munca lor, nu era vorba de vederea unor străini oarecare bătuți și mutilați, ci de un prieten și coleg care zăcea chinuit pe un pat de spital, ținându-și soția de mână și încercând să zâmbească la bancurile lor răsuflate.

Cei patru detectivi plecară din salonul spitalului la ora douăsprezece. Brown și Willis mergeau înaintea lui Hawes și Kling, care își târau picioarele fără să scoată un cuvânt.

— Măi, măi, praf l-au făcut, spuse Brown.

Fostul licean în vârstă de șaptesprezece ani începu să recite în gura mare Miranda-Escobedo, mai ceva de-

cât un avocat. Genero îi tot striga să tacă din gură, dar adevărul este că nu înțelesese niciodată prea bine această decizie a Curții Supreme, cu toate că fiecărui polițist din secție i se dăduse o foaie cu textul respectiv, iar acum se temea ca nu cumva puștiul să știe o chestie care lui îi scăpase. Se bucură peste poate când auzi zgomotul pașilor ce urcau scările cu margine metalică, proaspăt vopsită, spre biroul cel mare al secției. Willis și Brown își făcură primii apariția în ușă, urmați de Kling și Hawes. Genero era gata să le sară de gât.

— Ăștia-s copoii ? întrebă puștiul, iar Genero îl repezi :

— Tacă-ți gura !

— Ce s-a întâmplat ? întrebă Brown.

— Explicați-i și prietenului vostru despre Miranda-Escobedo, spuse băiatul.

— Tu cine mai ești ? spuse Brown.

— A adus un plic, zise Genero.

— O luăm de la capăt cu povestea asta, spuse Hawes.

— Cum te cheamă, puștiule ?

— Mai întâi vreau să mi se comunice drepturile, spuse acesta.

— Spune-mi cum te cheamă sau îți dau un șut în fund de nu te vezi, spuse Brown. Ce părere ai de comunicarea asta ?

Tocmai văzuse cu ochii lui ce-i făcuseră lui Carella cei doi tineri huligani și nu prea mai era dispus să accepte prostiile unui mucos.

— Numele meu este Michael McFadden, și nu voi mai răspunde la nici o întrebare dacă nu vine un avocat aici, spuse puștiul.

— Poți să-ți permiți să plătești un avocat ? îl întrebă Brown.

— Nu.

— Fă-i rost de un avocat, Hal, îl păcăli Brown.

— Hei, stai puțin, ce naiba-i asta ? întrebă McFadden.

— Dacă vrei avocat, o să-ți facem rost de un avocat, spuse Brown.

— Pentru ce să-mi trebuiască un avocat ? N-am făcut decât să aduc un plic.

— De unde vrei să știu *eu* de ce ai tu nevoie de un avocat, spuse Brown. *Tu* ai zis că ai nevoie de așa ceva.

Hal, sună la biroul procurorului districtual și fă-i rost suspectului nostru de un avocat.

— Suspect ? spuse McFadden. *Suspect ?* Da' ce naiba am făcut ?

— Nu știu, puștiule, spuse Brown, și nici n-am cum să aflu pentru că tu nu-mi permiți să-ți pun nici o întrebare fără avocat. Hal, vorbești odată să vină un avocat ?

Willis, care ridicase receptorul și nu asculta altceva decât zgomotul tonului, îi răspunse :

— Linia de legătură e ocupată, Art.

— O.K., nu ne rămâne decât să așteptăm, atunci. Fă-te comod, tinere, o să-ți aducem un avocat cât putem noi de repede.

— Ia stați puțin, ce naiba, spuse McFadden, n-am nevoie de nici un avocat.

— Dar ai zis că vrei.

— Da, dar mă gândeam că... nu e vorba de ceva serios...

— Nu doream decât să-ți punem câteva întrebări despre plicul ăsta, nimic mai mult.

— De ce ? Ce-i în el ?

— Haide să deschidem plicul și să-i arătăm și lui ce-i înăuntru, ei, ce părere aveți ? spuse Brown.

— Dar eu n-am făcut decât să-l aduc, zise McFadden.

— Bine, haide să vedem ce-i înăuntru, vrei ? spuse Brown.

Apucă plicul cu ajutorul unei batiste, îl deschise cu un cuțit special, apoi scoase cu penseta o hârtie împăturită.

— Poftim, folosește-te de astea, îi spuse Kling, scoțând o pereche de mănuși din bumbac alb din sertarul de sus al biroului.

Brown își trase mănușile și făcu un gest cu degetele întinse în evantai, mișcându-le în dreptul feței și zâmbind.

— „Un' te duci tu, mielule ?“ spuse el, izbucnind în râs.

Ceilalți polițiști râseră împreună cu el. Prinzând curaj, McFadden râse și el. Brown se holbă la el și hohotul îi înghență pe buze. Brown despături cu gingășie foaia și o întinse pe suprafața biroului :

ACuM apen
cu Mine:
Acelaşi Parc
Aceeaşi bancă
Aceeaşi Sufer Tas
înAinte de
prânZ
Mâine
DAcă nu
Acelaşi asasini

— Asta ce naiba mai înseamnă ?
— Să ne spui tu nouă ce înseamnă, spuse Brown.
— Habar n-am.
— Cine ți-a dat plicul ?
— Un tip înalt și blond, cu aparat auditiv.
— Îl cunoști ?
— Nu l-am mai văzut în viața mea.
— Pur și simplu a venit la tine și ți-a dat scrisoarea, da ?
— Nu, a venit la mine și mi-a oferit bani ca s-o aduc aici.
— De ce ai acceptat ?
— Nu știam că a aduce o scrisoare la secția de poliție e o faptă rea.
— Doar atunci când e vorba de o notă de extorcare, spuse Brown.
— Ce înseamnă extorcare ? întrebă McFadden.
— Faci parte din Cei Zece Teribili, este ? îl întrebă Kling deodată.
— Grupul s-a despărțit, răspunse McFadden.
— Dar ai făcut parte din el.
— Mda, de unde știți ? întrebă McFadden, cu o urmă de mândrie în voce.
— Cunoaștem toate haimanalele din secția noastră, spuse Willis. Ai terminat cu el, Artie ?
— Da, am terminat.
— La revedere, McFadden.
— Ce înseamnă extorcare ? se interesă McFadden din nou.
— La revedere, repetă Willis.

Detectivul însărcinat cu urmărirea lui Anthony la Bresca era acum Meyer Meyer. Fusese ales deoarece se presupune că detectivii nu au de obicei chelie, iar La Bresca, pus de acum în gardă și foarte precaut, va fi împiedicat să simtă cu cine are de-a face. Se mai argumentase apoi că, dacă La Bresca era cu adevărat implicat în organizarea unei lovituri, era mai bine să nu fie urmărit de la serviciu spre locurile în care se ducea, ci să fie așteptat chiar în acele locuri. Se punea desigur problema cum să ghicești unde avea să se ducă, dar unul dintre

detectivi și-a adus în cele din urmă aminte că La Bresca pomenise de o anumită sală de biliard din South Leary pe care o frecventa ; iată de ce se plantase Meyer acolo în acea după-amiază, la ora patru.

Se înțolise cu niște pantaloni largi din catifea reiată, o haină din piele maro și o șapcă maro. Arăta exact ca un docher sau ceva de acest gen. De fapt, nu știa foarte bine cum arată, tot ceea ce spera era să nu semene a polițist. Își pusese un băț de chibrit în colțul gurii. Considera că reușise un retuș foarte fericit cu chibritul acela din colțul gurii. Apoi, știind că persoanele din lumea interlopă simt de la o poștă persoanele care poartă pistol, renunțase la el. Singura armă pe care o avea asupra lui era un cârlig de hamal ascuns în cingătoarea pantalonilor. Oricui l-ar fi întrebat ce e cu acel cârlig i-ar fi explicat că are nevoie de el la muncă, dovedind astfel și natura ocupației sale. Spera să nu fie silit să se folosească de cârlig.

Intră agale în sala de biliard, care se afla la etajul al doilea al unei clădiri întunecate din cărămidă, îl salută pe omul din cușca de la intrare, apoi îl întrebă :

— Ai vreo masă liberă ?

— Pool sau biliard ? îl întrebă omul, care mesteca și el un băț de chibrit.

— Pool, spuse Meyer.

— Du-te la numărul patru, răspunse omul și se întoarse spre tabloul din spatele lui, aprinzând luminile de deasupra mesei. Ești nou pe aici ? îl întrebă el peste umăr.

— Mda, sunt nou pe aici, spuse Meyer.

— Nu prea ne dăm în vânt după șmecheri.

— Nu sunt șmecher, răspunse Meyer.

— Ai grijă, nici să nu fi.

Meyer ridică din umeri și se apropie de masa luminată. În sală se mai aflau șapte bărbați, adunați cu toții în jurul unei mese din apropierea ferestrei, unde patru dintre ei jucau, iar ceilalți trei chibițau. Meyer luă un tac din rastel, își așeză bilele și începu să joace, totul foarte discret. Era un jucător prost. Încerca diverse combinații, ratând de cele mai multe ori. Din când în când arunca o privire spre ușă. Cam la zece minute după ce

începuse să joace, unul dintre bărbații de la cealaltă masă se apropie încet de el.

— Salut, spuse omul.

Era un tip corpolent, purtând o jachetă sport peste o cămașă sport de lână. Prin răscroiala cămășii se vedeau smocuri negre de păr. Avea ochii căprui-închis și-și lăsase o mustață neagră, care părea să-i fi sărit de pe piept exact în spațiul de sub nas. Și părul de pe cap era negru. Părea un tip dur și avea un aer amenințător, iar Meyer pricepu imediat că înaintea lui se afla însuși barosanul cartierului.

— Ai mai jucat aici ? îl întrebă omul.

— Nu, răspunse Meyer, fără a-și ridica privirile de la masă.

— Eu sunt Tino.

— Salut, Tino, spuse Meyer și lovi bilele.

— Ai greșit, spuse Tino.

— Așa-i, am greșit.

— Ești șmecher ? întrebă Tino.

— Nu.

— Când apare câte-un șmecher, îi rupem brațele și-l aruncăm pe scări, spuse Tino.

— Îl aruncați cu tot cu brațe ? întrebă Meyer.

— N-am simțul umorului, răspunse Tino.

— Nici eu. Cară-te de aici, îmi strici jocul.

— Nu încerca să duci pe nimeni de nas, mister, zise Tino. Te afli într-o sală de biliard dintr-un cartier prietenos.

— Mda, așa ziceam și eu, judecând după cum vorbești, spuse Meyer.

— Chestia e că nu ne plac șmecherii.

— Am priceput mesajul, l-am auzit de trei ori până acum, spuse Meyer. Mingea opt în buzunarul lateral.

Trase și rată.

— Unde ai învățat să joci ? întrebă Tino.

— Taică-meu m-a învățat.

— Tot așa prost ca tine juca ?

Meyer nu-i răspunse.

— Ce-ai la brâu ?

— Un cârlig, spuse Meyer.

— Pentru ce ?

— Îmi trebuie.
— Muncești în docuri ?
— Ai ghicit.
— Unde ?
— În docuri, spuse Meyer.
— Mda, *unde* în docuri ?
— Uite ce este, amice, spuse Meyer, punând jos tacul și fixându-l pe Tino cu privirea.
— Da ?
— Ce te interesează pe tine unde muncesc eu ?
— Îmi place să știu exact cine intră aici.
— De ce ? Tu ești proprietarul stabilimentului ?
— Nu, frate-meu.
— O.K., spuse Meyer. Mă cheamă Stu Levine, în acest moment lucrez pe docurile din Strada Leary, descărcăm nava *Agda* din Suedia. Locuiesc în centru, pe Ridgeway și am observat din întâmplare că aici există o sală de biliard și am hotărât să intru și să dau puțin în bile, înainte de-a mă întoarce acasă. Crezi că fratele tău va fi mulțumit, sau trebuie să-ți arăt și certificatul de naștere ?
— Ești evreu ? întrebă Tino.
— De fapt nu s-ar zice, este ?
— Ba nu, se vede.
— Și ?
— Și nimic. Din când în când mai intră aici evrei din vecinătate.
— Mă bucur să aud chestia asta. Acum am voie să joc ?
— Te deranjează compania ?
— De unde să știu eu dacă *tu* nu ești șmecher și vrei să-mi iei banii ?
— Cine pierde plătește taxa, ce zici ?
— Tu ai să câștigi, spuse Meyer.
— Și ce dacă ? E mai bine așa decât să joci singur, nu ?
— Am venit aici ca să joc puțin biliard și să mă distrez, zise Meyer. De ce-aș juca cu cineva mai bun decât mine ? Tu ai să câștigi tot timpul, iar eu va trebui să plătesc.
— Poți să consideri că iei o lecție.
— N-am nevoie de lecții.

— Ba află că ai nevoie de lecții, spuse Tino. E rușinos cum joci tu biliard.

— Dacă am nevoie de lecții, mă duc la Minnesota Fats.

— Nu există o persoană adevărată cu numele de Minnesota Fats, zise Tino, pur și simplu e un personaj inventat.

Această replică îi aduse aminte lui Meyer că un autor de literatură se folosise de numele lui pentru un personaj și că nu avea încă nici o știre de la Rollie Chabrier, din biroul procurorului districtual.

— Din câte îmi dau seama, oricum n-o să apuc să joc, spuse el, dacă îmi stai pe cap și pălăvrăgești până diseară.

— Te-ai hotărât ? întrebă Tino.

— Haide, ia-ți un tac, spuse Meyer oftând.

Simțea că se descurcase foarte bine. Nu lăsase impresia că ar fi foarte dornic să se împrietenească și, cu toate astea, reușise să angajeze o partidă cu unul dintre oamenii de bază de acolo. Când își va face apariția La Bresca, dacă asta avea să se întâmple cu adevărat, îl va găsi pe Tino jucând cu vechiul lui prieten Stu Levine, din docurile de pe Strada Leary. Nemaipomenit, se gândi Meyer, mâine dimineață ar trebui să mă înainteze în grad.

— În primul rând, nu ții tacul cum trebuie, spuse Tino. Uite așa trebuie să lovești, dacă vrei să-ți intre vreo bilă în gaură.

— Așa ? spuse Meyer, încercând să imite poziția partenerului.

— Nu cumva ești bolnav de artrită ? întrebă Tino și izbucni în râs, amuzat de propria sa glumă și demonstrându-i lui Meyer că într-adevăr nu avea simțul umorului.

Tino îi arăta cum să lovească bila în stil „englezesc", pentru ca aceasta să capete un efect de stânga după carambol, iar Meyer se uita când la ceas, când la ușă ; cam după douăzeci de minute își făcu apariția și La Bresca. Meyer îl recunoscu imediat, după descrierea care i se făcuse, dar îi întoarse spatele, pentru că nu dorea câtuși de puțin să pară interesat, ascultând în schimb explicațiile și glumele răsuflate ale lui Tino : anume că stilul se

cheamă „englezesc“ pentru că dacă îi dai unui englez o lovitură de băț în boașe, acestea se vor albi, exact ca bila de pe masă, pricepi ? Tino râse, iar Meyer îi ținu și el hangul, postură în care îi descoperi La Bresca atunci când se apropie de masa lor ; Tino și vechiul său prieten de la docurile din Strada Leary ,râdeau cu gura până la urechi și jucau o partidă de pool în sala aceea din mijlocul unui cartier atât de pașnic.

— Salut, Tino, spuse La Bresca.

— Salut, Tony.

— Cum merge ?

— Așa și așa. El e Stu Levine.

— Încântat de cunoștință, zise La Bresca.

— Și eu, spuse Meyer și îi întinse mâna.

— El e Tony La Bresca. Joacă foarte bine.

— Nimeni nu joacă mai bine decât tine, spuse La Bresca.

— Stu lovește cu tacul cam ca Angie. Ți-amintești de Angie, cel care s-a schilodit ? Eh, tot așa joacă și Stu.

— Da, mi-aduc aminte de Angie, zise La Bresca, izbucnind în râs odată cu Tino.

Meyer râse și el, ce altceva îi rămânea de făcut ?

— Pe Stu l-a învățat taică-său, spuse Tino.

— Da ? Și pe taică-său cine l-a învățat ? zise La Bresca, și cei doi bărbați începură din nou să hohotească.

— Am auzit că ți-ai făcut rost de o slujbă, spuse Tino.

— Așa-i.

— Ești doar în trecere pe aici ?

— Da, mi-am zis să joc o partidă sau două înainte de cină. Pe Calooch l-ai văzut cumva pe aici ?

— Da, e acolo, lângă fereastră.

— Cred că o să fac o partidă cu el.

— De ce nu vii să joci cu noi ? întrebă Tino.

— Mulțumesc, zise La Bresca, dar i-am promis lui Calooch că jucăm o partidă împreună. Oricum, tu ești prea rechin pentru mine.

— Rechin, ai auzit chestia asta, Stu ? spuse Tino. Zice că sunt un rechin.

— Bine, ne vedem mai încolo, spuse La Bresca și plecă spre masa de la fereastră.

Un bărbat înalt și subțire, îmbrăcat în cămașă cu dungi, stătea aplecat peste masă, căutând unghiul cel mai favo-

rabil pentru lovitură. La Bresca îl așteptă până ce goni două sau trei bile în buzunarele mesei, apoi se duseră amândoi la ghereta de la intrare. Deasupra unei mese aflate de cealaltă parte a sălii se aprinseră deodată luminile. La Bresca și bărbatul purtând numele de Calooch se duseră la acea masă, își luară tacuri, aranjară bilele și începură să joace.

— Cine-i Calooch ? îl întrebă Meyer pe Tino.

— A, îl cheamă Pete Calucci, de fapt, spuse Tino.

— Prieten de-al lui Tony ?

— Da, se cunosc de o groază de ani.

Calooch și La Bresca discutau foarte mult. Nu se prea omorau cu jocul, în schimb discutau extrem de mult. Stăteau de vorbă, apoi unul dintre ei trăgea o lovitură, pe urmă iar stăteau de vorbă și după o vreme celălalt dădea și el în bile, toată chestia asta timp de aproape o oră. După care și-au pus tacurile la locul lor și și-au strâns mâinile. Calooch s-a întors la masa de la fereastră, iar La Bresca s-a dus la intrare, ca să plătească taxa de închiriere a mesei. Meyer aruncă o privire spre ceas și zise :

— Ia te uită, s-a și făcut ora șase. Trebuie s-o iau spre casă, altfel mă ucide nevastă-mea.

— Bine, Stu, mi-a făcut plăcere să joc cu tine, spuse Tino. Când ai drum prin părțile astea, treci și pe-aici.

— Da, poate am să mai vin, spuse Meyer.

Străzile erau cufundate în cenușiul palid al amurgului, goale și tăcute, dacă făceai abstracție de șuieratul subțire al vântului geros și amarnic. Anthony La Bresca mergea cu mâinile în buzunarele jachetei sale bej, de automobilist, căreia îi ridicase gulerul ; fularul verde înfășurat în jurul gâtului îi flutura în rafalele puternice ale crivățului. Meyer rămase cu mult în urma lui, gândindu-se la întâmplarea penibilă prin care trecuse Kling cu o seară în urmă, hotărât să evite să pățească și el, cal bătrân și experimentat, același lucru. Vremea rece și străzile pustii nu-l slujeau prea mult. Pe o stradă aglomerată, e relativ simplu să urmărești un om, dar când pe lume n-au mai rămas decât două ființe vii, cea care merge în față se poate oricând întoarce la zgomotul unor

pași sau atunci când surprinde cu coada ochiului ceva sau pe cineva în spatele ei. Meyer considera prin urmare mai înțelept să se folosească de toate gangurile care îi ieșeau în cale, punându-se la adăpost și ieșind apoi din nou la iveală ; mișcările acestea febrile îl ajutau să facă față frigului și era convins că nu va fi detectat, conștient însă că îl pândește un alt risc : dacă La Bresca cotea brusc la o intersecție sau intra într-o clădire pe neașteptate, l-ar fi pierdut foarte ușor.

Fata aștepta într-un Buick.

Mașina era neagră, Meyer știu imediat anul de fabricație și marca, dar nu reuși să citească numărul de înmatriculare pentru că mașina, parcată într-o curbă la distanță de două blocuri, era mult prea departe. Motorul mergea. Pe țeava de eșapament ieșeau mici nori cenușii de oxid de carbon în strada cenușie și pustie. La Bresca se opri lângă mașină, iar Meyer se ascunse în prima intrare ce-i fu la îndemână, firida din sticlă a unui munte de pietate. Înconjurat de saxofoane și mașini de scris, aparate de fotografiat și rachete de tenis, undițe de pescuit și pocale pentru îndrăgostiți, Meyer se strădui să privească diagonal prin vitrinele făcute din geamuri îmbinate în diverse unghiuri, sucindu-și ochii, doar-doar o desluși numărul de înmatriculare de pe plăcuță. Efort zadarnic. Fata avea un păr blond, care-i cădea liber până la baza gâtului ; se aplecă peste scaunul de lângă ea și-i deschise ușa Buickului lui La Bresca.

La Bresca se sui în mașină și trânti portiera după el.

Meyer ieși din nișa unde se adăpostise exact în momentul când Buickul mare și negru pleca în trombă din curba unde fusese parcat.

Nici acum nu reuși să-i citească numărul.

7

Nimănui nu-i place să lucreze sâmbăta.

Există ceva de-a dreptul obscen în munca făcută sâmbătă, ea contravine firii omenești. Sâmbătă e ziua dinaintea zilei de odihnă, cel mai potrivit moment să scapi de toate acele presiuni care s-au acumulat de luni până vineri. Să presupunem că ne aflăm într-o zi năvalnică și urâtă de martie, stă gata să ningă, iar orașul așteaptă ca un monolit stoic și solemn, să ne închipuim deci o sâmbătă minunată, — ce poate fi mai grozav decât să poți face un foc de cărbuni în căminul apartamentului tău de trei camere și să fumezi până nu mai poți ? Sau, dacă n-ai cămin, există oare un mod mai plăcut de a-ți petrece sâmbăta decât să-ți torni un pahar mare de bourbon și să te trântești în pat cu o blondă sau cu o carte, cheltuindu-ți timpul cu *Război și pace* sau *Război în pat*, n-a inventat oare Shakespeare cele mai bune jocuri de cuvinte ale lui, sâmbăta, beat și în compania cine știe cărei boarfe ?

Sâmbăta e o zi liniștită. S-ar putea să te ducă la disperare, din cauza perspectivei de a lenevi, te poate sili să te răsucești sub plapumă, întrebându-te ce să faci cu

libertatea asta care a venit atât de brusc peste tine, te poate face să te învârți fără rost prin casă, căutând o ocupație, gândindu-te morocănos că se apropie cea mai însingurată seară din toată săptămâna.

Nimănui nu-i place să lucreze sâmbăta, pentru că nimeni altcineva nu mai lucrează sâmbăta.

Cu excepția polițiștilor.

Ei muncesc fără tihnă și odihnă, mânați de spiritul civic și de devotamentul față de omenire ; cei ce veghează la respectarea legii sunt oricând gata să intervină cu mintea lor ageră și cu trupul călit întru apărarea unei cauze nobile.

Andy Parker dormea în scaunul turnant din spatele biroului.

— Unde-i lumea ? întrebă unul dintre zugravi.

— Ce ? Cum ? exclamă Parker și sări drept în picioare, se holbă la zugrav, se șterse cu palma lui enormă peste față și zise : Ce dracu' s-a întâmplat de sperii omu' în halu' ăsta ?

— Plecăm, spuse primul zugrav.

— Am terminat, spuse cel de-al doilea zugrav.

— Ne-am încărcat toate troacele în camion și voiam să ne luăm rămas bun de la toată lumea.

— Unde sunt ceilalți ?

— La o ședință în biroul locotenentului, spuse Parker.

— Intrăm și noi o secundă și le zicem la revedere.

— Nu v-aș sfătui, zise Parker.

— De ce nu ?

— Discută despre o crimă. Nu e înțelept să dai buzna peste oameni care discută despre o crimă.

— Nici măcar atunci când vrei să-ți iei rămas bun ?

— Puteți să vă luați rămas bun de la mine, spuse Parker.

— Nu-i tot aia, spuse primul zugrav.

— Bine, atunci mai rămâneți pe aici și spuneți-le la revedere când se termină ședința. Cred că termină până la ora douăsprezece. De fapt, e musai să termine înainte de ora douăsprezece.

— Mda, dar noi am terminat de pe-acum, spuse cel de-al doilea zugrav.

— N-ați putea să vă ocupați de cele câteva lucruri pe care le-ați trecut cu vederea ? le sugeră Parker. Uite, de exemplu, n-ați zugrăvit mașinile de scris, sau sticla de pe răcitorul de apă, și nici armele noastre. Cum se face de-au scăpat tocmai armele ? Altfel, ați dat cu verde peste tot ce se află în afurisitul ăsta de loc.

— Ar trebui să fii recunoscător, spuse primul zugrav. Există oameni care refuză pur și simplu să lucreze sâmbăta, chiar dacă le plătești dublu.

Și cei doi zugravi plecară foc de mânioși, iar Parker se cufundă din nou în somn, în scaunul turnat din spatele biroului.

— Nu știu ce fel de secție e asta pe care o conduc eu, spuse locotenentul Byrnes, când doi detectivi experimentați sunt în stare să dea peste cap o urmărire, cel dintâi fiind luat la fix din prima, cel de-al doilea reușind să-și piardă omul ; e o performanță nemaipomenită...

— Mi s-a comunicat că suspectul nu are mașină, spuse Meyer. Cu o seară în urmă, luase trenul.

— E adevărat, chiar așa a făcut, spuse Kling.

— De unde era să știu eu că îl așteaptă o femeie cu o mașină ? spuse Meyer.

— Prin urmare, l-ai pierdut, spuse Byrnes. Dacă s-ar fi întors acasă astă-noapte, poate n-ar fi fost nici o nenorocire. Dar O'Brien, care a așteptat în fața casei lui La Bresca din Riverhead, ne spune că n-a mai apărut, cu alte cuvinte nu avem habar unde se află astăzi, așa-i ? Nu știm unde se află suspectul nostru cel mai important în ziua în care am fost amenințați că va fi asasinat viceprimarul.

— Da, domnule, spuse Meyer, nu știm unde se află La Bresca.

— Pentru că *tu* l-ai scăpat de sub control.

— Așa este, domnule.

— Dorești să reformulezi afirmația mea, Meyer ?

— Nu, domnule. L-am scăpat de sub control.

— Da, foarte bine, am să te propun să fii trecut pe ordinul de zi.

— Mulțumesc, domnule.

— Te rog să fii serios, Meyer.

— Îmi cer scuze, domnule.

— Nu glumim aici câtuși de puțin ; nu vreau ca Scanlon să se aleagă și el cu două găuri în cap, așa cum a pățit Cowper.

— Nu, domnule, nici eu nu vreau să se întâmple așa ceva.

— O.K., în cazul ăsta învață odată cum se urmărește o persoană !

— Da, domnule.

— Și acum să revenim la celălalt tip, cel cu care zici că a stat La Bresca de vorbă, cum îl cheamă ?

— Calucci, domnule. Peter Calucci.

— L-ai verificat ?

— Da, domnule, ieri seară, înainte de a mă duce acasă. Iată materialul pe care l-am primit de la Biroul Central de Identificare.

Meyer așeză un plic mare pe biroul lui Byrnes și apoi se retrase, intercalându-se iarăși în șirul de detectivi aliniați dinaintea biroului. Nimeni nu zâmbea. Locotenentul era într-o dispoziție extrem de proastă, cineva trebuia să facă rost de cincizeci de mii de dolari înainte de prânz, și pe deasupra mai exista și posibilitatea ca viceprimarul să fie curând transferat la marea Primărie din cer, prin urmare nimeni nu zâmbea. Locotenentul își vârî mâna în plic și extrase o fotocopie a cartelei cu amprente, o privi în fugă și apoi scoase o fotocopie a dosarului de poliție al lui Calucci și se puse pe citit.

— Când a ieșit ? întrebă el.

— E soi rău. A cerut să fie eliberat condiționat după ce făcuse o treime din pedeapsă, cererea i s-a respins, după care și-a repetat cererea în fiecare an. A reușit în cel de-al șaptelea.

Byrnes studie din nou foaia.

— Cu ce se ocupă ? întrebă Byrnes.

— Lucrări de construcție.

BIROUL DE IDENTIFICARE

NUME Peter Vincent Calucci

NUMĂR DE IDENTIFICARE P 421904

PORECLA "Calooch" "Cooch" "Kook"

CULOARE alb

ADRESA 336 South 91st Street, Isola

DATA NAȘTERII 2 octombrie 1938 VÂRSTA 22

LOCUL NAȘTERII Isola

ÎNĂLȚIME 1,80 GREUTATE 71 PĂR cstn OCHI căpr

TEN măsliniu OCUPAȚIE lucrător în construcții

CICATRICE / TATUAJE cicatrice apendictomie, fără tatuaje

ARESTAT DE sergent Henry Butler

NR. ÎNMATRICULARE AL DETECTIVULUI 63-R1-1605-1960

DATA ARESTĂRII 14.03.60 LOCUL 812 North Street, Isola 8

ACUZAȚIA tâlhărie

SCURTĂ DESCRIERE A FAPTEI PENALE

Calucci a pătruns în benzinăria situată pe 812 North St. la sau în preajma miezului nopții și a amenințat că îl va împușca pe lucrătorul de serviciu dacă nu îi deschide seiful. Acesta i-a spus că nu cunoaște combinația numerică. Atunci Calucci a armat revolverul și era pe cale să tragă, dar a apărut la locul faptei serg. Butler de la Secția 63 și l-a arestat.

CAZIER PENAL NU

PUS SUB ACUZAȚIE Curtea de instanță penală, 15.03.60

FORMA FINALĂ A ACUZAȚIEI Tâlhărie calificată, Cod penal art. 2125

HOTĂRÂRE A recunoscut vinovăția la 08.07.60, condamnat la zece ani închisoare la Castleview Prison

— Așa s-a întâlnit cu La Bresca ?
— Ofițerul însărcinat cu supravegherea lui Calucci în perioada de eliberare condiționată raportează că ultima lui slujbă a fost la Abco Construction ; m-am interesat la firmă ; și La Bresca a fost angajat acolo în aceeași perioadă.
— Am uitat, La Bresca are cazier ?
— Nu, domnule.
— Calucci a mai făcut ceva, de când a fost pus în libertate ?
— Ofițerul care se ocupă de el spune că nu, domnule.
— Acum, cine este persoana aceea, „Dom", care l-a sunat pe La Bresca joi seara ?
— Nu știm, domnule.
— Pentru că La Bresca s-a prins că erai pe urmele lui, este, Kling ?
— Da, domnule, așa este, domnule.
— Brown ascultă telefonul în continuare ?
— Da, domnule.
— Ați încercat să aflați ceva de la informatorii noștri ?
— Nu, domnule, nu încă.
— Păi bine, când naiba v-ați propus să vă puneți în mișcare ? Trebuie să ducem cei cincizeci de mii de dolari până la ora douăsprezece, când mă-sa...
— Domnule, am încercat să dăm de Calucci. Ofițerul care răspunde de el ne-a comunicat o adresă și am trimis un om într-acolo, dar gazda lui zice că nu l-a văzut de ieri-dimineață.
— Sigur că nu ! țipă Byrnes. Cei doi s-au pus probabil la adăpost împreună cu blonda aceea, cine naiba o mai fi și ea, plănuind cum să-l ucidă pe Scanlon dacă nu le punem la dispoziție banii ceruți. Pune mâna pe Danny Gimp sau pe Fats Donner și află dacă îl cunosc pe un individ numit Dom, care a pierdut o groază de bani într-un meci de acum două săptămâni. Oare ce meci a fost acum două săptămâni ? O fi vorba de meciul pentru campionat ?
— Da, domnule.
— Foarte bine, dă-i bătaie. Îl mai folosește pe Gimp și altcineva în afară de Carella ?
— Nu, domnule.
— Dar de Donner cine se folosește ?
— Eu, domnule.
— Atunci să-l găsești imediat, Willis.

— De nu cumva se află în Florida, domnule. Iarna obișnuiește să se ducă în sud.

— Nenorociții de turnători se duc în sud, mormăi Byrnes, iar noi stăm aici și ne dăm cu capul de toți pereții din cauza unor maniaci care vor să omoare lumea. Foarte bine, Willis, nu mai pierde nici un moment.

— Da, domnule, spuse Willis, părăsind biroul.

— Mai există și o a doua posibilitate, aceea cu surdul ! Isuse Hristoase, sper să nu fie el, prefer de o mie de ori să fie La Bresca și Calucci și pipița aia blondă care l-a luat cu mașina și a dispărut cu el ieri seară, Meyer...

— Da, domnule...

— ... și nu afurisitul ăla de surd, cu care am mai avut de-a face. Am discutat despre asta cu directorul nostru, cu viceprimarul și cu primarul și am căzut de acord că nici vorbă nu poate fi să plătim cincizeci de mii de dolari. Vom încerca să punem mâna pe cel care vine să ridice sufertașul de data asta și să vedem dacă nu putem da de capăt poveștii ăsteia. De asemenea, îi asigurăm protecția lui Scanlon și cam atât, deocamdată. Prin urmare, vreau ca voi doi să aranjați transportul, plasarea sufertașului și paza băncii ; vreau să văd astăzi un suspect arestat și adus aici și vreau să fie interogat până îi ies ochii din cap ; pregătiți pentru orice eventualitate și un avocat care să-l aștepte, în caz că-l apucă să țipe după Miranda-Escobedo ; vreau un fir chiar astăzi, ați înțeles ?

— Da, domnule, răspunse Meyer.

— Da, domnule, răspunse Kling.

— Credeți că puteți organiza așezarea sufertașului și paza din jurul băncii fără să dați totul peste cap, așa cum ați făcut cu urmărirea lui La Bresca ?

— Da, domnule, ne putem descurca.

— Foarte bine, atunci puneți-vă pe treabă și veniți cu ceva valabil pentru cazul nostru.

— Da, domnule, răspunseră Kling și Meyer într-un glas, plecând apoi și ei din birou.

— Care-i treaba cu drogata aceea care se afla în aceeași cameră cu ucigașul ? îl întrebă Byrnes pe Hawes.

— Informația e corectă, domnule.

— Tu ce părere ai, Cotton ?

— Cred că a adus-o la el în cameră ca să fie sigur că va fi drogată când începe să tragă, asta cred eu, domnule.

— E cea mai prostească idee pe care am auzit-o în viața mea, spuse Byrnes. Ieși dracului de aici, du-te de-i ajută pe Meyer și pe Kling, du-te la spital și vezi ce face Carella, du-te și organizează o nouă urmărire pentru banditii ăia care l-au bătut, du-te și *fă ceva,* pentru numele lui Dumnezeu !

— Da, domnule, spuse Hawes și plecă, ducându-se în biroul cel mare al secției.

Trezit de bombănelile colegilor lui, Andy Parker se frecă la ochi, își suflă nasul și zise :

— Zugravii mi-au spus să vă zic la revedere din partea lor.

— Bine că am scăpat de ei, comentă Meyer.

— Pe urmă, ai primit un telefon de la biroul procurorului districtului.

— Cine m-a sunat ?

— Rollie Chabrier.

— Când s-a întâmplat asta ?

— Acum o jumătate de oră, cred.

— De ce nu mi-ai făcut legătura ?

— Cât erai înăuntru, cu locotenentul ? Nu, domnule.

— Aștept de mult telefonul ăsta, spuse Meyer, formând imediat numărul lui Chabrier.

— Cabinetul domnului Chabrier, se auzi vocea veselă a unei femei.

— Bernice, la aparat e Meyer Meyer, de la 87. Înțeleg că m-a căutat Rollie, nu de mult.

— Așa e, spuse Bernice.

— Vrei să-mi faci legătura cu el, te rog ?

— A plecat și nu se mai întoarce astăzi, spuse Bernice.

— Nu se mai întoarce ? Nu-i decât zece și ceva.

— Ce vrei, nimănui nu-i place să lucreze sâmbăta, răspunse Bernice.

Sufertașul negru, conținând aproximativ cincizeci de mii de bucățele de hârtie rupte din ziar, a fost plasat în mijlocul celei de-a treia bănci de pe aleea ce pleca din Strada Clinton spre Parcul Grover de către detectivul Cotton Hawes, care purta un rând de flanele de corp groase, două pulovere, costum de stradă, palton și apărători pentru urechi. Hawes era un schior încercat și practicase acest sport în zile când temperatura la poalele muntelui era de

minus patru grade și în vârf de minus treizeci, schiase în zile în care îi amorțiseră picioarele, îi amorțiseră mâinile și cobora totuși muntele fără pauză, nu pentru că l-ar fi amuzat sau de dragul mișcării, ci pentru că dorea să ajungă cât mai repede lângă focul din cabana de la poale, înainte de-a îngheța și a se sparge în sute de cioburi. Dar așa un ger nu mai văzuse în viața lui. Era oricum o nenorocire să lucrezi sâmbăta, însă i se părea de-a dreptul indecent să lucreze la o temperatură ce amenința să-i transforme sângele în gelatină.

Printre ceilalți oameni care înfruntau cu vitejie vântul și temperaturile nepotrivite ale acelui anotimp în sâmbăta respectivă se aflau :

(1) Un vânzător de covrigi, aflat la intrarea pe alee din Strada Clinton.

(2) Două călugărițe care își spuneau rugăciunile, așezate pe cea de-a doua bancă de pe alee.

(3) O pereche înfocată care se săruta de zor într-un sac de dormit, pe iarba din spatele celei de-a treia bănci.

(4) Un orb care stătea pe cea de-a patra bancă, mângâia câinele lup alsacian care îl ajuta să se orienteze și arunca firimituri de pâine porumbeilor.

Vânzătorul de covrigi era un detectiv numit Stanley Faulk, recrutat de la Circumscripția 88, cu sediul de cealaltă parte a parcului, bărbat în vârstă de cincizeci și opt de ani care purta o mustață cenușie în furculiță, în chip de reclamă a afacerii sale. Mustața îl făcea foarte ușor de recunoscut atunci când acționa pe propriul său teritoriu, motiv pentru care nu se dovedea foarte util în urmăriri. Pe de altă parte, mustața lui băga groaza în inimile golanilor de toate calibrele, tot așa cum combinația de verde și alb a mașinilor de poliție folosite pentru patrulări se zice că i-ar băga în sperieți pe infractori, ținându-i astfel la distanță. Faulk era departe de a fi încântat pentru că îl chemaseră la serviciu sâmbăta, în ajutorul celor de la 87 pe o vreme ca aceea, dar se înfășurase în câteva pulovere călduroase, peste care își trăsese un cardigan negru, așa cum poartă de obicei proprietarii de magazine de dulciuri, peste care își legase un șorț alb. Aștepta lângă un cărucior cu vitrină, în care expusese covrigi întinși pe niște bețe lungi și rotunde din lemn. În partea de sus a căruciorului era montat un aparat de emisie-recepție.

Cele două călugărițe care își murmurau rugăciunile erau detectivii Meyer Meyer și Bert Kling ; ceea ce mormăiau ei de fapt era cât de bestie fusese Byrnes pentru că-i bălăcărise în asemenea hal de față cu Hawes și Willis, punându-i într-o situație penibilă și făcându-i să se simtă ca niște proști.

— Mă simt ca un neghiob în momentul ăsta, șopti Meyer.

— Cum adică ? șopti Kling.

— Mă simt ca ultimul om, șopti Meyer.

Misiunea cea mai grozavă revenea perechii de îndrăgostiți, pentru care Hawes și Willis trăseseră la sorți, motivul tentației constituindu-l jumătatea cealaltă a cuplului pasional, ea însăși o bucățică deosebită, o polițistă cu numele de Eileen Burke cu care Willis colaborase cu mulți ani în urmă, într-un caz de jaf. Eileen avea păr roșu și ochi verzi, Eileen avea picioare lungi și drepte, coapse pline și glezne fine, Eileen avea sâni foarte frumoși și, chiar dacă Eileen era cu mult mai înaltă decât Willis (care depășise cu greu baremul de înălțime de 1,75 pretins de regulament), acestuia nu-i păsa câtuși de puțin, deoarece fetele înalte păreau întotdeauna a avea o slăbiciune pentru el și vice-versa.

— Misiunea noastră pretinde că să ne sărutăm, îi spuse el lui Eileen, strângând-o lângă el în sacul cald.

— Simt cum mi se crapă buzele, spuse ea.

— Ai buze foarte senzuale, răspunse el.

— Am venit aici pentru o treabă, nu-i așa ? spuse Eileen.

— Mmmm, răspunse el.

— Ia-ți mâinile de pe fundul meu, zise ea.

— Oh, acolo era fundul tău ?

— Ascultă, spuse ea.

— Aud și eu, răspunse el. Vine cineva. Ai face bine să mă săruți.

Eileen îl sărută. Willis supraveghea cu un ochi banca. Persoana care trecea era o guvernantă împingând un cărucior de copil. Ce oameni, Dumnezeule mare, să-și scoată copilul afară pe un ger ca ăsta ! Femeia și căruciorul trecură. Willis continua s-o sărute pe detectiva gradul 2 Eileen Burke.

— Cremm cmmut, mormăi Eileen.

— Mmmm ? mormăi Willis.

Eileen își desprinse gura de a lui și-și recăpătă respirația.

— *Ziceam* că a trecut.

— Ce-i asta ? tresări Willis deodată.

— Nu te teme, *guapa*, nu-i decât pistolul meu, spuse Eileen râzând.

— Pe potecă, vreau să spun. Ascultă !

Își încordară amândoi auzul.

De bancă se apropia altcineva.

De pe locul ce-l ocupa pe cea de-a patra bancă, sergentul Richard Genero, îmbrăcat în haine civile, purtând ochelari de culoare închisă, mângâind pe cap lupul alsacian de la picioarele sale și aruncând porumbeilor firimituri de pâine, visând că e vară, putea să-l vadă foarte limpede pe tânărul care se îndreptase repede spre cea de-a treia bancă, ridicase sufertașul, privise scurt peste umăr și o luase nu spre ieșirea din parc, ci în direcție opusă.

La început, Genero nu știu ce să facă.

Fusese silit să participe la această acțiune doar din pricină că în după-amiaza respectivă exista un număr insuficient de oameni (prevenirea faptelor penale fiind o treabă aspră și dificilă în orice zi și cu atât mai mult sâmbăta), așa că fusese plasat în poziția considerată cea mai puțin vulnerabilă, plecând de la presupunerea că omul care lua sufertașul avea să-și schimbe imediat direcția și să iasă din parc pe Bulevardul Grover, unde Faulk, omul cu covrigii, și Hawes, așteptând în propria sa mașină parcată în curbă, ar fi pus imediat mâna pe el. Suspectul se îndrepta însă spre interiorul parcului, venind direct spre banca lui Genero, iar Genero era un tip care nu se prea dădea în vânt după violență, așa că rămăsese nemișcat, gândindu-se că i-ar fi stat cu mult mai bine să fie în pat, unde maică-sa l-ar fi servit cu *minestrone* fierbinte și i-ar fi cântat vechi arii din Italia.

Dulăul de la picioarele lui fusese antrenat pentru munca de poliție, iar lui Genero i se indicaseră la secție câteva comenzi cu mâna și cu vocea înainte de a-și începe veghea la banca a patra, dar lui îi era și frică de câini, pe deasupra, și mai ales de câinii mari, și gândul că ar putea să-i dea animalului comanda de a ucide, pe care acesta s-o

interpreteze eventual greșit, îl umplea pe Genero de teamă și-l făcea să tremure. Ce-ar fi fost să dea comanda și câinele să sară la gâtul lui și nu la gâtul tânărului domn care se afla acum la distanță de numai câțiva metri de el și mergea foarte repede, uitându-se din când în când peste umăr ? Dacă se întâmpla așa cum se temea el și bestia îl făcea zdrențe, ce-ar fi zis maică-sa ? *Che bella cosa,* așa-ți trebuie dacă ai vrut să te faci polițai, hai ?

În acest timp, Willis reușise să strecoare aparatul de emisie-recepție între sânii lui Eileen Burke și-i transmise știrile lui Hawes, aflat în mașina parcată pe Bulevardul Grover, locul cel mai potrivit de pândă, pe când cel urmărit o luase taman în direcție opusă. Willis încerca în disperare să deschidă fermoarul sacului de dormit, care din întâmplare se înțepenise. Trebuie bine înțeles, pe Willis nu-l deranja câtuși de puțin faptul că rămăsese blocat într-un sac de dormit cu o persoană ca Eileen Burke, care se unduia și se lupta odată cu el în tentativa de a ieși din strâmtoare, dar în minte îi venise deodată modul în care îi beștelise locotenentul pe Kling și Meyer chiar în dimineața aceea și-și închipui că i s-ar fi putut întâmpla și lui, prin urmare se străduia cu tot dinadinsul să coboare afurisitul de fermoar, în timp ce, în sinea lui își imagina, spera chiar, că lui Eileen Burke începea să-i facă plăcere tot jocul acela de adolescenți. Genero nu avea desigur habar că Hawes fusese alertat, tot ceea ce știa el în clipele acelea era că suspectul se afla în dreptul lui, acum trecuse de el și începea să se depărteze repede de bancă ; se ridică în picioare, își scoase mai întâi ochelarii de soare, își descheie cel de-al treilea nasture de la haină, așa cum văzuse el că fac detectivii la televizor, își apucă revolverul cu mâna și apoi se împușcă în picior.

Suspectul o luă la fugă.

Genero căzu la pământ și câinele începu să-l lingă pe față.

Willis se extrase din sacul de dormit, iar Eileen Burke își încheie bluza și haina, apoi își aranjă jartierele ; Hawes își făcu apariția în parc fugind și alunecă pe un petic de gheață în apropierea celei de-a treia bănci, fiind la un pas să-și frângă gâtul.

— Stop, poliția ! strigă Willis.

Și, minune a minunilor, suspectul se opri și rămase ca o stană de piatră în drum, așteptând ca Willis să se apropie de el cu pistolul într-o mână și cu toată fața mânjită de ruj.

Suspectul se numea Alan Parry.

I-au comunicat drepturile de care putea profita și a fost de acord să discute cu ei fără avocat, chiar dacă un avocat era prezent și l-ar fi asistat, în caz că și-ar fi exprimat această dorință.

— Unde locuiești, Alan ? întrebă Willis.

— Chiar după colț. Eu vă cunosc pe voi. Vă văd tot timpul circulând prin zona asta. Voi nu mă cunoașteți ? Locuiesc la doi pași de aici.

— Vi se pare o figură cunoscută ? îi întrebă Willis pe ceilalți detectivi.

Clătinară cu toții din cap. Stăteau adunați în jurul lui omul cu covrigii, cele două călugărițe, perechea de îndrăgostiți și individul acela masiv cu părul roșu, cu o buclă albă și o gleznă care zvâcnea dureros sub multiplele straturi de haine călduroase.

— De ce ai luat-o la fugă, Alan ? îl întrebă Willis.

— Am auzit o împușcătură. În cartierul ăsta, dacă auzi o împușcătură, e mai bine s-o iei la fugă.

— Cine e partenerul tău ?

— Care partener ?

— Individul care lucrează împreună cu tine în treaba asta.

— În care treabă ?

— Planul de asasinat.

— Ce ?

— Haide, Alan, dacă ești băiat înțelegător, o să fim și noi salon cu tine.

— Ascultă domnule, cred că ai greșit adresa, spuse Parry.

— Cum aveați de gând să împărțiți prada, Alan ?

— Care pradă ?

— Prada din sufertaș.

— Uite ce e, eu n-am mai văzut sufertașul ăsta în viața mea.

— În sufertașul ăsta sunt treizeci de mii de dolari, așa că las-o moartă, Alan, chestia asta o știi și tu prea bine, nu mai face pe nebunul, spuse Willis.

Fie că Parry evită cursa, fie nu știa cu adevărat că în sufertașul negru pe care îl luase de pe bancă trebuiau să fie *cincizeci* de mii de dolari. Clătină din cap și zise :

— Habar n-am de nici o pradă, mie mi s-a cerut să salt sufertașul și asta am și făcut.

— Cine ți-a cerut ?

— Un tip mare și blond, care purta o proteză auditivă.

— Nu cumva îți închipui că o să înghit palavrele astea ? spuse Willis.

Replica respectivă fusese folosită de nenumărate ori de detectivii din Circumscripția 87 atunci când își interogau suspecții ; de astă dată, Meyer a fost cel care a intrat în joc imediat și i-a replicat :

— Las-o moale, Hal.

Ăsta era răspunsul potrivit, cel care îi semnala lui Willis că Meyer putea să-și preia rolul lui de potrivnic. În parodia pe care aveau să o joace cei doi, Willis interpreta pe ticălosul dur, pornit să-l bage la apă pe bietul mielușel nevinovat Alan Parry, în timp ce Meyer urma să interpreteze rolul „părintelui" înțelegător. Ceilalți detectivi (inclusiv Faulk de la 88, familiarizat și el cu această tactică, pe care o folosise nu de puține ori în propria sa circumscripție) aveau să se constituie într-un soi de cor antic, imparțial și obiectiv, reacționând prin semne din cap.

Fără a arunca măcar o privire în direcția lui Meyer, Willis spuse :

— Adică ce vrei să spui cu asta, s-o las mai moale ? Golanul ăsta mic ne minte din clipa în care l-am adus aici.

— Poate a existat cu adevărat un tip înalt și blond cu proteză auditivă, spuse Meyer. Lasă-l să ne povestească, te rog !

— Sigur că da, poate mai apare și un elefant vărgat înțolit în pantaloni cu picățele roz, spuse Willis. Cine e complicele tău, golanule ?

— Nu există nici un complice ! spuse Parry. I se adresă lui Meyer, pe un ton tânguitor : Te rog să-i spui acestui domn că n-am nici un fel de complice !

— Te rog să te calmezi, Hal, spuse Meyer. Să auzim, Alan.

— Eram în drum spre casă când...
— De unde veneai ? sări Willis.
— Cum ?
— De unde te întorceai ?
— De acasă de la prietena mea.
— Unde stă ?
— La doi pași. Chiar vizavi de casa mea.
— Ce făceai acolo ?
— Ei, știți cum e..., spuse Parry.
— Nu, nu știm, zise Willis.
— Pentru numele lui Dumnezeu, Hal, spuse Meyer, nu crezi că are și el dreptul la viața lui personală ?
— Mulțumesc, spuse Parry.
— Te-ai dus s-o vizitezi pe prietena ta, spuse Meyer. La ce oră se întâmpla asta, Alan ?
— M-am dus la ea pe la ora nouă și jumătate. Mama ei pleacă la muncă la nouă. Deci am urcat la ea pe la nouă și jumătate.
— Ești șomer ? interveni Willis.
— Da, domnule, spuse Parry.
— Când ai lucrat ultima oară ?
— Ei bine, cum să vă spun...
— Răspunde la întrebare !
— Dă-i pace, Hal !
— Trage de timp !
— Încearcă să-ți dea un răspuns ! Meyer i se adresă apoi lui Alan cu blândețe : Ce s-a întâmplat ?
— Am avut o slujbă, dar am scăpat ouăle pe jos.
— Cum ?
— La băcănia de pe Strada Optzeci. Eu lucram în spate, la aprovizionare, și într-o bună zi au adus niște coșuri cu ouă, eu a trebuit să le duc la frigider și am scăpat două dintre ele. De-asta m-a dat afară.
— Cât timp ai lucrat acolo ?
— De când am terminat liceul.
— Când s-a întâmplat asta ?
— În iunie trecut.
— Ai luat bacalaureatul ?
— Da, domnule, am diploma, spuse Parry.
— Și de când ți-ai pierdut slujba de la băcănie, ce ai făcut ?
— Nimic, răspunse Parry, ridicând din umeri.

— Câți ani ai ? întrebă Willis.
— Împlinesc curând nouăsprezece ani... În cât suntem astăzi ?
— Astăzi suntem în nouă.
— Săptămâna viitoare împlinesc nouăsprezece ani. La cincisprezece martie.
— S-ar putea să-ți sărbătorești ziua de naștere în închisoare, spuse Willis.
— Termină cu chestia asta, spuse Meyer. Nu-ți permit să-l ameninți pe băiatul ăsta. Ce s-a întâmplat după ce ai plecat de acasă de la prietena ta, Alan ?
— M-am întâlnit cu individul acela.
— Unde ?
— În fața la Corona.
— Unde ?
— La Corona. Știți, cinematograful acela aflat la trei blocuri de aici, nu ?
— Îl știm, spuse Willis.
— Ei bine, acolo.
— Ce făcea acolo ?
— Stătea. Ca și cum ar fi așteptat pe cineva.
— Și ce s-a întâmplat ?
— M-a oprit și m-a întrebat dacă sunt grăbit. Eu i-am zis că depinde. Atunci m-a întrebat dacă nu vreau să câștig cinci dolari. Eu i-am pus întrebarea cum. El mi-a zis că în parc se află un sufertaș și, dacă i-l aduc, îmi dă cinci dolari. Atunci i-am zis că se poate duce după el și singur, iar el mi-a răspuns că așteaptă acolo pe cineva și se teme că dacă pleacă, persoana aceea s-ar putea să nu-l mai aștepte. Așa că m-a rugat să-i aduc sufertașul acolo, în fața cinematografului, ca să nu rateze întâlnirea cu prietenul lui. Trebuiau să se întâlnească în față la Corona. Cunoașteți locul ? Acolo a fost împușcat odată un polițist.
— Ți-am zis că știm unde e, spuse Willis.
— Atunci l-am întrebat ce e în sufertaș și el mi-a zis că doar prânzul, și atunci i-am zis că de cinci dolari și-ar putea cumpăra un prânz nemaipomenit, dar el mi-a răspuns că mai are și alte câteva lucruri împreună cu sandvișurile, iar eu m-am interesat atunci cam ce fel de lucruri și el a zis : vrei sau nu vrei cei cinci dolari ? Am luat cei cinci dolari și m-am dus să-i aduc sufertașul.

— Ți-a dat cei cinci dolari ?
— Da.
— *Înainte* să te duci după sufertaș ?
— Da.
— Continuă.
— Minte, spuse Willis.
— Asta-i adevărul, mă jur pe Dumnezeul meu.
— Ce ți-ai închipuit că se găsește în sufertaș ?
Parry ridică din umeri.
— Mâncare. Și câteva alte lucruri, așa cum mi-a zis chiar el.
— Haide, haide, doar nu-ți închipui că o să te credem ? exclamă Willis.
— Băiete, ce ți-ai închipuit *cu adevărat* că se află în sufertaș ? întrebă Meyer delicat.
— Ei... uite ce e... nu-mi puteți face nimic pentru ce *am crezut* că e în el, este ?
— Corect, spuse Meyer. Dacă ai putea să bagi la răcoare oamenii pentru ce gândesc, atunci am fi cu toții la închisoare, nu-i așa ?
— Chiar așa, spuse Parry și începu să râdă.
Meyer râse și el, la fel și corul antic. Toată lumea râdea, cu excepția lui Willis, care se uita la Parry, fără să i se clintească nici un mușchi.
— Deci ce credeai tu că se găsește în sufertaș ? întrebă Meyer.
— Droguri, spuse Parry.
— Te droghezi ? se interesă Willis.
— Nu, domnule, nu iau niciodată.
— Suflecă-ți mâneca.
— Nu mă droghez, domnule.
— Vrem să-ți vedem brațul.
Parry își ridică mâneca.
— O.K., spuse Willis.
— V-am zis eu, spuse Parry.
— Foarte bine, ne-ai spus. Ce doreai să faci cu sufertașul ?
— Cum ce doream să fac ?
— Corona se află la trei blocuri *est* de aici. Tu ai pus mâna pe sufertaș și ai luat-o spre *vest*. Ce era în capul tău ?
— Nimic.

— Atunci de ce plecaseși în direcție opusă aceleia unde te așteptа surdul ?
— Nu plecasem nicăieri.
— Ba o luaseși spre *vest*.
— Nu, probabil că mă zăpăcisem.
— Te-ai zăpăcit așa de tare, încât ai uitat pe unde intraseși în parc, este ? Ai uitat că intrarea este în *spatele* tău, așa-i ?
— Nu, nu uitasem.
— Atunci de ce te afundai mai adânc în parc ?
— V-am zis, probabil m-am zăpăcit.
— E un ticălos și un mincinos, spuse Willis. Am să-l bag la apă, Meyer, indiferent ce-o să-mi zici tu.
— Stai puțin, te rog să nu te repezi așa, spuse Meyer. Ești conștient că situația ar fi extrem de neplăcută pentru tine dacă în sufertașul acela s-ar afla droguri, așa-i, Alan ? întrebă Meyer.
— De ce ? Chiar dacă ar fi droguri înăuntru, nu sunt ale mele.
— Foarte bine, Alan, *eu* știu asta și te cred, dar legea are prevederi foarte limpezi în ceea ce privește posedarea de droguri. Sunt convins că înțelegi : fiecare individ pe care îl prindem cu droguri asupra lui pretinde că i le-a strecurat cineva, nu știe cum au apărut la el, nu sunt ale lui și așa mai departe. Toți își găsesc o scuză oarecare, chiar și atunci când îi prindem în flagrant delict, când își vând marfa.
— Da, bănuiesc că așa se întâmplă, spuse Parry.
— Înțelegi, deci, că nu voi putea să te ajut prea mult dacă în sufertașul ăsta se află droguri cu adevărat.
— Da, înțeleg, spuse Parry.
— Știe că nu există droguri în sufertaș. Complicele lui l-a trimis să ridice banii, spuse Willis.
— Nu, nu, repetă Parry, clătinând din cap.
— N-ai știut nimic despre cei treizeci de mii de dolari, nu-i așa ? întrebă Meyer blând.
— Nimic, spuse Parry, scuturând din cap. V-am spus doar, m-am întâlnit cu individul acela în fața la Corona și el mi-a dat cinci dolari ca să-i aduc sufertașul.
— Pe care te-ai hotărât să-l furi, spuse Willis.
— Cum ?

— Aveai de gând să-i duci sufertașul ?

— Păi..., ezită Parry privind spre Meyer, care îi făcu semne încurajatoare din cap. Ei bine, nu, spuse Parry. M-am gândit că dacă înăuntru sunt droguri, aș putea și eu câștiga rapid niște bani, știți. Foarte mulți băieți din cartier ar da bani grei pentru așa ceva.

— Pentru ce anume ? întrebă Willis.

— Pentru prafuri ca alea care se găsesc în sufertaș, spuse Parry.

— Deschide sufertașul, puștiule, spuse Willis.

— Nu, spuse Parry, clătinând din cap. Nu, nu vreau să-l deschid.

— De ce nu ?

— Dacă sunt droguri, eu n-am nimic de-a face cu ele. Iar dacă sunt treizeci de bătrâne, nici atunci n-am nimic de-a face cu ele. Eu nu știu nimic. Nu vreau să mai răspund la nici o întrebare, basta.

— Basta, Hal, spuse Meyer.

— Du-te acasă, puștiule, spuse Willis.

— Pot să plec ?

— Da... da, poți să te duci, îi răspunse Willis plictisit.

Parry se ridică repede și, fără să se mai uite înapoi, o porni drept spre ușa din paravanul ce despărțea biroul de coridorul de afară. Străbătu culoarul cât ai clipi din ochi. Pașii lui se auziră tropotind zgomotos pe treptele prevăzute cu traverse metalice ce coborau spre parter.

— Voi ce ziceți ? întrebă Willis.

— Cred că am dat totul peste cap, spuse Hawes. Mai bine îl urmăream până ce ieșea din parc, decât să-l reținem. Cred că ne-ar fi condus drept la surd.

— Locotenentul n-a fost de aceeași părere. El și-a închipuit că nimeni nu-i atât de nebun încât să-l trimită pe un necunoscut după cincizeci de mii de dolari. Și a zis că individul pus să ridice banii trebuie neapărat să facă parte din bandă.

— Mda, locotenentul s-a înșelat, spuse Hawes.

— Știți ce cred eu ? spuse Kling.

— Ce ?

— Cred că surdul *știa* că în sufertașul ăla n-o să fie nimic. De-aia și-a permis să riște, trimițând un străin.

Știa că banii nu vor fi în sufertaș și mai *știa* că vom pune mâna pe cel care se duce să-l ia.

— Dacă așa stă situația... începu Willis.

— Vrea cu tot dinadinsul să-l omoare pe Scanlon, continuă Kling.

Detectivii schimbară priviri între ei. Faulk se scărpină în cap și zise :

— Băieți, dacă nu mai aveți nevoie de mine, eu am plecat la mine la secție.

— Îți mulțumim pentru ajutor, Stan, îi răspunse Meyer.

— Pentru puțin, spuse Faulk și plecă.

— Mi-a făcut plăcere să particip la acțiunea voastră, spuse Eileen Burke, îi aruncă o privire ștrengărească lui Willis, apoi ieși și ea din birou.

— Parfumul florilor de tei..., fredonă Meyer.

— S-a răspândit peste alei..., îl ajută și Kling.

— Duceți-vă la dracu', spuse Willis, apoi își îndoi genunchii și adăugă pios : Călugărițelor !

Dacă nimănui pe lumea asta nu-i face plăcere să lucreze sâmbăta, cu atât mai greu se va găsi cineva căruia să-i placă să muncească sâmbătă seara.

Sâmbăta seara, dragii mei, este momentul când te răzbuni pentru toată săptămâna. Sâmbătă seara e momentul când trebuie să ieși în oraș și să te distrezi cum se cuvine. Sâmbătă seara îți încalți pantofiorii de atlaz și te îmbraci în rochia cea mai cea, îți pui cămașa cu monogramă la manșetă, te dai cu colonie în buric și râzi prea tare.

Afurisitul de oraș arată altfel sâmbătă seara, se îmbracă dat naibii, în negru, se parfumează și se pudrează ; cu toate astea, nu pare inabordabil, nu într-atât încât să nu accepte niște avansuri, așa cum tremură în luminile care clipesc orbitor. Roșu, portocaliu, albastru fosforescent și verde vibrant atacă neîncetat ochiul, rezultatul fiind la fel de plăcut ca o doză de drog luată repede în cine știe ce speluncă somptuoasă, o răcoare lichidă care cheamă de departe vise despre spirale nesfârșite de sticlă și minarete pictate în email ce se înalță spre cer. Asupra acestui oraș domnește un parfum erotic sâmbătă seara,

temperat însă de atmosfera romantică. Orașul ăsta nu e chiar un monstru. Nu sâmbătă seara.

Nu dacă îl iubești.

Nimănui nu-i place să muncească sâmbătă seara, detectivii din Circumscripția 87 ar fi trebuit prin urmare să fie mulțumiți când directorul poliției l-a sunat pe Byrnes, spunându-i că ceruse Secției speciale a procurorului districtual să-și asume răspunderea de a-l proteja pe viceprimarul Scanlon de pericolul ce-l pândea. Dacă ar fi avut minte câtuși de puțin, detectivii din Circumscripția 87 s-ar fi considerat norocoși.

Înțepătura directorului de poliție a fost resimțită din plin, mai întâi de Byrnes, apoi de fiecare membru al secției, atunci când le-a relatat știrea. Așa că în acea sâmbătă seara s-a dus fiecare la treaba lui ; unii la lucru, pe străzi, alții acasă, să se odihnească, dar fiecare dintre ei era urmărit de un sentiment de eșec colectiv. Nici unul n-a înțeles cât de norocoși erau.

Cei doi detectivi din Circumscripția specială a Procuraturii erau oameni experimentați, care mai îndepliniseră și alte misiuni deosebite. Când șoferul personal al viceprimarului sosi în acea seară să-i ia, cei doi așteptau pe trotuarul din fața clădirii Curții Penale, aflată chiar lângă sediul procurorului districtual. Ceasul arăta exact ora 20. Șoferul viceprimarului luase Cadillacul de la garajul municipal cu o jumătate de oră mai devreme. Ștersese tapițeria cu un pămătuf din pene, lustruise capota cu o cârpă de praf, curățase geamurile cu o piele de căprioară și golise toate scrumierele. Acum era pregătit de acțiune și bucuros să constate că detectivii fuseseră punctuali ; nu putea să-i sufere pe indivizii indolenți.

S-au dus în Smoke Rise, cartierul în care locuia viceprimarul, unde unul dintre detectivi s-a dat jos din mașină, a mers la intrarea imensei case din cărămidă și a sunat, fiind primit înăuntru de o servitoare îmbrăcată în uniformă neagră. Viceprimarul și-a făcut apariția pe scara albă și largă ce cobora spre parter, i-a strâns mâna detectivului din Circumscripția specială a Procuraturii, și-a cerut scuze că din cauza lui a trebuit să se deran-

jeze într-o sâmbătă seara, a făcut unele comentarii despre „toată tâmpenia asta nenorocită", apoi își chemă soția, spunându-i că mașina așteaptă. Soția lui coborî la rândul ei scara, iar viceprimarul i-l prezentă pe detectivul de la Procuratură și apoi ieșiră cu toții pe ușa principală.

Detectivul ieși cel dintâi, cercetă tufișurile care mărgineau aleea, apoi îi conduse pe viceprimar și pe soția acestuia până la mașină. Deschise portiera și le făcu loc să intre, după care se sui și el în automobil. Celălalt detectiv se postase în partea opusă a automobilului și, de îndată ce viceprimarul și soția lui se așezaseră, luă loc lângă colegul său pe strapontine, față în față cu aceștia.

Ceasul de la bord arăta ora 20 : 30.

Șoferul personal al viceprimarului puse mașina în mișcare, iar viceprimarul făcu mai multe glume cu detectivii, în timp ce parcurgeau drumurile liniștite din Smoke Rise, cartier select, situat pe malul râului ce curge prin nordul orașului, apoi pe strada ce face legătura cu River Highway. Cu o săptămână în urmă, ziarele anunțaseră că viceprimarul va ține un discurs cu prilejul unei întâlniri B'nai Brith ce urma să aibă loc la cea mai mare sinagogă a orașului în seara respectivă, la orele 21. Între reședința viceprimarului și sinagogă nu era decât o distanță de un sfert de oră, și șoferul conducea încet și atent, în timp ce perechea de detectivi studia cu atenție toate automobilele care treceau pe lângă limuzina lor, în ambele direcții.

Cadillacul explodă în clipa în care ceasul de bord indica ora 20 : 45.

Bomba fusese de mare putere.

Explodase de undeva de sub capotă, proiectase în habitaclu fragmente de oțel, rupsese tavanul ca pe o bucată de hârtie și smulsese portierele, răspândindu-le pe șosea. Limuzina fu total scăpată de sub control, derapă și ocupă două benzi de circulație, se răsturnă pe o parte, ca o bestie metalică răpusă, și deodată izbucni în flăcări.

O mașină sport decapotabilă care venea din urmă încercă să evite Cadillacul arzând. Urmă o a doua explozie. Mașina sport se răsuci brusc și o luă razna, zdrobindu-se de bariera protectoare ce separa șoseaua de firul apei.

Când poliția sosi la locul dezastrului, singura persoană care rămăsese în viață dintre ocupanții ambelor mașini era o fată în vârstă de șaptesprezece ani, rănită grav, care fusese proiectată prin parbrizul automobilului sport.

8

Duminica dimineață, programul de vizite la Spitalul Buena Vista era de la zece la douăsprezece. Era aglomerat, mai aglomerat decât miercuri, de exemplu, deoarece sâmbătă seara este un moment propice pentru fracturi de brațe și de picioare, capete sparte și sternuri zdrobite. Nicăieri nu domnește mai multă agitație sâmbătă seara decât în camera de gardă a unui mare spital orășenesc. Iar duminica dimineață este normal ca oamenii să-și viziteze prietenii și rudele care avuseseră ghinion într-un fel sau altul cu o seară în urmă.

Steve Carella o pățise joi seara, acum era duminică dimineața, iar el stătea rezemat în pat și aștepta să sosească Teddy; se simțea slăbit, palid și neras, cu toate că se bărbierise cu nici zece minute în urmă. Slăbise mai multe kilograme de când fusese internat în spital (pentru că e foarte dificil să mănânci și să respiri în același timp, atunci când nasul ți-este bandajat) și încă îl durea peste tot, de fapt i se părea că descoperă noi locuri dureroase ori de câte ori se mișca, lucru care îți lasă și senzația că ești foarte neras.

De joi seara încoace, avusese timp să se gândească la ce i se întâmplase și, după ce trecuse pe rând prin stări de jenă, enervare și dorința de-a se răzbuna crunt, ajunsese la concluzia că surdul e vinovat de ceea ce i se întâmplase. Îi trecu prin minte că ideea asta îi putea aduce alinare, pentru că lua vina de pe umerii a două pușla-

male necoapte (pentru numele lui Dumnezeu, cum să poată fi bătut în halul ăsta un detectiv experimentat de două puşlamale mucoase ?) şi o trecea pe aceia ai unui maestru în ale crimei. Maeştrii în ale crimei sunt nişte ţapi ispăşitori foarte comozi, se gândi Carella, pentru că ai astfel ocazia să-ţi minimalizezi propriile defecte. Meyer îi spusese odată o veche glumă evreiască despre o mamă care îi zicea fiului ei : *„Netrebnicule*, du-te şi ia-ţi o slujbă“, iar fiul îi răspundea : „Nu pot pentru că sunt un *netrebnic“*. Situaţia de faţă i se părea similară, întrebarea nu trebuia decât puţin modificată, precum urmează : „Cum ai putut permite ca un maestru în ale crimei să-ţi facă aşa ceva ?“, răspunsul logic fiind : „E uşor de înţeles, doar este un maestru în ale crimei“.

Dacă surdul era sau nu un maestru în ale crimei rămânea poate un subiect deschis discuţiei. Carella trebuia să se consulte cu colegii săi asupra posibilităţii de a organiza un seminar pe această temă, odată întors la serviciu. Potrivit medicilor internişti care îi examinaseră scăfârlia ca nişte frenologi, aceasta avea să se întâmple nu mai devreme de joi, părerea unanim acceptată fiind aceea că pierderea cunoştinţei înseamnă întotdeauna comoţie cerebrală, iar comoţia cerebrală poate să însemne că s-a petrecut o hemoragie internă ; prin urmare, în asemenea cazuri este nevoie de o perioadă de observaţie de cel puţin o săptămână — pune-te cu doctorii, dacă poţi !

Poate să surdul nu era nici pe departe un maestru. Poate că era pur şi simplu mai deştept decât toţi poliţiştii cu care avea de-a face şi nimic mai mult, iată o interpretare înspăimântătoare. Dacă se implica în joc o inteligenţă superioară, mai putea intra în discuţie ca o inteligenţă inferioară să bănuiască măcar ce plan diabolic era acum pus în aplicare ? Haide, haide, gândi Carella, chiar diabolic ? Ei bine, *da,* diabolic e termenul potrivit. E într-adevăr diabolic să pretinzi cinci mii de dolari şi apoi să-l lichidezi pe directorul parcurilor, este diabolic să ceri cincizeci de mii de dolari şi apoi să-l lichidezi pe viceprimar ; viitoarea pretenţie avea să fie probabil de-a dreptul extravagantă, cât despre următoarea victimă... Nu se îndoia că va exista o nouă cerere de bani şi că, dacă n-avea să fie satisfăcută, va cădea o nouă

victimă. Sau poate se înșela? Cum poți ghici ce se petrece în mintea unui maestru într-ale crimei? Nu poți, pentru că altfel n-ar mai fi maestru!

Nu, gândi Carella, nici el nu e decât o ființă omenească și se bazează și el pe un număr de slăbiciuni omenești. Speră să stabilească un lanț de tipul avertisment-represalii, în care noi să încercăm de fiecare dată să-l oprim, dând însă greș de fiecare dată și forțându-l astfel să-și ducă amenințarea la îndeplinire. Ceea ce înseamnă că primele două tentative de extorcare n-au reprezentat decât preparative pentru lovitura cea mare. Și, având în vedere că, pe cât se pare, urca pe scara ierarhică a conducerii municipale și își multiplicase cea dintâi pretenție de zece ori, aș fi în stare să pariez că următoarea persoană pe care o va amenința cu moartea este însuși primarul, James Martin Vale, iar suma cerută va fi de cinci sute de mii de dolari, adică de zece ori mai mare decât ultima oară. O grămadă de bani.

Oare ghicesc cu adevărat ce se petrece în mintea unui maestru într-ale crimei?

Nu cumva chiar el dorește ca eu să gândesc astfel?

Pregătește cu adevărat terenul pentru o lovitură nemaipomenită, sau în capul lui există un alt plan diabolic (o luăm de la capăt)?

În acel moment, în salon își făcu apariția Teddy Carella.

Singurul lucru care îi mai rămase de ghicit lui Carella era dacă el avea s-o sărute întâi pe ea, sau dacă ea îl va săruta prima. Având în vedere că nasul lui era bandajat, se hotărî s-o lase pe ea să-și aleagă ținta, ceea ce Teddy reuși cu ușurința pe care ți-o dă antrenamentul și care îl făcu să se gândească la punerea în aplicare a unor planuri diabolice de-ale lui care, dacă i-ar fi reușit, ar fi făcut să nu mai fie admis niciodată în Spitalul Buena Vista.

Nici măcar într-o rezervă.

Polițistul Richard Genero se afla în același spital în dimineața aceea, dar gândurile sale erau nu atât erotice cât ambițioase.

Deși din punct de vedere oficial crimele rămăseseră învăluite în secret, un ziarist întreprinzător lansase chiar în dimineața cu pricina o speculație despre o posibilă legătură între rana de la picior a lui Genero și asasinarea lui Scanlon, petrecută ulterior. Până în momentul de față, poliția și oficialitățile orașului nu făcuseră presei nici un fel de declarație legată de telefoanele și scrisorile de amenințare, dar un reporter al celui mai important cotidian al orașului se întreba într-un articol dacă nu cumva detectivii dintr-o „circumscripție din centrul orașului, învecinată cu parcul" avuseseră informații referitoare la un atentat la viața viceprimarului și organizaseră o capcană complicată chiar în după-amiaza aceleiași zile, „o capcană în care unui viteaz sergent i-a fost hărăzit să sufere o rană prin împușcare la picior în timp ce încerca să-l prindă pe asasinul prezumtiv". Indiferent de unde-și pescuise reporterul informațiile, el trecuse peste menționarea faptului că Genero își provocase singur rana, din cauza fricii de câini și de infractori și din cauza unei anumite lipse de experiență în procedura ce trebuie urmată atunci când vrei să împuști un suspect care încearcă să-și ia tălpășița.

Tatăl lui Genero, el însuși funcționar în serviciul public, angajat al Serviciului de Salubritate de peste douăzeci de ani, nu știa că fiul său se împușcase în picior din greșeală. Tot ceea ce știa era că fiul lui se comportase ca un erou. Așa cum i se cuvenea unui erou, îi aduse la spital o cutie albă de *cannoli,* iar acum, împreună cu soția și cu fiul lui, stăteau în liniștea unui salon de la etajul al patrulea și mâncau din prăjitură, discutând despre promovarea aproape sigură a lui Genero la gradul de detectiv gradul 3.

Lui Genero nu-i trecuse până atunci prin minte ideea că ar fi putut fi promovat, dar pe măsură ce tatăl său sublinia eroismul acțiunii desfășurate în parc cu o zi în urmă, Genero începea să se considere omul datorită căruia fusese posibilă efectuarea unei capturi. Dacă n-ar fi fost el, dacă n-ar fi fost focul de avertisment pe care și-l trăsese în propriul picior, Alan Parry n-ar fi fost prins poate niciodată. De faptul că Parry se dovedise a fi o cacialma nu-i păsa lui Genero. După ce totul trecuse și se

văzuse că individul nu era câtuși de puțin periculos, nimeni nu mai avea nici o problemă, dar pe unde se găseau toți detectivii ăia când Parry fugea drept spre Genero cu un sufertaș plin cu Dumnezeu mai știe ce în mână, unde se găseau ei, hm ? De unde ar fi putut ei să știe *atunci,* în timp ce Genero își scotea curajos pistolul, că Parry nu avea să se dovedească decât un nou idiot nevinovat, nu, domnule, în clipa aceea nu știa nimeni chestia asta.

— Ai fost viteaz, îi spuse tatăl, lingându-și brânza de vaci de pe buze. Doar *tu* ai încercat să-l oprești.

— Adevărat, spuse Genero, pentru că asta era chiar adevărul adevărat.

— Doar *tu* ți-ai riscat viața.

— Adevărat, spuse Genero, pentru că asta era chiar adevărul adevărat.

— Ar trebui să te ridice în grad.

— Ar trebui, spuse Genero.

— Am să-i telefonez șefului tău, spuse mama lui Genero.

— Nu, nu cred că ar trebui să faci așa ceva, mamă.

— *Perchè no ?*

— *Perchè...* Mamă, te rog să nu vorbești în italiană, știi doar că nu înțeleg italiana așa de bine.

— *Vergogna,* răspunse mama, cine a mai pomenit ca un italian să nu-și înțeleagă limba ? Am să-l sun pe șeful tău.

— Nu, mamă, nu se procedează așa.

— Atunci cum se procedează ? întrebă tatăl lui.

— Trebuie să faci câte-o aluzie.

— Aluzie ? Cui ?

— Păi, cui, oamenilor.

— Care oameni ?

— Uite, de exemplu Carella se află tot aici în spital, poate că...

— *Ma chi è questo Carella ?* se interesă mama.

— Te rog, mamă.

— Cine e Carella ăsta ?

— Un detectiv din secție.

— De unde lucrezi tu, *si ?*

— *Si.* Te rog, mamă.

— E șeful tău ?

— Nu, lucrează și el tot acolo.
— L-au împușcat și pe el ?
— Nu, el a fost bătut.
— De același om care te-a împușcat pe tine ?
— Nu, n-a fost același om care m-a împușcat pe mine, spuse Genero un nou adevăr.
— Atunci care este legătura între el și problema ta ?
— Păi, el are influență.
— La șef ?
— Nu, nu. Cum să vă explic, căpitanul Frick e comandantul întregii secții, de fapt el e bosul. Locotenentul Byrnes în schimb este comandantul detectivilor, iar Carella este detectiv gradul 2 ; el și cu locotenentul sunt mână în mână, așa că dacă vorbesc cu Carella o să înțeleagă și el cât de mult i-am ajutat ieri să pună mâna pe individul acela și-o să pună o vorbă bună pentru mine.
— Mai bine las-o pe mama să-l sune pe bos, spuse tatăl lui Genero.
— Nu, e mai bine cum zic eu, răspunse Genero.
— Cât câștigă un detectiv ? se interesă mama lui Genero.
— O avere, spuse Genero.

Mecanismele îl fascinaseră dintotdeauna pe locotenentul detectiv Sam Grossman, chiar și atunci când era vorba de bombe. Sau poate cu atât mai mult când erau bombe. Nu se îndoia absolut nimeni (îndoiala nici nu intra în discuție, ținând cont de automobilul distrus și de cele cinci cadavre ale pasagerilor, dovezi cum nu se poate mai limpezi) că o persoană necunoscută strecurase o bombă în mașina viceprimarului. Mai mult, trebuia presupus în mod obligatoriu că acea persoană reglase bomba în așa fel încât să explodeze la o anumită oră, și nu în momentul acționării contactului, cu efect imediat. Acest aspect al enigmei îi făcea o plăcere enormă lui Grossman, din cauză că bombele declanșate prin acționarea aprinderii i se păreau niște mecanisme rudimentare, pe care le putea concepe și monta orice maimuță. Dar bomba asta era din cele cu ceas. Era o bombă cu ceas de o construcție foarte specială, deoarece nu fusese conectată la ceasul automobilului.

De unde știa Grossman lucrul acesta ?

Ah-ah, laboratorul poliției nu cunoaște niciodată odihna, nici măcar duminica. În plus, tehnicienii lui descoperiseră două cadrane de ceas în rămășițele mașinii.

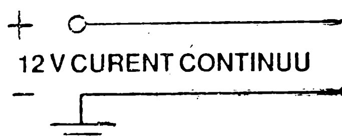
Unul dintre cadrane aparținuse ceasului de bord al unui Cadillac. Celălalt provenea de la un ceas deșteptător electric, căruia i se făcuse reclamă la scară națională, altfel foarte ieftin. Printre resturile împrăștiate, se mai descoperise un alt indiciu important : o porțiune a panoului din față dintr-un transformator de curent continuu în curent alternativ, pe care se mai putea distinge și marca, acolo unde fusese ștanțată în metal.

Aceste trei piese se aflau pe masa din laborator a lui Grossman, trei piese importante pentru dezlegarea misterului. Lui nu-i rămânea decât să le combine, în așa fel încât să ajungă la soluție. În acea duminică dimineață se simțea de-a dreptul genial, deoarece fiu-său venise cu nota maximă la un examen de chimie cu doar două zile în urmă ; ori de câte ori fiul lui avea câte-o reușită, Grossman se simțea genial. Haide să vedem, își începu el genialul său proces de gândire. Sunt în posesia a trei piese dintr-o bombă cu ceas, sau doar a *două* piese, deoarece cadranul ceasului de la mașină nu are valoare decât ca piesă de referință. Cel care a montat bomba n-a vrut să se bizuie pe propriul său ceas de la mână, deoarece o diferență de un minut sau două ar fi putut da peste cap întreaga programare — într-un singur minut, viceprimarul putea să fi coborât din mașină și să fie în drum spre sinagogă. Prin urmare, reglase ceasul electric la ora indicată de ceasul de bord. De ce preferase un ceas electric ? Simplu. Nu avea nevoie de un ceas care să ticăie. Ticăitul ar fi putut atrage atenția, cu atât mai mult cu cât ar fi provenit de sub capota unui Cadillac foarte silențios în sine. Bine, să vedem ce avem în momentul de față. Avem un ceas deșteptător electric și avem un transformator de curent continuu în curent alternativ, ceea ce înseamnă că persoana avea nevoie de acest curent alternativ. Bateria de pe Cadillac alimentează mașina cu un curent continuu de doisprezece volți, dar ceasul electric avea probabil nevoie de curent alternativ. Putem presupune fără riscul de a ne înșela că persoana dorea să

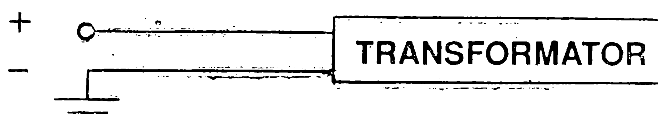
lege ceasul la baterie și avea nevoie de un transformator pentru asta. Hai să vedem.

Trebuia să lege firul pozitiv la baterie, iar cel negativ la oricare piesă metalică a automobilului, mașina însăși servind de masă, corect? Deci acum avem o sursă de energie pentru ceas și ceasul merge ; O.K., perfect, restul e simplu, trebuia să folosească un detonator electric, puterea curentului era mai mult ca sigur suficientă, majoritatea detonatoarelor electrice aflate în comerț pot fi declanșate prin trecerea unui curent de numai 0,3 sau 0,4 amperi prin puntea respectivă. O.K., ia să vedem cu creionul în mână.

Bateria reprezintă sursa de putere...

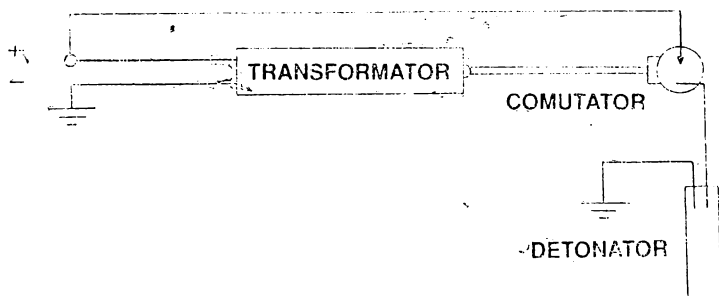
...spre transformator...

...și acționează ceasul electric...

...care la rândul lui este reglat să se declanșeze la o anumită oră, pe la opt, nu? În orice caz, a trebuit să umble în ceas, pentru ca în loc să sune alarma, să se închidă un circuit. Cu aceasta, putem desena întregul circuit, să vedem, desigur că avea nevoie de un fir care se întorcea la baterie, un alt fir care se ducea la detonator și un alt fir care să lege detonatorul de o piesă metalică oarecare a mașinii. Iată cum ar arăta totul...

Și cu asta basta.

Individul putea să fi montat tot mecanismul acasă, să-l pună într-o trusă de scule și să-l instaleze pe Cadillac cât ai clipi din ochi — luându-și, desigur, măsuri de precauție, toate legăturile electrice să fie perfect izolate, evitând astfel ca un curent parazit să declanșeze prematur explozia. Singura întrebare la care trebuie găsit răspuns este cum a reușit să ajungă până la mașină ; din fericire, asta nu mai este problema mea.

Fluierând vesel, Sam Grossman ridică telefonul și îl sună pe detectivul Meyer Meyer de la 87.

Garajul municipal se afla în centru, pe Strada Dock, la circa șapte blocuri de Primărie. Meyer Meyer îl culese pe Bert Kling la ora zece și jumătate. Călătoria de-a lungul râului Dix a durat poate douăzeci de minute. Parcară într-un spațiu situat vizavi de imensa structură din beton și cărămidă, iar Meyer puse automat la vedere semnul de pe parbriz, uitând că era duminică și reglementările referitoare la parcare nu erau în vigoare.

Pe șeful de garaj îl chema Spencer Coyle.

Era absorbit în rubrica de benzi desenate a lui Dick Tracy și păru mai puțin impresionat de prezența celor doi detectivi în carne și oase decât de aventurile imaginare ale personajului său favorit. Nu reuși să renunțe la ziar decât după un extrem efort de voință. Cu toate astea, nu se ridică în picioare. Stătea sprijinit cu scaunul de peretele acoperit cu faianță al garajului. Plăcile de

faianță, având o culoare galben vomitiv, decorau mult prea multe clădiri guvernamentale răspândite în tot orașul, încât Meyer bănuia că un agent oarecare din anii treizeci, care se ocupa cu achizițiile, se lăsase influențat de o grămadă de bani, sau poate era daltonist, nenorocitul. Coyle stătea lăsat pe spate, sprijinit cu scaunul de plăcuțe, cu o față lungă, cenușie și căruntă, cu picioarele lui lungi întinse cât cuprinde, cu bucata de ziar atârnându-i încă din mână, de parcă nu i-ar fi venit să renunțe definitiv, chiar dacă nu mai descifra vorbele, murmurând încet din buze. Purta salopeta de culoare verde-maronie a angajaților din Departamentul Transporturi, iar pălăria țuguiată îi stătea pe cap cu acea autoritate semeață pe care ți-o inspiră un maior din Forțele Aeriene. Atitudinea lui le comunica limpede detectivilor că nu-i face plăcere să fie deranjat *niciodată*, cu atât mai puțin duminica.

Detectivii înțeleseră de la bun început că tipul îi sfida.

— Domnule Coyle, spuse Meyer, tocmai am primit un telefon de la laboratorul poliției și ni s-a comunicat că bomba...

— Care bombă? întrebă Coyle scuipând pe podea și ratând cu puțin pantoful lustruit al lui Meyer.

— Bomba plasată în Cadillacul viceprimarului, spuse Kling, sperând că șeful va scuipa din nou, ceea ce nu se petrecu.

— Aha, bomba *aia*, spuse Coyle, de parcă plasarea bombelor în toate Cadillacurile municipalității ar fi fost o operațiune de rutină, de unde și dificultatea de a urmări fiecare bombă în parte. Ce-i cu bomba aia?

— Laboratorul susține că e vorba de o bombă destul de complicată, dar că montarea ei la bateria mașinii n-ar fi durat prea mult, cu condiția ca restul să fi fost asamblat de acasă. Acum, ceea ce am vrea noi să știm...

— Mda, aș pune pariu că a fost complicat, spuse Coyle.

Nu-i privea în ochi pe detectivi, ci părea că se uită cu ochii săi albaștri undeva departe, de cealaltă parte a garajului. Kling se întoarse să vadă la ce anume se

uită, dar privirea i se izbi de un alt perete din plăci galbene.

— Ai idee cine ar fi putut instala bomba, domnule Coyle ?

— Nu *eu*, răspunse Coyle sec.

— N-a zis nimeni că dumneata ai făcut asta, spuse Meyer.

— Am vrut doar să știți de la bun început cum stă situația, spuse Coyle. Treaba mea e să conduc garajul, să iau măsuri ca să fie toate mașinile în stare de funcționare și să mă asigur că sunt gata de drum ori de câte ori are nevoie cineva de-acolo, de sus, eu de asta răspund și nimic mai mult.

— Câte mașini ai aici ? îl întrebă Meyer.

— Avem două duzini de Cadillacuri, dintre care douăsprezece sunt folosite de obicei, iar restul ori de câte ori primim în vizită demnitari. Mai avem și paisprezece autobuze și opt motociclete. Există și niște vehicule pe care și le păstrează aici Direcția Parcurilor, dar asta numai din bunăvoință, din cauză că avem spațiu liber.

— Cine se îngrijește de mașini ?

— Care dintre ele ?

— Cadillacurile.

— Care dintre Cadillacuri ? întrebă Coyle, scuipând iarăși.

— Domnule Coyle, spuse Kling, știi că scuipatul pe trotuar este un delict ?

— Aici nu e trotuar, aici e garajul meu, spuse Coyle.

— Ne aflăm aici pe proprietatea statului, zise Kling, ceea ce echivalează cu un trotuar. De fapt, dacă ne gândim că rampa vine direct de afară, din stradă, putem considera că aici ne aflăm pe un fel de prelungire a trotuarului.

— Desigur, zise Coyle. Și acum ce aveți de gând, nu cumva vreți să mă arestați ?

— Ai de gând să ne pui bețe în roate ? întrebă Kling.

— Cine vă pune bețe în roate ?

— Și nouă ne-ar plăcea să stăm acasă să citim benzi desenate, spuse Kling, nu să ne rupem picioarele din cauza bombei ăleia. Ce zici de chestia asta ?

— Nici unul dintre mecanicii noștri n-a pus bomba în mașină, spuse Coyle sec.
— De unde știi ?
— Știu pentru că-i cunosc pe toți oamenii care lucrează pentru mine, și nici unul dintre ei n-a pus bomba, de-aia.
— Cine a fost ieri aici ? întrebă Meyer.
— Eu am fost.
— Singur ?
— Nu, au fost și băieții.
— Care băieți ?
— Mecanicii.
— Câți mecanici ?
— Doi.
— Atâția lucrează de obicei în echipă ?
— De obicei sunt șase, dar ieri a fost sâmbătă și n-a lucrat decât o echipă redusă.
— A mai fost cineva aici ?
— Mda, au mai fost șoferi care își luau mașinile sau le aduceau înapoi, e un du-te-vino continuu. Pe urmă, a mai fost o acțiune de pescuit în Parcul Grover, așa că au apărut și o mulțime de șoferi de la autobuze. În mod normal, trebuiau să-i ia pe niște copii din cartierele sărace și să-i ducă în parc, ca să pescuiască la copcă. Până la urmă s-a contramandat.
— De ce ?
— Prea rece.
— La ce oră au venit șoferii de autobuze ?
— Au apărut dis-de-dimineață și au ars gazul pe-aici până am primit vestea că s-a contramandat.
— Ai văzut pe vreunul dintre ei făcându-și de lucru pe lângă Cadillacul cu pricina ?
— Nu. Uite ce e, vă pierdeți timpul de pomană. Toate mașinile au fost controlate ieri și erau în stare perfectă. Bomba a fost pusă probabil *după* ce mașina a părăsit garajul.
— Nu, asta nu-i cu-putință, domnule Coyle.
— Ei bine, nici aici n-a fost montată.
— Ești chiar așa de sigur de asta ?
— De-abia v-am zis că mașinile au fost inspectate, nu ?
— Le-ai inspectat personal, domnule Coyle ?

— Nu, mai am și altele de făcut în afară de inspectatul a două duzini de Cadillacuri, paisprezece autobuze și opt motociclete.

— Atunci *cine* le-a inspectat, domnule Coyle ? Unul dintre mecanicii de aici ?

— Nu, a venit un inspector de la Biroul de Autovehicule.

— Și a zis că mașinile sunt în regulă ?

— Le-a cercetat pe toate cu de-amănuntul, fiecare vehicul de aici. Ne-a dat un certificat că sunt sănătoase tun.

— S-a uitat și sub capotă ?

— S-a uitat peste tot, pe dinăuntru, pe dinafară, transmisie, suspensie.

— Deci dacă ar fi existat o bombă, ar fi descoperit-o, așa-i ?

— Așa-i.

— Domnule Coyle, a lăsat vreun document din care să rezulte că a cercetat mașinile și au fost găsite în stare perfectă ?

— De ce ? întrebă Coyle. Vreți să scăpați de răspundere ?

— Nu, noi...

— Vreți să le pasați pisica celor de la Autovehicule ?

— Încercăm să ne dăm seama cum de n-a văzut bomba care se afla sub capota mașinii, asta vrem să facem.

— *Nu era*, ăsta e răspunsul.

— Domnule Coyle, laboratorul nostru a raportat că...

— Nu-mi pasă ce-a raportat și ce n-a raportat laboratorul vostru. Eu vă zic că toate mașinile de aici au fost controlate cât se poate de amănunțit chiar ieri și că nu se poate să fi existat o bombă în mașina viceprimarului când a plecat din garaj. Și cu asta am încheiat discuția, spuse Coyle și scuipă din nou pe podea, ca să le facă în ciudă.

— Domnule Coyle, spuse Kling, ai văzut cu ochii dumitale când a fost inspectată mașina viceprimarului ?

— Am văzut personal când era inspectată.

— Ai văzut în persoană cum a fost ridicată capota ?

— Am văzut.

— Și ai fi dispus să juri că s-a făcut o inspecție amănunțită sub capotă ?

— Adică ce vrei să spui ?

— Ai văzut cu ochii dumitale când inspectorul cerceta zona de sub capotă ?

— Păi, n-am stat să mă uit peste umărul lui, ca să văd ce face exact, dacă asta vrei să spui.

— De fapt unde te aflai atunci când a fost controlată mașina viceprimarului ?

— Mă aflam chiar aici.

— Chiar pe locul ăsta ?

— Nu, mă aflam în interiorul biroului de colo. Dar puteam vedea în garaj prin peretele din sticlă.

— Și ai văzut cum inspectorul ridica sus capota mașinii viceprimarului ?

— Corect.

— Există două duzini de Cadillacuri aici. De unde știai că aceea era chiar mașina viceprimarului ?

— După placa de înmatriculare. Pe ea scria VPR, și apoi numărul. Tot așa cum mașina primarului Vale are pe placă PR, de la „primar", apoi urmează numărul. Tot așa are și...

— Foarte bine, deci era chiar mașina lui, și ai văzut cu ochii dumitale...

— Uite ce e, omul a petrecut câte o jumătate de oră la fiecare mașină, acu' să nu-mi spuneți mie că asta n-a fost o inspecție ca lumea.

— A petrecut o jumătate de oră și la mașina viceprimarului ?

— Cel puțin.

Meyer oftă și-i spuse lui Kling :

— Cred că va trebui să vorbim cu el personal. I se adresă apoi lui Coyle : Cum îl cheamă, domnule Coyle ?

— Pe cine ?

— Pe inspector. Omul de la Autovehicule.

— Nu știu.

— Nu ți-a zis cum îl cheamă ? întrebă Kling.

— Mi-a arătat actele și mi-a zis că a fost trimis să controleze mașinile, asta a fost tot.

— Ce fel de acte ?

— Păi, hârtii tipărite. Știți cum e...

— Domnule Coyle, când a venit ultima oară un inspector de la Autovehicule pe aici ? întrebă Kling.

— Acum a fost pentru prima oară, spuse Coyle.

— N-au mai trimis niciodată până acum ?

— Niciodată.

Meyer rosti încet și plictisit :

— Cum arăta omul acela, domnule Coyle ?

— Era un tip înalt și blond și purta un aparat auditiv, răspunse Coyle.

Fats Donner era un turnător al poliției cât un munte, cu tenul unei fecioare din Irlanda și având o mare slăbiciune pentru regiunile călduroase. În cazul lui Donner, termenul de „ten“ trebuie extins, el referindu-se la întreaga suprafață a corpului său : era foarte alb peste tot, culoarea aceea bolnăvicioasă care îl făcea pe Willis să-l suspecteze câteodată că se droghează. Nu că lui Willis i-ar fi păsat prea tare de chestia asta. În orice duminică, oricare polițist conștiincios poate aresta șaptezeci și nouă de drogați în jumătate de oră, dintre care șaptezeci și opt posedă o cantitate oarecare de narcotice. Pe de altă parte, era extrem de dificil să găsești un informator ca lumea, iar Donner era unul dintre cei mai buni posibili, *atunci* când se găsea prin preajmă. Partea proastă era că Donner pleca de obicei iarna în Las Vegas, Miami Beach sau Puerto Rico, unde zăcea la umbră, protejându-și formele asemănătoare cu ale unui Buddha împotriva razelor solare, fremătând de plăcere în timp ce nădușeala i se scurgea de pe trup.

Willis fusese surprins să-l găsească în oraș în timpul celui mai rece martie înregistrat vreodată. Nu se miră deloc, în schimb, că-l găsește într-o cameră sufocant de caldă, cu trei radiatoare electrice pe lângă două calorifere de care nu te puteai atinge. În mijlocul acestui dezmăț termic, Donner stătea îmbrăcat în palton și mănuși, ghemuit într-un fotoliu tapițat. Purta două perechi de ciorapi de lână și-și sprijinea picioarele de un radiator. În încăpere se mai afla o fată, în afară de el. Avea poate cincisprezece ani și se îmbrăcase într-un sutien înflorat și chiloței, peste care își trăsese un capot din mătase. Capotul nu era strâns cu cordonul. Trupul aproape dezgolit al fetei se vedea ori de câte ori se mișca, dar, din câte se pare, pe ea n-o tulbura prezența unui bărbat străin. Nu se uitase decât în treacăt la Willis când sosise, apoi se învârtise prin cameră făcând ordine, fără a arunca o singură privire spre cei doi bărbați care stăteau lângă fereastra prin care pă-

trundea lumina bolnăvicioasă a soarelui și discutau în șoaptă.

— Cine-i fata ? se interesă Willis.

— Fiica mea, răspunse Donner zâmbind.

Fats Donner nu era un tip agreabil, în schimb își îndeplinea foarte bine misiunea de turnător, iar cei ce se ocupă de urmărirea răufăcătorilor fac uneori niște prieteșuguri ciudate. Willis bănuia că fata făcea trotuarul pentru Donner, un turnător respectabil având uneori nevoie de venituri suplimentare pe care le poate realiza, de exemplu, culegând o pipiță de-abia sosită din Ohio și învățând-o toate cele cuvenite ; după aceea, ea poate fi lansată pe stradă, unde poți vedea atâtea lucruri interesante. Pe Willis nu-l interesa că Donner se droga, poate nici s-o acuze pe fată de prostituție și nici să-l aresteze pe Donner, sub acuzația de „bărbat care trăiește de pe urma prostituției“, articolul 1148 din Codul Penal. Tot ce-l interesa pe Willis era să-și poată scoate paltonul și pălăria și să afle dacă Donner nu-i putea spune ceva despre un tip numit Dom.

— Dom și mai cum ? întrebă Donner.

— Nu știm decât atât.

— Câți bărbați pe care îi cheamă Dom crezi tu că sunt în oraș ? întrebă Donner. Se întoarse apoi spre fată, care punea niște mâncare la loc în frigider, și zise : Mercy, câți Dom crezi tu că trăiesc în orașul ăsta ?

— Nu știu, îi răspunse Mercy fără să se uite la el.

— Câți Dom cunoști tu personal ? insistă Donner.

— Nu cunosc nici un Dom, spuse fata.

Avea o voce subțire, în care se distingea inconfundabilul accent din sud. Putem șterge Ohio, gândi Willis, înlocuim cu Arkansas sau Tennessee.

— Ea nu cunoaște nici un Dom, spuse Donner și chicoti.

— Dar tu, Fats ? Tu cunoști vreunul ?

— Asta-i tot ce știi despre el ? întrebă Donner. Dumnezeule, asta zic și eu discreție.

— A pierdut o grămadă de bani la meciul de campionat de acum două săptămâni.

— Toată lumea pe care o cunosc eu a pierdut o groază de bani atunci.

— În momentul de față e curățat. În momentul de față, tocmai se străduiește să stoarcă niște bani, spuse Willis.
— Dom, hm ?
— Mda.
— E din partea asta a orașului ?
— Un prieten de-al lui trăiește în Riverhead, spuse Willis.
— Cum îl cheamă pe prietenul lui ?
— La Bresca. Tony La Bresca.
— Care-i treaba cu el ?
— Nu are cazier.
— Și crezi că Dom ăsta a făcut pârnaie ?
— N-am idee. Se pare că a prins de veste despre o lovitură care urmează să fie dată.
— Și de fapt asta te interesează, lovitura ?
— Da. El zice că s-a răspândit știrea în tot orașul.
— Orașul e întotdeauna plin de un zvon sau altul, spuse Donner. Ce dracu' faci acolo, Mercy ?
— Aranjez lucrurile, spuse Mercy.
— Pleacă naibii de-aici, mă scoți din sărite.
— Aranjam doar lucrurile în frigider, spuse Mercy.
— Urăsc accentul ăsta din sud, zise Donner. Pe tine nu te calcă pe nervi accentul din sud ? îl întrebă el pe Willis.
— Nu-l bag în seamă, spuse Willis.
— Nu înțeleg nici jumătate din ce spune. Sună de parc-ar avea căcat în gură.
Fata închise ușa frigiderului și se duse la dulapul din perete. Deschise ușa și începu să miște încolo și-ncoace umerașele goale.
— Și acum ce faci ? întrebă Donner.
— Așez lucrurile, spuse ea.
— Vrei să te dau pe ușă afară și să ieși pe stradă în curul gol ? întrebă Donner.
— Nu, răspunse ea încet.
— Atunci las-o baltă.
— Bine.
— Oricum, a cam sosit vremea să te îmbraci.
— Bine.
— Haide, du-te și îmbracă-te. Cât e ceasul ? îl întrebă pe Willis.

— E aproape douăsprezece, spuse Willis.
— Sigur că da, du-te și îmbracă-te, zise Donner.
— Bine, răspunse fata și se duse în cealaltă cameră.
— Putoare afurisită, spuse Donner, aproape că nu merită s-o țin pe-aici.
— Am crezut că e fiică-ta, spuse Willis.
— Aha, așa ai crezut ? spuse Donner rânjind din nou.
Willis își înăbuși un impuls brusc. Oftă și spuse :
— Deci ce părere ai ?
— Încă nu pot să am nici o părere. Până în momentul de față, totul e zero tăiat.
— Bine, ai nevoie de timp, da ?
— Cât de urgentă e toată chestia ?
— Ne trebuie orice informație cât mai curând posibil.
— Despre ce fel de lovitură e vorba ?
— Poate extorcare.
— Dom, hm ?
— Dom, repetă Willis.
— Asta vine de la Dominick, este ?
— Da.
— Bine, lasă-mi un timp să văd ce pot afla, cine știe ?
Din camera învecinată își făcu apariția Mercy. Purta o fustă mini, ciorapi albi cu ochiuri și o bluză purpurie foarte decoltată. Pe buze se boise cu un ruj roșu-aprins, iar pe pleoape se vopsise cu verde.
— Cobori acum ? întrebă Donner.
— Da, răspunse ea.
— Pune-ți haina.
— Bine, spuse ea.
— Și ia-ți și geanta.
— O iau.
— Să nu vii acasă cu mâna goală, scumpo, spuse Donner.
— Nu, n-o să vin, spuse ea și se îndreptă spre ușă.
— Plec și eu, spuse Willis.
— Am să te sun.
— O.K., dar încearcă să te miști mai repede, da ? spuse Willis.
— Nu-mi vine deloc să ies din casă pe vremea asta împuțită, răspunse Donner.

Fata se afla pe treptele din vestibul, mai jos decât Willis, coborând fără grabă, încheindu-și haina și trecându-și cureaua de la geantă peste umăr. Willis o ajunse din urmă și-i spuse :

— De unde ești, Mercy ?

— Întreabă-l pe Fats, îi răspunse ea.

— Eu te întreb pe tine.

— Ești de la poliție ?

— Da.

— Georgia, spuse ea.

— Când ai venit aici ?

— Acum două luni.

— Câți ani ai ?

— Șaisprezece.

— Ce naiba cauți aici, cu un om ca Fats Donner ? întrebă Willis.

— Nu știu, spuse ea.

Nu se uita deloc în ochii lui. Își ținu ochii plecați până când ajunseră la ușa de la ieșire. Willis o deschise și un val de aer glaciar se năpusti în spațiul de la intrare.

— De ce nu pleci de aici ? întrebă el.

Fata își ridică privirile spre el.

— Unde aș putea să mă duc ? îl întrebă și îl lăsă în fața ușii, în timp ce ea plecă pe stradă cu mersul ei legănat de profesionistă, cu geanta atârnându-i pe umăr și țăcănind hotărât cu tocurile-i înalte pe asfalt.

În aceeași după-amiază, la ora două, fata în vârstă de șaptesprezece ani, care se aflase în mașina sport ce percutase bariera dintre șosea și râu, a murit fără a-și mai recăpăta cunoștința.

Pe fișa de la Spitalul Buena Vista se putea citi un text simplu : deces ca urmare a leziunilor craniene.

9

Telefonul din biroul detectivilor începu să zdrăngăne luni dis-de-dimineață.

Cel dintâi apel era de la un reporter al austerului cotidian de dimineață al orașului. Ceru să discute cu cel care răspundea de circumscripție, iar atunci când i se comunică faptul că locotenentul Byrnes nu era acolo pentru moment, își exprimă dorința de a vorbi cu persoana care preluase comanda.

— La telefon detectiv gradul 2 Meyer Meyer, i se răspunse. Presupun că eu mă aflu acum la comandă.

— Detectiv Meyer, spuse reporterul, eu sunt Carlyle Butterford, aș dori să verific o posibilă știre.

La început, Meyer crezu că era vorba de-o glumă, nimeni nu poate să poarte numele Carlyle Butterford. Apoi își aduse aminte că toți cei care lucrau la acel cotidian de dimineață aveau nume dubioase, ca Preston Fingerlaver, Clyde Masterfield sau Aylmer Coopermere.

— Da, domnule Butterford, spuse el, cu ce vă pot ajuta ?

— Am primit un telefon în dimineața asta...

— De la cine, sir ?

— De la un anonim, spuse Butterford.

— Da ?

— Da, și el ne-a sugerat să contactăm Circumscripția 87 în legătură cu anumite telefoane și note de extorcare

primite înainte de decesul directorului parcurilor, Cowper, și al viceprimarului Scanlon.

Se lăsă o tăcere profundă.

— Detectiv Meyer, există vreun adevăr în aceste afirmații ?

— Vă sugerez să vă adresați responsabilului de la relațiile cu publicul din Departamentul de Poliție, spuse Meyer, numele lui este detectivul Glenn și se află la sediu. Numărul de acolo este Center 6—0800.

— El are cunoștință despre aceste presupuse telefoane și note de extorcare ? întrebă Butterford.

— Consider că trebuie să-l întrebați pe el, spuse Meyer.

— Dar *dumneavoastră* aveți știință despre aceste presupuse... ?

— După cum v-am spus, zise Meyer, locotenentul nu-i aici în momentul de față, iar el este singurul care pune informații la dispoziția presei.

— Dar *dumneavoastră,* personal, aveți vreo informație... ?

— Am tot felul de informații despre o mulțime de lucruri, spuse Meyer. Omucideri, jafuri, spargeri, furturi, violuri, tentative de extorcare, tot felul de lucruri. Sunt însă convins că știți, domnule, că detectivii sunt funcționari publici, iar politica departamentului nostru nu ne încurajează să căutăm evidențierea personală. Dacă doriți să discutați cu locotenentul, vă sugerez să reveniți cu un telefon pe la ora zece. Vine sigur până atunci.

— Haide, haide, las-o baltă, spuse Butterford.

— Îmi pare rău amice, nu te pot ajuta.

— Muncesc până dau în nas, ca și tine.

— Nici locotenentul nu stă degeaba, spuse Meyer și puse receptorul în furcă.

Cel de-al doilea telefon veni la ora nouă și jumătate. Sergentul Murchison, aflat la comenzile centralei telefonice, făcu imediat legătura cu Meyer.

— La telefon Cliff Savage, spuse vocea. Ți-amintești de mine ?

— Ba bine că nu, spuse Meyer. Ce vrei, Savage ?

— Carella-i pe-acolo ?

— Nu.

— Unde este ?

— E plecat, spuse Meyer.
— Voiam să discut cu el.
— Dar el nu vrea să vorbească cu tine, spuse Meyer. Nevastă-sa aproape că era să fie omorâtă odată din cauza articolelor tale de senzaţie. Dacă vrei să mă asculţi pe mine, ai face bine să te fereşti din calea lui.
— Atunci cred că ar trebui să discut cu tine, spuse Savage.
— Adevărul e că nici eu nu prea mă dau în vânt după tine.
— Mulţumesc foarte mult, răspunse Savage, dar eu am nevoie de un cu totul alt adevăr.
— Ce te interesează ?
— Am primit un telefon în dimineaţa asta de la un tip care a refuzat să se prezinte. Mi-a oferit o informaţie extrem de interesantă. Ştii ceva despre chestia asta ? continuă Savage după o pauză.
Meyer simţea cum inima îi bate puternic, dar răspunse foarte calm, în aparenţă :
— Nu sunt specialist în cititul gândurilor, Savage.
— Mi-am închipuit că ştii ceva despre afacerea asta.
— Savage, ţi-am acordat cinci minute de timp preţios. Dacă ai ceva de spus...
— Bine, bine. Individul cu care m-am conversat zicea că la Circumscripţia 87 s-au primit mai multe telefoane de ameninţare înainte de moartea directorului parcurilor, Cowper, şi trei scrisori de şantaj înainte de decesul viceprimarului Scanlon. Ştii ceva despre chestia asta ?
— Compania de telefoane este în măsură, probabil, să te ajute în legătură cu verificarea oricărei convorbiri telefonice şi consider că Departamentul de Documentare al Bibliotecii Publice...
— Haide, Meyer, nu-mi pune beţe-n roate.
— Nu ni se permite să dăm reporterilor informaţii, spuse Meyer. Ştii asta şi tu foarte bine.
— Cât ? întrebă Savage.
— Aud ?
— Cât vrei, Meyer ?
— Cât îţi permiţi să-mi dai ? întrebă Meyer.
— Ce-ai zice de-o sută de dolari ?
— Nu zic nimic.
— Dar de două sute ?

— Iau mai mult de atât doar pentru că îi apăr pe oamenii de pe stradă.

— Atunci trei sute, asta-i ultima ofertă, spuse Savage.

— N-ai vrea, te rog, să repeți oferta, ca să se audă bine și la magnetofon ? întrebă Meyer. Vreau să dispun de dovezi când am să te dau în judecată pentru tentativă de a mitui un cadru al poliției.

— Nu-ți ofeream decât un împrumut, spuse Savage.

— Eu am aflat că nu-i bine să dai și să iei bani cu împrumut, spuse Meyer și închise telefonul.

Situația era proastă. Ba chiar foarte proastă. Tocmai voia să formeze numărul de acasă al locotenentului, sperând să-l prindă înainte de a pleca spre serviciu, când telefonul de pe biroul său începu din nou să sune.

— Circumscripția 87, spuse el, detectivul Meyer.

Cel ce suna era de la unul dintre cele două ziare de după-amiază. Repetă ceea ce Meyer auzise și de la ceilalți colegi ai lui și pe urmă întrebă dacă Meyer nu știa nimic despre chestia asta. Meyer se feri să mintă, gândindu-se la un posibil scandal în care s-ar fi putut menționa că există un vid de credibilitate în poliție și îi sugeră omului să sune mai târziu, pentru a discuta cu locotenentul. După ce încheie convorbirea, se uită la ceas și se hotărî să aștepte următorul apel înainte de a încerca să-l găsească pe locotenent. Din fericire, în oraș nu mai existau decât patru cotidiene, după ce conducătorii diferitelor grupări profesionale și uniuni ale ziariștilor hotărâseră că metoda cea mai bună pentru a asigura salarii mai mari și serviciu sigur pe toată durata vieții era să vii cu revendicări care să ucidă ziarele unul câte unul, lăsând în urma lor penele risipite ale păsării măiastre și resturi din coaja ouălor de aur. Așteptarea lui Meyer n-a fost prea lungă. Reprezentantul celui de-al patrulea ziar a sunat nici cinci minute mai târziu. Avea o voce veselă, asemănătoare unui ciripit și un stil insinuant. N-a reușit să scoată nimic de la Meyer și în cele din urmă a trântit telefonul, într-un soi de furie veselă.

Se făcuse între timp zece fără cinci minute, prea târziu ca să-l mai găsească pe Byrnes acasă.

În așteptarea locotenentului, Meyer mâzgăli schița unui bărbat cu pălărie și cu un Colt 45 automatic în mână. Omul semăna foarte mult cu Meyer, cu excepția clăii de

păr de pe cap. Meyer avusese și el odată o claie de păr pe cap. Încercă să-și amintească numărul de ani care trecuseră. Probabil că avea cam zece ani pe atunci. Zâmbea jenat de propria lui glumă, moment în care își făcu apariția în birou Byrnes. Locotenentul părea melancolic în dimineața aceea. Meyer presupuse că îi era dor de zugravi. Toată lumea din secție îi regreta pe zugravi. Ei aduseseră în văgăuna aceea omenie, un spirit de veselie colectivă, o undă de viață, un anume *je ne sais quoi.*

— Avem necazuri, spuse Meyer, dar înainte de a-i putea istorisi locotenentului despre ce-i vorba, telefonul sună din nou.

Meyer ridică receptorul, se prezentă și apoi se uită spre Byrnes.

— E comandantul detectivilor, zise el, iar Byrnes oftă și se duse în biroul lui personal, ca să vorbească de acolo.

În acea dimineață, firele telefonice care fac legătura între sediile oficialităților orășenești și polițienești și biroul locotenentului Byrnes s-au încălzit până la roșu din pricina celor treizeci și trei de convorbiri telefonice, menite să conducă la descoperirea unei soluții de ieșire din situația aceea revoltătoare. Ultimul lucru de care aveau nevoie în cazul respectiv era publicitatea, care i-ar fi pus pe toți într-o postură penibilă. Cu toate acestea, dacă existase cu adevărat o scurgere de informații despre tentativele de extorcare, părea foarte probabil ca întreaga poveste să iasă la lumină în orice moment, situație în care ar fi fost preferabil să se anunțe presa *înainte* de a apuca să dea publicității știrea cu pricina. Pe de altă parte, anonimul de la telefon nu făcuse poate decât niște simple speculații și nu avea nici o dovadă care să probeze că fusese cu adevărat vorba de niște tentative de extorcare ; în acest caz, informarea prematură a presei ar fi reprezentat prevenirea unei primejdii imaginare, în cea mai mare parte. Ce-i de făcut, vai, ce-i de făcut ?

Telefonul suna ca turbat, iar numărul posibilităților se înmulțea. Capetele începeau să se înfierbânte, nervii erau întinși la maxim. Însuși primarul, James Martin Vale, își amână din programul său un drum pe jos de la Primărie și până în Parcul Grover și îi telefonă personal locotenentului Byrnes pentru a-i cere părerea despre „perico-

lul situației". Locotenentul Byrnes a pasat mingea șefului detectivilor, care la rândul lui a aruncat-o înapoi căpitanului Frick de la 87, care i-a sugerat secretarei primarului să încerce la directorul departamentului de poliție, care, din motive obscure, a spus că trebuie să se consulte mai întâi cu directorul departamentului trafic ; acesta i-a indicat directorului poliției să ia legătura cu serviciul podurilor, de unde, nu se știe cum, s-a luat legătura cu revizorul orășenesc, care l-a sunat pe primar în persoană ca să întrebe ce naiba se întâmplă.

La capătul a două ore de tergiversări și certuri, s-a hotărât ca taurul să fie luat de coarne și să fie puse la dispoziția tuturor celor patru ziare ale orașului stenograme ale conversațiilor telefonice și fotocopii ale celor trei note. Ziarul liberal al orașului, având titlul tipărit cu albastru (care în săptămâna respectivă făcea dezvăluiri senzaționale despre extinderea afacerilor ilegale din domeniul loteriilor, lucru demonstrat de marele număr de copii din grădinițe care participau la joc cu banii lor mărunți de buzunar), a prezentat cel dintâi știrea, publicând și fotografiile celor trei scrisori pe prima pagină, așezate una lângă alta. Celălalt cotidian de după-amiază al orașului, recent rebotezat *Săgeata-Răcnetul-Universal-Internațional-Goarna-Cronica-Trombonul* sau așa ceva, a publicat imediat și el cele trei scrisori pe pagina întâi, împreună cu stenogramele discuțiilor telefonice, tipărite cu litere de-o șchioapă.

În aceeași seară, edițiile timpurii ale celor două ziare de dimineață conțineau și ele știrea. Cu alte cuvinte, la ora aceea existau circa patru milioane de cititori care știau tot ce se putea ști despre extorcare.

Mișcarea următoare putea să vină de oriunde.

Anthony La Bresca și prietenul lui din sala de biliard, Peter Vincent Calucci (alias Calooch, Cooch sau Kook), s-au întâlnit în acea seară de luni la ora șapte în sala unui teatru de varietăți de pe o stradă lăturalnică.

La Bresca fusese urmărit de la locul lui de muncă, un șantier de demolări din cartierul financiar din centru, de către trei detectivi care se folosiseră de metoda de supraveghere ABC. Gândindu-se la primele lor tentative de a-l urmări soldate cu eșecuri, nimeni nu mai lăsase nimic la voia întâmplării — metoda ABC era foarte si-

gură, chiar și atunci când cineva ar fi făcut vreo greșeală, din prostie.

Detectivul Bob O'Brien era „A" și îl urmărea pe La Bresca, în timp ce detectivul Andy Parker, „B", mergea în spatele lui O'Brien și-l ținea constant sub observație pe acesta. Detectivul Carl Kapek era „C" și se deplasa paralel cu La Bresca, pe partea opusă a străzii. Cu alte cuvinte, dacă La Bresca intra pe neașteptate într-o cafenea sau o cotea la colț de stradă, Kapek putea să schimbe instantaneu locul cu O'Brien, preluând poziția „A", în timp ce O'Brien se replia, traversa strada și se plasa în poziția „C". Oamenii puteau astfel folosi tacticile de camuflaj pe care le considerau utile, schimbându-și pozițiile în așa fel încât formula căpăta forma BCA sau CBA sau CAB, tactica respectivă garantând că La Bresca nu avea să recunoască un om care l-ar fi urmărit o perioadă mai scurtă. Oriunde s-ar fi dus, La Bresca era prins ca într-un cleşte. Chiar și în zonele foarte aglomerate ale orașului, nu le era teamă că-l vor pierde. Kapek nu avea decât să traverseze strada, venind pe aceeași parte cu La Bresca și să meargă *în fața* lui, la numai câțiva metri, astfel încât schema se transforma în C, La Bresca, A și B. În jargonul poliției, „se lipiseră de el ca o cămașă murdară" și și-au îndeplinit misiunea corect și fără a fi reperați, în ciuda faptului că era atât de frig, iar La Bresca părea pornit să le arate jumătate de oraș, aparent dornic să-și omoare timpul înainte de întâlnirea pe care o avea cu amicul lui la ora șapte.

Cei doi s-au așezat în rândul al zecelea al sălii de teatru. Spectacolul era în plină desfășurare : doi comici cu pantaloni foarte largi discutau despre un accident de circulație pe care unul dintre ei îl avusese cu o mașină condusă de o blondă voluptoasă.

— Și zici că te-a lovit drept în țeavă ? întrebă unul dintre comici.

— M-a lovit cu farurile, răspunse al doilea.

— Te-a lovit în coadă cu farurile ? întrebă cel dintâi.

— Aproape mi-a rupt-o, răspunse cel de-al doilea.

Așezându-se de cealaltă parte a intervalului față de La Bresca și Calucci, Kapek își aduse aminte pe neașteptate de cei doi zugravi care vopsiseră birourile de la secție și simți cât de tare le ducea dorul. O'Brien se plasase

în rândul din spatele perechii și se afla acum chiar în apropierea lor. Andy Parker stătea pe același rând, cu două locuri la stânga lui Calucci.

— Ai avut vreo problemă când veneai încoace ? șopti Calucci.

— Nu, îi răspunse La Bresca.

— Ce-i cu Dom ?

— Vrea să-i facem și lui parte.

— Am crezut că nu vrea decât niște sute.

— Asta a fost săptămâna trecută.

— Și-acum ce vrea ?

— Să facem pe din trei.

— Spune-i să se ducă-n..., spuse Calucci.

— Nu. Știe toată povestea.

— Cum de-a aflat ?

— Habar n-am. Dar știe tot, de asta nu mă mai îndoiesc.

Urmă o izbucnire în forță a secțiunii de trompetă din orchestra ascunsă în fosă, alcătuită din patru instrumente. Pe deasupra capetelor se revărsă lumina purpurie a reflectoarelor, iar un spot strălucitor fu îndreptat asupra cortinei, în partea ei stângă. Restul secțiunii de suflători urmă trompeta heraldică printr-un *obligato* de saxofon menit să evoce amintirea, dorința sau poate pe ambele. O mână înmănușată șerpui de după cortină. O jumătate a secțiunii ritmice începu să ațâțe publicul prin acea bătaie măruntă și rapidă pe toba mică, iar o voce se făcu auzită prin sistemul de amplificare :

— Și acum... și *acum*, pentru prima oară în America, venită direct de la Brest, orașul acestei tinere fermecătoare... dezvăluind înalta ei școală coregrafică spre desfătarea dumneavoastră, avem plăcerea de a vă prezenta pe domnișoara... Freida Panzer !

Din spatele cortinei apăru un picior.

Pluti o vreme prin aer, despărțit de trup. Un pantof negru, cu tocul înalt, se îndreptă cu vârful spre spectatori, se ondulă încolo și încoace, un mușchi al gambei se încordă, genunchiul se îndoi, apoi vârful pantofului se îndreptă din nou în direcția spectatorilor. Acum se vedea o porțiune mai mare de picior, ciorapul din nylon negru strălucea în bătaia luminilor, iar dantela din partea de sus expunea pielea albă și vulnerabilă a coapsei ; jarti-

erele negre mușcau din carne, iar fanii din sală erau zguduiți de priveliște, ca să nu mai zicem nimic despre cei câțiva detectivi, care nu erau câtuși de puțin fani. Freida Panzer se unduia pe scenă scăldată în lumina purpurie a reflectoarelor de deasupra capetelor, purtând o mantie lungă și purpurie despicată de-a lungul fiecărui picior până în talie, dezvăluindu-i ciorapii negri și jartierele negre și întinse ori de câte ori făcea câte un pas amplu pe scenă.

— Uită-te ce mai craci ! șopti Calucci.

— Îhî, spuse La Bresca.

O'Brien, așezat în spatele lor, admira și el picioarele. Mai rar așa frumusețe !

— Ideea asta ca să mai împărțim cu altcineva mă umple de draci, șopti Calucci.

— Nici pe mine nu mă încântă, spuse La Bresca, dar ce altceva putem face ? Dacă nu-i facem jocul, se duce și ne toarnă la poliție.

— Așa a zis ?

— Nu așa de direct, s-a mulțumit să facă aluzie.

— Mda, e un nemernic.

— Ce părere ai, deci ? întrebă La Bresca.

— Măi băiatule, e vorba aici de o grămadă de bani, spuse Calucci.

— Tu crezi că eu nu-mi dau seama ?

— De ce să-i facem parte și lui după ce că noi am organizat totul ?

— Ce altceva putem face ?

— Putem să-l curățăm, șopti Calucci.

Artista își scotea hainele.

Orchestra din fosă, alcătuită din patru instrumente, se ridica pe culmile expresivității muzicale : toba mare sublinia momentele când cădea încă o piesă de îmbrăcăminte purpurie, sunetul trompetei se încolăcea și el la fiecare unduire a șoldurilor, tânguitul saxofonului însoțea fiece mișcare mângâietoare a brațelor fetei, ritmul continuu și fierbinte al pianului era prezent la fiecare pas felin, la fiece mișcare erotică însoțită de un vârtej al buclelor, de un zâmbet, de o privire calculată și primejdioasă.

— Ce țâțe grozave, șopti Calucci, iar La Bresca își exprimă și el acordul.

Cei doi căzură apoi în muțenie.

Intensitatea muzicii creștea tot mai mult, aproape să-ți spargă timpanele. Toba-bas bătea acum mai insistent, trompeta urca tot mai sus, de la o octavă la alta, apoi țipătul se frânse, saxofonul vibra nerăbdător, pianul ținea și el hangul în registrul înalt, un ritm subțire și insistent de tavernă, cinelii se zbăteau în draci, iar trompeta se avântă din nou spre nota aceea cu bucluc, pe care o rată iarăși. Luminile sfârtecau acum spațiul în toate direcțiile, iar scena se inundase de culoare și sunet. Asupra teatrului coborâse mirosul de sudoare și păcat, în timp ce artista își lansa mesajul ei codificat într-un cifru de mult dezlegat pe prea multe scene aidoma cu aceasta, promițând plăcerea și extazul. Vino aici, puiule, vino aici, puiule, ai să găsești tot ce-ți trebuie, haide, vino, vino, vino, vino, vino.

Asupra scenei coborî întunericul.

— Ce zici ? șopti Calucci în beznă.

Unul dintre comicii cu pantaloni largi apăru din nou pentru a interpreta o scenetă despre cabinetul unui doctor împreună cu o blondă mică și obraznică, înzestrată cu sâni imenși, care îi explica medicului că era cu siguranță *scorțoasă,* având în vedere că nu se mai *menestrelase* de două luni.

— Nu-mi place deloc ideea de-a lichida pe cineva, spuse La Bresca în șoaptă.

— Dacă-i musai, e musai.

— Totuși...

— Nu uita că e vorba de-o grămadă de bani.

— Mda, dar ar fi suficienți și dacă împărțim la trei, nu ? spuse La Bresca.

— De ce-ar trebui să împărțim la trei dacă putem face juma-juma ?

— Pentru că Dom nu-și ține gura dacă nu-i dăm și lui. Uite ce e, ce rost are să tot discutăm același lucru de-o sută de ori ? E *musai* să-l facem părtaș.

— Eu vreau să mă mai gândesc la chestia asta.

— Nu prea avem timp să te gândești tu prea mult. Am fixat data de cincisprezece. Dom insistă să știe chiar acum.

— O.K., atunci spune-i că l-am cooptat și pe el. Apoi vedem noi ce facem. S-ar putea să-l coste scump chestia asta pe porcul ăsta ordinar.

— Și acum, doamnelor și domnilor, se auzi vocea din difuzoare, avem deosebita plăcere de a vă prezenta furia de la San Francisco, o tânără domnișoară care i-a făcut să palpite pe locuitorii orașului de lângă Golden Gate, o tânără care i-a făcut pe cucernicii funcționari oficiali ai Hong Kong-ului să vadă roșu... cu mândrie explozivă îi cedăm scena domnișoarei... *Anna... May... Zong!*

Luminile își pierdură din intensitate. Orchestra atacă o versiune sinuoasă a lui *Limehouse Blues*. Un cinel sâsâia ritmic, iar o fată cu ochi de mură purtând veșminte de mandarin apăru în mijlocul spotului cu pași mărunți, cu mâinile împreunate și capul plecat, ca pentru rugăciune.

— Mă dau în vânt după chinezoaicele astea, spuse Calucci.

— Nu vreți să încetați odată cu discuțiile? șuieră un tip chel din rândul din față. Nu pot să le văd pe fete ca lumea din cauza pălăvrăgelii voastre.

— Du-te-n mă-ta, chelbosule, răspunse La Bresca.

Dar de atunci nu mai scoase nici unul dintre ei vreun cuvânt. O'Brien se apleacă în față în scaunul lui. Parker se înclină într-o parte, peste rezemătoarea fotoliului. Discuția încetase însă definitiv. De cealaltă parte a intervalului, Kapek oricum n-ar fi putut auzi nimic, așa că, resemnat, a stat și s-a uitat cum își scotea chinezoaica hainele.

La sfârșitul acestui număr, La Bresca și Calucci se ridicară în liniște de la locurile lor și ieșiră din sală. Afară se despărțiră. Parker îl urmări pe Calucci până acasă, iar Kapek îl conduse pe La Bresca până la domiciliu. O'Brien se întoarse la birou ca să pregătească un raport dactilografiat.

Detectivii nu se întâlniră din nou decât la ora unsprezece, în aceeași seară, când, trebuie să sperăm, La Bresca și Calucci dormeau de mult. Întâlnirea lor s-a desfășurat într-o braserie aflată cam la cinci blocuri distanță de

circumscripție. Cu cafele și gogoși în față, au trebuit să cadă de acord că unicul lucru cu care se aleseseră de pe urmă trasului cu urechea era data când La Bresca și Calucci plănuiau să dea lovitura : cincisprezece martie. Au căzut de acord și că Freida Panzer avea sâni mult mai barosani decât Anna May Zong.

În livingul unui apartament luxos din cartierul Harborside Oval, cu fața spre apă, situat la cel puțin trei mile de locul în care detectivii O'Brien, Parker și Kapek făceau speculații asupra dimensiunilor comparate ale celor două dansatoare de striptiz, surdul stătea pe canapea privind în direcția ușilor glisante și sorbea cu voioșie dintr-un pahar cu scotch și sifon. Draperiile fuseseră trase deoparte, iar priveliștea luminilor ce licăreau cald pe cablurile podului, nuanțele estompate de roșu și chihlimbariu clipind de pe celălalt mal, produceau senzația falsă că afară ar fi venit primăvara ; termometrul de pe terasă arăta însă cu mult sub zero grade.

Pe măsuța de cafea din fața canapelei învelite într-o spendidă piele neagră se aflau două sticle de scotch whisky scump, dintre care una își dăduse sufletul. Pe peretele din fața canapelei atârna un Rouault original destul de valoros, cu toate că nu era decât o guașă. O parte a încăperii era ocupată de formele generoase ale unui pian mare la care cânta o brunetă mititică — îmbrăcată în fustă mini și bluză albă brodată — reluând mereu de la capăt *Heart and Soul*.

Fata avea în jur de douăzeci și trei de ani, un nas care suferise recent o operație estetică, ochi mari căprui și păr lung, negru, care îi cădea până la jumătatea spatelui. Purta gene false. Acestea clipeau mărunt ori de câte ori scotea o notă falsă, adică foarte des. Surdul nu părea să bage în seamă notele discordante care ieșeau din pian. Poate că era cu adevărat surd sau poate consumase suficient scotch ca să nu mai aibă percepții prea ascuțite. Nici ceilalți doi bărbați din living nu băgau în seamă lipsa de armonie muzicală. Unul dintre ei încercă chiar să cânte, acompaniat de versiunea înșelătoare, până când fata scăpă din nou o notă falsă și o luă iar de la cap.

— N-am să reușesc niciodată, spuse ea, punând bot.

— Ba ai să poți, dragă, răspunse surdul. Nu trebuie decât să-ți dai silința mai departe.

Unul dintre bărbați era scund și subțire, cu tenul de culoarea prafului, ca al indienilor. Purta pantaloni negri, strâmți la glezne, și o cămașă albă, peste care își trăsese o vestă neagră descheiată. Stătea la un birou cu placă batantă și bătea la mașină. Celălalt bărbat era înalt și solid, cu ochi albaștri, cu părul și mustața roșii. Obrajii și fruntea îi erau acoperite de pistrui, iar vocea lui, așa cum s-a văzut atunci când a început să cânte din nou cu fata, era profundă și sonoră. Purta blugi strâmți și un pulover albastru, pe gât.

În timp ce fata continua să zdrăngăne *Heart and Soul*, surdul se simțea cuprins tot mai mult de o moleșeală plăcută. Stătea tolănit pe canapea în timp ce cea de a doua fază a planului său se transforma în realitate, medita iarăși la splendoarea întregii scheme, apoi se uita la fată, zâmbind atunci când ea se împiedica de aceeași notă (un mi bemol, acolo unde ar fi trebuit să interpreteze un mi natural), după care privea din nou spre locul în care Ahmad bătea la mașină.

— Partea frumoasă a fazei în care ne aflăm e că nimeni n-o să ne creadă, spuse el cu voce tare.

— Au să ne creadă, interveni Ahmad, zâmbind vag.

— Da, dar nu în faza asta.

— Nu, doar mai târziu, zise Ahmad și sorbi din scotch, se uită la coapsele fetei, apoi se întoarse la munca lui.

— Cât are să ne coste poșta pentru scrisorile astea ? întrebă celălalt bărbat.

— Ei bine, Buck, răspunse surdul, expediem o sută de scrisori cu câte un timbru de cinci cenți pe fiecare dintre ele, deci ajungem la impresionantul total de cinci dolari — dacă aritmetica mea este corectă.

— Aritmetica ta este *întotdeauna* corectă, spuse Ahmad, zâmbind din nou.

— *Acum* vine partea aia nenorocită, care nu-mi iese, spuse fata, bătând de mai multe ori la rând aceeași notă, de parcă ar fi vrut să și-o încrusteze în memorie.

— Așa, Rochelle, ține-te tare, o îndemnă surdul. Până la urmă o să reușești.

Buck își ridică paharul, constată că e gol și se duse la măsuță să-l umple din nou, mișcându-se economicos, aidoma unui sportiv, cu spatele foarte rigid și mâinile libere pe lângă trup, de parcă s-ar fi întors în terenul său după o lovitură bine executată.

— Poftim, îți torn eu, îi spuse surdul.

— Nu prea mult, spuse Buck.

Surdul turnă o cantitate generoasă în paharul întins al lui Buck.

— De ce, spuse el, meriți cu prisosință.

— Păi, nu vreau să mă machesc.

— De ce nu ? Suntem doar între prieteni, spuse surdul și zâmbi.

Aprecia talentul lui Buck mai mult decât oricând în seara aceea, pentru că fără el n-ar fi ajuns niciodată în această fază a planului. A, da, o bombă primitivă ar fi putut fi concepută și montată în grabă pe sistemul de aprindere al mașinii, dar lucrul de mântuială și la întâmplare nu-l atrăsese niciodată pe surd. Îi crescuse inima când văzuse cu câtă seriozitate se apucase Buck de treabă. Faptul că realizase un montaj compact (transformatorul nu cântărise decât câteva kilograme și nu măsura decât 25/25/12 cm) care putea fi ușor transportat și montat într-un timp relativ scurt, faptul că pretinsese un transformator a cărui putere să fie reglabilă la ieșire (ce-i drept, era mai scump, 64,95 dolari, dar asta nu reprezenta decât o cheltuială minoră în comparație cu beneficiile așteptate), insistența lui de a explica în mod foarte amănunțit și limpede modul de funcționare și acționare al dinamitei și al capsei electrice explozive, toate astea erau admirabile, absolut admirabile. Buck era un tip minunat, expert în domeniul demolărilor, care aruncase în aer de nenumărate ori în mod legal, lucru care era absolut esențial pentru planul surdului ; în statul ăsta, nu ți se permitea să cumperi explozibile fără permis și asigurare, Buck dispunând de ambele. Surdul era mai mult decât mulțumit să aibă un asemenea om în subordine.

Ahmad, la rândul lui, era și el indispensabil. Lucrase ca proiectant la Serviciul Orășenesc de Electricitate, câștigând o sută cincizeci de dolari pe lună în biroul de hărți și arhivă în momentul când îl contactase surdul

pentru prima oară. Apreciase de la bun început beneficiul uriaș care putea rezulta din plan și pusese la dispoziție cu tot entuziasmul datele atât de necesare pentru faza finală a planului. În plus, era un tip foarte meticulos, și insista din cauza asta ca fiecare scrisoare în parte să fie bătută pe hârtie de cea mai bună calitate, pentru ca cei o sută de aleși să primească un original și nu o copie la indigo sau o fotocopie, amănunt menit să înlăture orice suspiciune că n-ar fi vorba decât de-o glumă nesărată. Surdul știa că distanța dintre succes și eșec nu-i de multe ori hotărâtă decât de asemenea amănunte aparent nesemnificative, de aceea zâmbi în direcția lui Ahmad, în semn de apreciere, sorbi încă o picătură din scotch-ul său și spuse :

— Câte ai bătut până acum ?

— Cincizeci și două.

— Mi-e teamă că va dura aproape toată noaptea.

— Când le punem la poștă ?

— Eu sperasem că până miercuri.

— Le termin de două ori până atunci, promise Ahmad.

— Chiar ai de gând să stai aici și să muncești toată noaptea ? întrebă Rochelle, punând din nou bot.

— Dacă vrei, te poți duce să te culci, dragă, spuse surdul.

— La ce bun să mă duc la culcare fără tine ? spuse Rochelle, iar Buck și Ahmad schimbară ocheade.

— Ia-o înainte, vin și eu mai târziu.

— Nu mi-e somn.

— Atunci ia-ți ceva de băut și mai cântă-ne un cântec.

— Nu știu nici un alt cântec.

— Atunci citește o carte, îi sugeră surdul.

Rochelle îl privi inexpresiv.

— Sau du-te dincolo și uită-te la televizor.

— În program nu sunt decât filme vechi.

— Există filme vechi extrem de instructive, spuse surdul.

— Multe dintre ele mi se par niște porcării, răspunse Rochelle.

Surdul zâmbi.

— Ai chef să lingi o sută de plicuri ? o întrebă el.

— Nu, n-am chef să ling plicuri, răspunse ea.
— Mi-am închipuit eu, spuse surdul.
— Și atunci ce trebuie să fac ? întrebă Rochelle.
— Du-te și bagă-te în cămașa de noapte, dragă, spuse surdul.
— Mmmm ? spuse ea ștrengărește.
— Mmmm, răspunse el.
— O.K., zise ea și se ridică de la pian. Atunci, noapte bună, băieți, zise ea.
— Noapte bună, răspunse Buck.
— Noapte bună, domnișoară, răspunse Ahmad.
Rochelle se uită din nou la surd, apoi ieși din cameră.
— Putoriscă ordinară, cu capul plin de gărgăuni, spuse el.
— Eu zic că e primejdios s-o ținem pe lângă noi, spuse Buck.
— Ba dimpotrivă, spuse surdul, ea alină nervii și ușurează tensiunile de fiecare zi. Pe deasupra, își închipuie că suntem niște afaceriști respectabili, care pun la cale ceva năstrușnic. Nici nu-i trece prin minte ce-avem noi de gând.
— Câteodată, nici *eu* nu mai înțeleg nimic, spuse Buck, strâmbându-se.
— Dar e foarte simplu, răspunse surdul. Noi facem un apel direct prin poștă, o metodă încercată și verificată de cerere utilizată pentru prima oară de foarte mulți dintre businessmen-ii acestei națiuni mărinimoase. Noi ne adresăm, desigur, unui număr limitat dintre concetățenii noștri. Nu expediem decât o sută de scrisori. Dar nutresc speranța că ne vom bucura de o reacție extrem de favorabilă din partea destinatarilor.
— Și dacă nu se întâmplă așa ?
— Ei bine, Buck, haide să punem răul în față. Să presupunem că nu vom primi decât un răspuns favorabil la sută, adică procentajul obișnuit pentru acest gen de încercări. Investițiile noastre până în momentul de față au fost după cum urmează : 86,95 dolari pentru o carabină automată, 3,75 dolari o cutie de cartușe, 64,95 dolari pentru transformatorul tău, 7,00 dolari pentru ceasul electric, 9,60 dolari o duzină de bare de dinamită la prețul de optzeci de cenți o bară, șaizeci de cenți capsula de

detonare, 10,00 dolari pentru recuzita de birou și 5,00 dolari pentru poștă. Dacă adunarea mea este corectă... — făcu o pauză și-i zâmbi lui Ahmad — ... totalul se ridică la 187,85 dolari. Viitoarele noastre cheltuieli — pentru voltmetru literele, adezive, uniforma și așa mai departe — vor fi și ele neglijabile. Acum, dacă scrisorile noastre nu au efect decât în proporție de unu la sută, dacă *o singură* persoană dintre cele o sută reacționează pozitiv, și tot înregistrăm un profit considerabil în comparație cu investiția noastră inițială.

— Cinci mii de dolari pare o sumă prea mică având în vedere cele două asasinate, spuse Buck.

— Trei asasinate, îl corectă surdul.

— Tocmai, spuse Buck și se strâmbă.

— Te asigur că mă aștept la mult mai mult decât unu la sută. Vineri seara executăm — dacă-mi scuzi jocul de cuvinte — faza finală a planului nostru. Până sâmbătă dimineață nu văd cum ar mai exista persoane neîncrezătoare.

— Și câți dintre ei crezi tu că vor ieși cu banii ?

— Majoritatea, dacă nu cumva chiar toți.

— Și copoii ?

— Ce-i cu ei ? Habar n-au cine suntem și nici nu vor afla vreodată.

— Sper să ai dreptate.

— Eu *știu* că am dreptate.

— Eu îmi fac griji din pricina copoilor, spuse Buck. Nu mă pot stăpâni. Așa am fost eu programat, să mă tem de ei.

— N-ai de ce să-ți faci probleme. Nu-ți dai seama *de ce* li se zice copoi ?

— Nu. De ce ?

— Pentru că nu sunt buni decât să-și dea ifose, demodați și incompetenți. Tehnica lor de investigație a ajuns o simplă operație de rutină ; ea a fost eficientă într-o vreme care a trecut de mult. Polițiștii din orașul ăsta sunt ca niște jucării cu arc cărora li se vede cheița înfiptă în spate, capabili să se miște numai atât cât le permite modul limitat în care au fost proiectați ; nu sunt altceva decât niște omuleți mecanici tropăind pe trotuare cu picioarele țepene din genunchi și învârtindu-se fără

rost de jur împrejur. Dacă le pui un obstacol în cale, un zid de cărămidă sau un coș de portocale, ai să vezi cum se blochează și-și consumă forța arcului într-un singur loc, dând din mâini și din picioare, fără ca asta să-i ajute câtuși de puțin. Surdul rânji. Eu sunt zidul de cărămidă, amice.

— Sau coșul de portocale, spuse Buck.

— Nu, spuse Ahmad cu convingere. El este zidul de cărămidă.

10

Investigația înregistră cea dintâi întorsătură favorabilă a doua zi dimineață, când Fats Donner telefonă la circumscripție.

Până în acel moment, existau poate două mii de necunoscute legate de ceea ce plănuiau La Bresca și Calucci. Pe lângă unele întrebări minore, de exemplu *unde* avea să fie dată lovitura și exact *la ce oră* pe data de cincisprezece martie, trebuia dezlegat și misterul mai multor identități necunoscute : Dom (care nu avea încă și un nume de familie) și fata cu păr lung și blond care îl transportase cu mașina pe La Bresca vinerea trecută. Poliția presupunea că dacă una dintre aceste două persoane ar putea fi reperată, se vor obține și informații despre lovitura celor doi. După cum acțiunea lor era sau nu legată de cele două crime recent petrecute — totul putea fi atunci judecat dintr-un unghi nou de vedere, ca și posibilitatea să existe o legătură oarecare între La Bresca și surd. Erau o mulțime de întrebări care puteau fi puse, cu condiția să fie găsită persoana potrivită.

Lui Donner i s-a făcut imediat legătura.

— Cred că l-am găsit pe Dom ăsta al vostru, îi spuse el lui Willis.

— Bine, spuse Willis. Cum îl mai cheamă ?

— Di Fillippi. Dominick Di Fillippi. Locuiește în Riverhead, lângă vechiul coliseum, cunoști cartierul ?

— Mda. Ce știi despre el ?

— E-n Cablul Coaxial.
— Da ? zise Willis.
— Da.
— Bine, da' ce-i asta ? întrebă Willis.
— Ce să fie *ce ?*
— Adică ce *înseamnă* asta ?
— Ce să însemne *ce ?*
— Ceea ce ai zis tu acum. E vorba de un cod sau ceva de genul ăsta ?
— Ce să fie un cod ? întrebă Donner.
— Cablul Coaxial.
— Nu, e un grup.
— Un grup de *ce ?*
— Un grup. Muzicieni, spuse Donner.
— O formație, vrei să zici ?
— Corect, numai că acum li se zice grupuri.
— Bine, bine, și ce legătură are cablul coaxial cu chestia asta ?
— Așa se cheamă grupul. Cablul Coaxial.
— Am senzația că mă tragi în piept, spuse Willis.
— Nu, așa e numele, pe bune.
— La ce cântă Di Fillippi ?
— Chitară ritmică.
— Unde-l găsesc ?
— Adresa lui este 365 North Anderson.
— Asta-i în Riverhead ?
— Mda.
— De unde știi că e omul nostru ?
— Păi, din câte se pare, băiatul ăsta e mare artist, știi ? spuse Donner. În ultimele săptămâni a răspândit peste tot zvonul că a pierdut o sumă grozavă la ultimul meci de campionat, ceva de genul a două sau trei mii, din câte se laudă el. Dar s-a dovedit că n-a prăpădit decât cincizeci de dolari, ce zici de chestia asta ?
— Da, continuă.
— Dar în ultimele săptămâni a mai zis și că știe el despre o mare lovitură, în curând.
— Cui i-a zis despre asta ?
— Păi, unul dintre băieții din grup se droghează încă de pe vremea când nici nu era la modă. Așa am ajuns eu la Di Fillippi. Individul mi-a povestit că s-au întâlnit cam acum trei sau patru zile și au fumat niște marihuana îm-

preună, iar Di Fillippi i-a povestit despre lovitura asta mare despre care știe el.

— N-a spus despre ce este vorba ?

— Nu.

— Și au fumat droguri ?

— Ei, câteva țigări, acolo.

— Poate că Di Fillippi nu mai era în toate mințile.

— Nu-i exclus. Și ce-i cu asta ?

— Poate că a visat toată povestea asta.

— Nu cred.

— A pomenit cumva numele lui La Bresca ?

— Nu.

— A zis când urmează să se petreacă lovitura ?

— Nu.

— Păi, nu prea e mare lucru, Fats.

— Merită totuși cincizeci de dolari, nu crezi ?

— Valorează doar zece, spuse Willis.

— Haide, omule, a trebuit să mă zbat cam mult ca să-ți fac rost de lucrurile astea.

— A, bine că mi-am adus aminte, spuse Willis.

— Ce ?

— Să scapi de partenera ta.

— Cum ?

— De fată. Data viitoare când ne vedem, vreau să n-o mai găsesc acolo.

— De ce ?

— Pentru că am stat și m-am gândit și nu-mi place ideea.

— Am dat-o afară până acum de două ori, spuse Donner. Dar întotdeauna vine înapoi.

— Atunci poate ar fi mai bine să cheltuiești cei zece dolari ca să-i cumperi un bilet de întors în Georgia.

— Sigur că da. Și poate ar mai trebui să donez vreo zece dolari și pentru Armata Salvării, spuse Donner.

— E suficient dacă scapi de ea de-acolo, spuse Willis.

— De când ai devenit așa de virtuos ? întrebă Donner.

— Chiar din secunda asta.

— Eu am crezut că ești om de afaceri.

— Chiar sunt. Iată târgul pe care ți-l propun. Îi dai papucii fetei, iar eu uit toate celelalte lucruri pe care le știu despre tine și pe care le-aș putea afla pe viitor.

— Nimeni nu află nimic despre mine, spuse Donner. Eu sunt Umbra.

— Nu, spuse Willis. Doar Lamont Cranston este Umbra.

— Tu vorbești serios ?

— Vreau să plece fata de la tine. Dacă o mai găsesc acolo când vin data viitoare, te bag la apă.

— Și pierzi un om valoros.

— Poate, spuse Willis. În acest caz, va trebui să ne descurcăm cumva și fără tine.

— Câteodată mă întreb de ce mă chinui eu să vă ajut pe voi, spuse Donner.

— Îți *zic* eu ție odată, când oi avea timp, spuse Willis.

— Haide s-o lăsăm, mai bine.

— Ai să-i dai papucii fetei ?

— Da, da. Îmi trimiți cincizeci, este ?

— Am zis zece.

— Măcar douăzeci.

— Pentru firimiturile alea pe care mi le-ai dat tu ?

— E un fir, nu ?

— Atâta tot.

— Și ? Un fir se plătește cel puțin douăzeci și cinci.

— Am să-ți trimit cincisprezece, spuse Willis și închise.

Telefonul începu să sune din momentul în care îl așezase în furcă. Ridică receptorul și spuse :

— Circumscripția 87, Willis la telefon.

— Hal, aici e Artie, vorbesc de la școală.

— Da.

— Am așteptat să-mi dea Murchison legătura. Cred că am ceva.

— Dă-i drumul.

— La Bresca a vorbit la telefon cu maică-sa cam acum cinci minute.

— În engleză sau italiană ?

— Engleză. I-a zis maică-sii că așteaptă un telefon de la Dom Di Fillippi. S-ar putea să fie vorba de omul nostru, nu ?

— Da, se pare că așa este, spuse Willis.

— I-a zis maică-sii să-i comunice lui Di Fillippi să se întâlnească în timpul orei libere de la prânz, la colțul dintre Catedrală și Strada a Șaptea.

— Și Di Fillippi a sunat ?
— Nu încă. Asta s-a întâmplat doar acum cinci minute. Hal.
— Bine. La ce oră ziceai că se întâlnesc ?
— Douăsprezece treizeci.
— Douăsprezece treizeci, colțul dintre Catedrală și a Șaptea.
— Corect, spuse Brown.
— Trimitem pe cineva acolo.
— Te sun din nou, spuse Brown. Am un alt client.
Peste cinci minute, Brown sună din nou la secție.
— Era Di Fillippi, spuse el. Doamna La Bresca i-a comunicat mesajul. S-ar zice că a meritat, în sfârșit, este ?
— Poate, spuse Willis.

Din locul în care stăteau în Chryslerul parcat pe Strada Catedralei, Meyer și Kling puteau să-l vadă limpede pe Tony La Bresca așteptând la colț, lângă indicatorul stației de autobuz. Ceasul din turnul bisericii catolice care domină intersecția arăta douăsprezece și douăzeci. La Bresca sosise devreme și părea nerăbdător. Se plimba nervos încolo și încoace, aprinsese trei țigări una după alta, se uita foarte des la ceasul Catedralei și apoi la ceasul de la mână.
— Acum e acum, spuse Kling.
— Acum se culeg roadele întâlnirii la nivel înalt din teatru.
— Așa-i. La Bresca o să-i zică bătrânului Dom că s-au hotărât să împartă pe din trei. Apoi, Calooch stabilește dacă-l aruncă sau nu la pești.
— Pun pariu că-l vedem pe Dom pus la ciment.
— Nu-mi place să pun pariuri, spuse Kling.
Ceasul bisericesc începu să bată jumătatea de oră. Dangătul se răspândi peste toată intersecția. O parte dintre trecătorii aflați în pauză de masă se uitară spre turn. Majoritatea au continuat să meargă cu capul în pământ, mânați de ger.
— Bătrânul Dom pare să întârzie, spuse Meyer.
— Ia uită-te la Tony, spuse Kling. Cred că înjură de toți dracii.
— Da, zise Meyer chicotind.

Radiatorul mașinii era deschis și înăuntru se făcuse plăcut, aproape îți venea să picotești. Nu-l invidiau pe La Bresca, așteptând afară în colțul acela măturat de vânt.

— Cum facem ? spuse Kling.

— De îndată ce se termină întâlnirea, punem mâna pe Dom.

— Ar trebui să punem mâna pe *amândoi,* spuse Kling.

— Spune-mi și mie — pe ce motiv ?

— L-am auzit pe La Bresca punând la cale o treabă, nu ? Asta se încadrează la înțelegere în vederea comiterii, articolul 580.

— Mare lucru ! Mai bine aflăm despre ce-i vorba și punem mâna pe el în flagrant.

— Dacă e băgat cu surdul, a comis *până acum* două crime, spuse Kling. Fără să mai vorbim de circumstanțele agravante.

— *Dacă* lucrează în colaborare cu surdul.

— Tu crezi că da ?

— Nu.

— Eu nu sunt sigur, spuse Kling.

— Poate ne zice Dom.

— Dacă se arată.

— Cât e ceasul ?

— Unu fără douăzeci, spuse Kling.

Rămaseră cu ochii pe La Bresca. Acesta se plimba acum și mai agitat, lovindu-se cu mâinile înmănușate ca să mai alunge frigul. Purta aceeași jachetă subțire din ziua în care luase sufertașul din parc, același fular verde înfășurat în jurul gâtului, aceiași pantofi de muncitor, cu talpa groasă.

— Ia uită-te, spuse Meyer pe neașteptate.

— Ce este ?

— Peste drum. Tocmai parchează în curbă.

— Ce ?

— E blonda, Bert. În același Buick negru !

— Ea de unde naiba a mai apărut ?

Meyer porni mașina. La Bresca remarcase Buickul și se ducea repede spre el. Din locul în care se găseau, detectivii văzură gestul prin care fata își aranjă părul lung și blond, aplecându-se apoi pentru a-i deschide ușa din față.

La Bresca se urcă. În secunda următoare, mașina porni ca din pușcă.

— Și acum ce facem ? întrebă Kling.

— Îl urmărim.

— Cum rămâne cu Dom ?

— Poate că fata îl duce la întâlnirea cu el.

— Sau poate nu.

— Ce putem pierde ? întrebă Meyer.

— Putem să-l pierdem pe Dom, spuse Kling.

— Să-i mulțumim lui Dumnezeu că nu merg pe jos, spuse Meyer și pătrunse cu Chryslerul în trafic.

Era zona cea mai veche a orașului. Străzile erau înguste, clădirile se înghesuiau până pe trotuare și în rigole, pietonii traversau la întâmplare, ignorând semafoarele, strecurându-se nonșalant și expert pe lângă vehiculele în mișcare, fără a le păsa de primejdie.

— La toți le-aș da amenzi pentru că merg aiurea, mormăi Meyer.

— Nu pierde Buickul ăla, îl avertiză Kling.

— Crezi că sunt nou în meserie, fiule ?

— Ai pierdut aceeași mașină chiar săptămâna trecută, spuse Kling.

— Săptămâna trecută eram *pe jos*.

— Au cotit la stânga, spuse Kling.

— I-am văzut.

Buickul o luase într-adevăr spre stânga, ieșind în larga esplanadă de lângă Fluviul Dix. Fluviul se transformase într-un pod de gheață ce unea malurile, un fenomen care nu se mai petrecuse decât de două ori în istoria orașului. Lipsit de obișnuitul trafic portuar intens, se întindea spre Calm's Point ca o imensă câmpie din Kansas, un strat gros de zăpadă ascunzând uniform gheața de dedesubt. Copacii golași care străjuiau esplanada se aplecau în vântul puternic ce bântuia peste întinsul apei. Până și Buickul cel greu părea să se bată cu crivățul, botul lui derapând din când în când, în timp ce blonda se războia cu volanul. În cele din urmă, fata trase mașina la un colț de trotuar și opri motorul. Esplanada era liniștită, dacă făceai abstracție de vuietul vântului. Ziare zburau prin văzduh, ca niște păsări mari, decapitate. Prin mij-

locul străzii se rostogolea un coș de gunoi din sârmă împletită.

La distanță de un bloc în spatele Buickului parcat, Meyer și Kling stăteau și se uitau prin parbrizul sedanului de poliție neprevăzut cu însemnele specifice. Vântul urla în jurul automobilului, acoperind chemările care veneau din radio. Kling dădu ceva mai tare.

— Și acum ? întrebă el.

— Așteptăm, spuse Meyer.

— O luăm pe fată după ce termină de vorbit ? întrebă Kling.

— Da.

— Crezi că o fi știind ceva ?

— Sper. Trebuie să aibă anumite informații, nu crezi ?

— Nu știu. Calucci vorbea să-mpartă pe din două. Dar dacă sunt trei persoane implicate...

— Păi, poate că ea e gagica lui Dom.

— Care a venit în locul lui, vrei să zici ?

— Sigur că da. Poate bătrânu' Dom îi suspectează că vor să scape de el. Așa că-și trimite prietena să se întâlnească cu ei, în timp ce el stă pe undeva la adăpost și zdrăngăne la chitara lui ritmică.

— Nu-i exclus, spuse Kling.

— Sigur că-i posibil, spuse Meyer.

— Dacă te gândești, *orice* este posibil.

— Iată o observație extrem de matură, spuse Meyer.

— Privește, spuse Kling, La Bresca se dă jos din mașină.

— Scurtă întâlnire, spuse Meyer. Hai să punem mâna pe fată.

În timp ce La Bresca plecă în direcție opusă, Meyer și Kling coborâră din Chryslerul parcat. Vântul aproape că-i trânti la pământ. Se aplecară pentru a se proteja de curent și începură să fugă, nedorind ca fata să pornească mașina și s-o ia din loc înainte de-a ajunge în preajma ei și sperând să evite o urmărire îndelungată pe străzile orașului. Meyer auzi cum se aprinde motorul Buickului.

— *Acum !* îi strigă el lui Kling și porniră în trombă spre automobil, Meyer acoperind partea dinspre rigolă, iar Kling deschizând ușa din partea opusă șoferului.

Blonda care stătea la volan purta pantaloni bărbătești și o haină scurtă, cenușie. Se întoarse și se uită spre Kling când acesta deschise portiera, iar Kling descoperi cu uimire că nu era fardată și că trăsăturile ei erau mai degrabă greoaie și grosolane. În timp ce o studia din ce în ce mai mirat, mai constată că pe bărbia și pe obrajii ei crescuse ceea ce arăta ca o barbă de trei zile.

Portiera din dreptul locului șoferului se deschise brusc.

Meyer aruncă o privire surprinsă spre „fata" de la volan, apoi spuse imediat :

— Dacă nu mă înșel, domnul Dominick Di Fillippi ?

Dominick Di Fillippi era foarte mândru de părul lui lung și blond.

În singurătatea relativă din biroul detectivilor îl pieptăna adesea, explicându-le celor din jur că băieții care fac parte dintr-un grup trebuie să se ocupe de imaginea lor, este ? Toți băieții din grupul lui aveau propria imagine, pricepeți ? De exemplu, bateristul purta niște ochelari ca ai lui Ben Franklin, chitaristul solo își pieptăna tot părul peste ochi, iar băiatul de la instrumentele cu clape purta cămăși și ciorapi roșii, pricepeți, fiecare băiat are propria lui imagine. Părul lung și blond nu era neapărat ideea lui personală, existau o groază de tipi din alte grupuri care purtau păr lung, iată de ce se gândise să-și lase și barbă. Barba lui avea o nuanță roșcat-blonzie, le explică el, spera să-i dea un aer dur după ce va crește și că va avea și el propria lui imagine distinctă, este ?

— Cam care-i treaba, întrebă el, de ce mă aflu într-o circumscripție de poliție ?

— Zici că ești muzician, hm ? întrebă Meyer.

— Chiar așa.

— Cu asta te îndeletnicești ca să poți trăi ?

— Păi, grupul nu l-am format decât de curând.

— Cât de curând ?

— Trei luni.

— Ați cântat până acum pe undeva ?

— Mda. Sigur.

— Când ?

— Păi, au fost un fel de audiții.

— Ați primit vreodată *bani* pentru că ați cântat pe undeva ?

— Nu, domnule, nu încă. De fapt, nu. Ce să zic eu, până și Beatles au trebuit să înceapă de undeva, știi ?

— Mda.

— Că și ei au plecat din pivnițele alea mici și amărâte din Liverpool, unde poate li se dădea câte un bănuț pe seară.

— O.K., Dom, hai să lăsăm puțin deoparte muzica, de acord ? Hai să vorbim și despre celelalte afaceri, bine ?

— Mda, hai să vorbim despre motivul pentru care sunt aici, O.K. ?

— Ai face bine să-i citești legea, spuse Kling.

— Mda, spuse Meyer și îi prezentă Miranda-Escobedo.

Di Fillippi ascultă cu încordare. Când Meyer termină, își scutură buclele blonde și întrebă :

— Deci pot să fiu asistat de un avocat, dacă vreau, este ?

— Da.

— Vreau un avocat, spuse Di Fillippi.

— Te gândești la cineva în mod special sau vrei să-ți facem noi rost de un avocat ?

— Mă gândesc la cineva anume, spuse Di Fillippi.

În timp ce detectivii așteptau cu nervozitate sosirea avocatului lui Di Fillippi în biroul lor, Steve Carella, care acum se putea deplasa, hotărî să coboare la etajul al patrulea, ca să-i facă o vizită sergentului Genero.

Genero stătea în șezut în pat, piciorul lui era bandajat și se vindeca foarte repede. Păru surprins să-l vadă pe Carella.

— Hei, spuse el, asta e o adevărată onoare, vorbesc serios. Îți sunt cu adevărat recunoscător că ai venit să mă vizitezi.

— Cum îți merge, Genero ? întrebă Carella.

— Ei, așa și așa. Încă mă mai chinuie. Nu mi-am imaginat că doare atât de rău când te împușcă. În filme, oamenii sunt împușcați tot timpul și cad la pământ, dar niciodată nu lasă impresia că i-ar durea.

— Păi să știi că doare, spuse Carella și zâmbi. Văd că ai un televizor aici, zise el așezându-se pe marginea patului lui Genero.

— Mda, este al individului din celălalt pat, răspunse Genero în șoaptă. Nu se uită niciodată la el. Cred că e foarte rău. Fie că doarme, ca de obicei, fie că se tânguie. După părerea mea, nu cred să scape.

— Dar ce are ?

— Nu știu. Doarme și se tânguie, atât. Asistentele se perindă pe aici zi și noapte, îi dau tot felul de lucruri, îi fac injecții, ce să-ți spun, parcă e la gară.

— Asta nu-i chiar așa de rău, spuse Carella.

— Ce vrei să spui ?

— Faptul că asistentele vin mereu pe aici.

— O, nu, e chiar *grozav !* zise Genero. Câteva dintre ele arată foarte bine.

— Cum ai pățit chestia asta ? întrebă Carella, arătând spre piciorul lui Genero.

— O, nu știi ? zise Genero.

— Am auzit doar că ai fost împușcat.

— Mda, spuse Genero, ezitând. Îl urmăream pe suspectul acela, știi ? Așa, și când a trecut pe lângă mine, am scos revolverul ca să trag un foc de avertisment. Genero ezită din nou. Atunci am pățit-o.

— Mare ghinion, spuse Carella.

— Cred că trebuie să te aștepți și la lucruri de felul ăsta, presupun. Dacă dorești să faci din munca de poliție cariera ta de-o viață, bănuiesc că trebuie să te aștepți și la asemenea întâmplări, zise Genero.

— Probabil că ai dreptate.

— Sigur că da, uite ce ți s-a întâmplat și ție, spuse Genero.

— Mmm, răspunse Carella.

— Desigur, tu ești detectiv, spuse Genero.

— Mmm, răspunse Carella.

— Așa e mai de înțeles.

— Cum adică ?

— Mi se pare că e mai normal ca detectivii să dea de bucluc decât sergenții obișnuiți, nu crezi ? Adică sergentul obișnuit, de duzină, care n-are de gând să rămână toată viața polițist, ei bine, nu te aștepți din partea lui să-și riște viața ca să pună mâna pe un suspect, nu ?

— Păi..., spuse Carella zâmbind.

— N-am dreptate ? insistă Genero.

— Începem cu toții ca sergenți, spuse Carella blând.

— A, sigur. Numai că dacă zici sergent, te gândești în primul rând la cel care dirijează traficul sau îi ajută pe copii să treacă strada sau care adună informații atunci când s-a petrecut un accident, la lucruri de felul ăsta te gândești, nu ? Niciodată nu ți-ai pune problema că își va risca și viața, el, sergentul de duzină.

— Foarte mulți sergenți își găsesc sfârșitul în timpul îndeplinirii slujbei, spuse Carella.

— Da, sigur că da. Ceea ce zic eu este că nu te *aștepți* să se întâmple.

— Ție *însuți*, vrei să spui.

— Mda.

În salon se așternu tăcerea.

— Să știi că doare, spuse Genero. Sper totuși să-mi dea drumul curând de aici. De-abia aștept să mă întorc la munca mea.

— Oricum, nu te grăbi, răspunse Carella.

— Tu când ieși ?

— Mâine, cred.

— Te simți bine ?

— O, da, mă simt bine.

— Ai coastele rupte, nu ?

— Da, trei dintre ele.

— Și nasul.

— Mda.

— Mare ghinion, spuse Genero. Dar tu ești detectiv, desigur.

— Mmm, spuse Genero.

— Am fost sus în camera detectivilor acum câteva zile, spuse Genero, când au venit colegii în vizită aici, la tine, iar eu le-am ținut locul. Asta era înainte de împușcături. Înainte s-o pățesc.

— Și cum ți-a plăcut casa aia de nebuni ? întrebă Carella zâmbind.

— O, cred că m-am descurcat destul de bine, spuse Genero. Desigur, sunt foarte multe de învățat, dar presupun că asta se rezolvă pe măsură ce lucrezi acolo.

— Sigur că da, spuse Carella.

— Am avut o discuție îndelungată cu Sam Grossman...

— Sam e un tip ca lumea.

— ...da, de la laborator. Am discutat amândoi despre scrisorile alea dubioase. E simpatic Sam ăsta, spuse Genero.

— Mda.

— Pe urmă a apărut un puşti cu încă un mesaj din alea, iar eu l-am ţinut acolo până s-au întors şi ceilalţi. Din câte îmi dau seama, m-am descurcat destul de bine.

— Sunt sigur că da, spuse Carella.

— Atunci când ştii că asta va fi meseria ta de-o viaţă, trebuie să fii conştiincios, zise Genero.

— Da, sigur că da, spuse Carella. Se ridică, tresări uşor atunci când se fixă pe picioare apoi continuă : Păi, am trecut să văd cum îţi mai merge.

— Mă simt bine, mulţumesc. Mulţumesc pentru că ai coborât să mă vezi.

— Bine, bine, spuse Carella zâmbind şi porni spre uşă.

— Când te întorci, spuse Genero, te rog să transmiţi salutări din partea mea, da ? Carella îl privi curios. La toţi băieţii, continuă Genero. Lui Cotton, Hal, Meyer şi Bert. Tuturor celor care au participat la pânda aceea...

— Da, sigur că da.

— Şi îţi mulţumesc din nou pentru vizită...

— N-ai pentru ce.

— ...Steve, îndrăzni Genero să pronunţe atunci când acesta ieşea deja pe uşă.

Avocatul lui Di Fillippi era un tip cu numele de Irving Baum.

Ajunse la circumscripţie aproape gâfâind, iar primul lucru de care se interesă fu dacă detectivii îi comunicaseră clientului său drepturile. Odată asigurat că Di Fillippi fusese protejat din punct de vedere constituţional, aprobă scurt din cap, îşi scoase pălăria de culoare maro şi pardesiul gros de aceeaşi culoare, le aşeză grijuliu pe biroul lui Meyer, apoi îi întrebă pe detectivi despre ce-i vorba. Baum arăta bine, cu părul şi mustăţa lui albe, ochii căprui şi înţelegători şi cu felul său propriu de a încuraja aparent pe interlocutor prin înclinări ale capului, care îţi lăsau impresia că e de acord cu cele spuse. Meyer îl informă imediat că poliţia nu in-

tenționa să-l acuze pe Di Fillippi de nimic, pur și simplu dorea să obțină anumite informații de la el. Baum consideră că Di Fillippi nu are nici un motiv să nu colaboreze deplin cu poliția. Îi făcu semn din cap clientului său și-i spuse :

— Haide, Dominick, răspunde-le la întrebări.

— O.K., domnule Baum, răspunse Di Fillippi.

— Poți să ne spui numele complet și adresa ? spuse Meyer.

— Dominick Americo Di Fillippi, 365 North Anderson Street, Riverhead.

— Ocupația ?

— V-am mai spus. Sunt muzician.

— Dacă am înțeles bine, interveni Baum, l-ați interogat *înainte* de venirea mea ?

— Fii liniștit, domnule avocat, spuse Meyer. Nu l-am întrebat decât cu ce se îndeletnicește.

— Bine, spuse Baum și își înclină capul într-o parte, ca și cum ar fi cugetat profund dacă se petrecuse sau nu o încălcare a legii. Bine, continuați, vă rog.

— Vârsta ? întrebă Meyer.

— Douăzeci și opt.

— Celibatar ? Căsătorit ?

— Celibatar.

— Cine este cea mai apropiată rudă în viață ?

— Vă rog să mă scuzați, zise Baum, dar dacă nu doriți decât să solicitați niște informații, de ce aveți nevoie de toată statistica asta ?

— Domnule Baum, spuse Willis, dumneata ești avocat și te afli aici, alături de el, așa că nu trebuie să-ți faci probleme. N-a zis nimic care ar putea să-l bage la închisoare. Nu încă.

— Asta e procedura de rutină, domnule avocat, spuse Meyer. Consider că știi acest lucru.

— Bine, bine, mergeți mai departe, spuse Baum.

— Cea mai apropiată rudă în viață ? repetă Meyer.

— Tatăl meu. Angelo Di Fillippi.

— Cu ce se ocupă ?

— E meșter pietrar.

— Meșterii pietrari buni sunt greu de găsit astăzi, spuse Meyer.

— Mda.

— Dom, spuse Willis, ce legătură există între tine și Tony La Bresca ?
— Suntem prieteni.
— De ce v-ați întâlnit astăzi ?
— A fost o întâlnire între prieteni.
— N-ați rămas împreună decât foarte puțin timp, spuse Willis.
— Da, e adevărat.
— Întotdeauna procedezi așa, bați tot drumul până în centru ca să vorbești cu cineva timp de cinci minute ?
— Păi, suntem prieteni.
— Despre ce ați discutat ?
— Mmm... muzică, spuse Di Fillippi.
— Anume ce în legătură cu muzica ?
— Păi... el are un văr care se căsătorește în curând și atunci s-a interesat de grupul nostru.
— Și ce i-ai zis ?
— I-am spus că suntem liberi.
— Când are loc nunta asta ?
— În... prin iunie.
— Când în iunie ?
— Am uitat data exactă.
— Atunci de unde știi că o să fiți liberi ?
— Păi, pentru că în iunie nu avem nici un fel de angajament, de aceea știu că suntem liberi.
— Tu ești impresarul grupului ?
— Nu.
— Atunci de ce a venit La Bresca să te întrebe pe tine ?
— Pentru că suntem prieteni și a auzit de formația asta.
— Deci despre asta ați vorbit. Despre căsătoria vărului lui.
— Da, corect.
— Cât i-ai zis că o să coste ?
— I-am zis că... e... șaptezeci de dolari.
— Câți muzicieni sunt în grup ?
— Cinci.
— Deci cât îi revine unui om ? întrebă Meyer.
— Păi... șaptezeci... împărțit la cinci.
— Cât face ?

— Păi face... cinci în șapte o dată și ținem doi, cinci în douăzeci e... patru, deci ar fi paisprezece dolari de fiecare.

— Dar n-ai știut când ai cerut șaptezeci de dolari, așa-i ?

— Ba am știut, sigur că am știut.

— Atunci de ce a trebuit să faci împărțirea acum ?

— Doar ca să mă verific, de aia.

— Deci i-ai zis prietenului tău că sunteți disponibili și că va costa șaptezeci de dolari, și pe urmă ?

— A zis c-o să-l întrebe pe vărul lui și pe urmă s-a dat jos din mașină.

— Deci conversația voastră s-a limitat la aceste lucruri ?

— Da, s-a limitat la aceste lucruri.

— N-ați fi putut să discutați la telefon ?

— Ba da, sigur că da.

— Atunci de ce n-ați procedat așa ?

— Păi, îmi place să mă întâlnesc cu Tony din când în când, suntem prieteni foarte buni.

— Așa că ai bătut tot drumul până în centru ca să-l vezi.

— Așa este.

— Cât ai pierdut cu meciul acela de campionat ?

— O, nu prea mult.

— *Cât ?*

— Vreo zece dolari. Cum de-ați aflat despre asta ?

— N-au fost cincizeci, mai degrabă ?

— Da, poate, nu-mi aduc aminte. De unde știți chestia asta ? Se întoarse spre Baum și îl întrebă : Cum de-au aflat chestia asta ?

— Cum ați aflat ? întrebă Baum.

— Sper că vei fi de acord, domnule avocat, spuse Meyer, că *noi* vom pune întrebările, atâta timp cât nu vrei să ridici vreo obiecție.

— Nu, consider că totul s-a desfășurat corect până în momentul de față, totuși aș dori să aflu *unde* vreți să ajungeți.

— Cred că acest lucru va ieși la iveală curând, spuse Meyer.

— Detectiv Meyer, cred că aș vrea să aflu chiar *acum* despre ce este vorba, altfel mă voi vedea silit să-mi sfătuiesc clientul să păstreze tăcerea.

Meyer respiră profund. Willis ridică din umeri resemnat.

— Noi credem că Di Fillippi, clientul tău, are știință despre un delict iminent, spuse Meyer.

— Ce fel de delict ?

— Ei bine, dacă ne vei permite să-l interogăm...

— Nu, decât după ce primesc răspunsul, spuse Baum.

— Domnule Baum, răspunse Willis, putem să-l acuzăm în virtutea articolului 570 din Codul Penal de tăinuire sau putem să-l acuzăm de...

— Un moment, tinere, spuse Baum. N-ai vrea să-mi dai niște explicații ?

— Da, domnule, avem motive să credem că i s-au promis clientului dumitale bani sau alte bunuri pentru a ascunde un delict. Deci avem de-a face fie cu un delict de drept comun, fie cu un delict mai grav, domnule, în funcție de genul de faptă pe care a consimțit să o ascundă. Cred că știți acest lucru, domnule.

— Și despre ce fel de delict este vorba de fapt ?

— Am putea să-l acuzăm de complicitate, conform articolului 580, dacă s-a și *implicat* în acest delict plănuit.

— Cunoașteți cu certitudine absolută faptul că acest delict va avea loc ? întrebă Baum.

— Da, domnule, avem suficiente date care să ne confirme această presupunere, da.

— Nu mă îndoiesc că înțelegeți faptul că nici un fel de înțelegere nu echivalează cu o complicitate în caz că nu se comite și o faptă care să confirme obiectul înțelegerii respective.

— Uite ce este, domnule Baum, spuse Meyer, nu suntem la tribunal, așa că nu e cazul că facem noi procesul acum și aici, bine ? Noi nu vrem să-l acuzăm de nimic pe clientul dumitale, cu condiția să colaboreze puțin cu noi și să răspundă...

— Sper că n-a fost vorba de-o amenințare în afirmația asta, spuse Baum.

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Meyer, știm că un tip cu numele de Anthony La Bresca împreună cu un altul, numit Peter Calucci, plănuiesc să comită un delict, de o gravitate mai mare sau mai mică, nu știm cu exactitate, la data de cincisprezece martie. De asemenea, avem motive foarte puternice să credem că Di Fillippi știe *perfect* ce au de gând să facă și le-a cerut bani pentru ca aceste date să nu ajungă la poliție. Deci, domnule Baum, noi nu vrem să-i arestăm pe La Bresca și pe Calucci pentru complicitate, deoarece : (a) nu ar ține în lipsa „faptei“ despre care vorbeai și (b) s-ar putea să nu ne alegem decât cu un delict minor, în funcție de ce au pus ei la cale. După cum sunt convins că știi că, dacă au plănuit o crimă, răpire, jaf, vânzare de narcotice, incendiere sau extorcare și au comis și o faptă oarecare în afara înțelegerii de a pune pe roate planul lor, fiecare dintre ei este vinovat de un delict grav. Sunt de asemenea convins că știi despre asasinarea unor înalte oficialități din orașul nostru ; există posibilitatea ca La Bresca și Calucci să fie implicați într-un fel oarecare, iar delictul pe care l-au plănuit, poate să aibă de-a face cu extorcarea sau crima sau cu ambele, situație în care complicitatea lor devine automat un delict grav. După cum poți vedea, prin urmare, noi nu vrem să-l punem sub acuzație pe clientul dumitale *per se,* ci pur și simplu încercăm să prevenim producerea unui delict. Așa că îți propun să le lăsăm naibii de prostii juridice și să ne ajutați și pe noi puțin ; mă refer în primul rând la el. Ce zici ?

— Mie mi se pare că el cooperează splendid, spuse Baum.

— Mie mi se pare că minte splendid, spuse Meyer.

— Ținând cont de implicațiile acestui... începu Baum.

— Domnule Baum, te rog, n-am putea să...

— ...caz, consider că ar fi preferabil să-l acuzați pe domnul Di Fillippi de orice vă trece prin minte în acest moment. Vom lăsa în seama tribunalului să stabilească dacă este sau nu vinovat.

— În timp ce doi ticăloși își văd liniștiți de-ale lor, nu ?

— Nu sunt interesat de prinderea celor doi ticăloși, spuse Baum. Îl sfătuiesc pe clientul meu să nu mai adauge nimic, în conformitate cu drepturile garantate lui de...

— Mulțumim foarte mult, domnule Baum.
— Aveți de gând să-l puneți sub acuzație sau nu?
— Îl punem sub acuzație, răspunse Meyer.
— Pentru ce?
— Tăinuirea unui delict, articolul 570 din Codul Penal.
— Foarte bine, vă sugerez să faceți acest lucru cât mai repede cu putință, zise Baum. Oricum am senzația că a fost ținut cu mult prea mult în stare de arest. Sunt convins că știți...
— Domnule Baum, știm prea bine totul, și pe față și pe dos. Du-l la beci, Hal. Pregătește-i dosarul așa cum am stabilit.
— Hei, stați puțin, interveni Di Fillippi.
— Îți sugerez să-i însoțești, zise Baum. Nu-ți face nici o grijă. Până să te dea ei în judecată, eu iau legătura cu un agent de cauțiuni. Ai să fii liber din nou...
— Hei, ia stai puțin, fir-ar să fie, spuse Di Fillippi. Dar dacă tipii ăia doi îi dau înainte cu...?
— Dominick, te sfătuiesc să nu mai scoți un cuvânt.
— Mda? Cam cât aș putea să iau pentru „tăinuire", ce naiba o mai fi și asta?
— Depinde de ce vor face ei, spuse Meyer.
— Dominick...
— Dacă vor comite o faptă care se poate pedepsi prin condamnare la moarte sau închisoare pe viață, poți să iei cinci ani. Dacă vor comite...
— Dar dacă e vorba de un atac armat? întrebă Di Fillippi.
— Dominick, în calitatea mea de avocat al tău, trebuie să te sfătuiesc în modul cel mai serios...
— Dar dacă e vorba de un atac armat? repetă Di Fillippi.
— Asta au pus ei la cale? spuse Meyer.
— Nu mi-ai răspuns la întrebare.
— Dacă ei comit un jaf, iar tu iei bani de la ei pentru a ascunde fapta, ai putea lua cam trei ani de pușcărie.
— Hm, zise Di Fillippi.
— N-ai vrea să ne răspunzi la niște întrebări?
— Dacă răspund, mă lăsați să plec?
— Dominick, nu e nevoie să...
— *Vrei* să intri *tu* la închisoare și să-ți putrezească acolo oasele trei ani? întrebă Di Fillippi.

— N-au cum să-ți facă proces, pentru că...

— Nu ? Atunci de unde știu că lovitura trebuie dată pe cincisprezece martie ? De unde au scos ei treaba asta ? Le-o fi șoptit o păsărică la ureche ?

— Am fost cinstiți cu tine, Dominick, spuse Willis, și, te rog să mă crezi, n-am fi vorbit așa, pe față, despre toate lucrurile astea dacă nu știam bine pe ce ne bazăm. În momentul de față, ai de ales : fie ne ajuți, fie noi îți facem dosar și te trimitem în judecată, și atunci nu o să mai ștergi din cazier până la sfârșitul zilelor tale faptul că ai fost arestat. Ce alegi ?

— Asta-i coercițiune ! strigă Baum.

— O fi coercițiune, dar e în același timp purul adevăr, spuse Willis.

— Vă spun tot ce știu, spuse Di Fillippi.

Știa foarte mult și și-a deșertat tot sacul.

Le-a zis că jaful fusese stabilit pentru ora opt în seara de vineri, iar victima avea să fie proprietarul unui magazin de croitorie de pe Bulevardul Culver. Motivul pentru care lovitura fusese plănuită în ziua și la ora respectivă era că meșterul croitor, numit John Mario Vicenzo, își aduna de obicei încasările întregii săptămâni și le lua acasă cu sine într-o casetă metalică, pe care soția lui, Laura, o ducea la Fiduciary Trust sâmbăta de dimineață devreme. Fiduciary Trust se întâmpla să fie singura bancă din cartierul acela deschisă până sâmbătă la prânz, deoarece funcționarii băncilor se numără printre cei cărora nu le place să lucreze la sfârșit de săptămână.

John Mario Vicenzo (sau John Croitorul, așa cum era el cunoscut de oamenii de pe Bulevardul Culver) avea șaptezeci și ceva de ani, fiind deci o pradă ușoară. Di Fillippi le mărturisi că era vorba de o sumă enormă, mai mult decât suficientă pentru toată lumea, chiar dacă se împărțea la trei. Planul era să pătrundă în magazin la opt fără zece minute, chiar înainte ca John Croitorul să tragă obloanele vitrinelor de la stradă. La Bresca avea să se ocupe de această treabă în locul lui și apoi să încuie ușa din față, în timp ce Calucci îl silea pe John Croitorul, sub amenințarea armei, să intre în camera din spate, unde avea să-l lege fedeleș și să-l lase pe podea lângă fierul de călcat, fără putința de a reacționa în vreun fel. Apoi cei doi aveau să golească banii care se adunaseră în casă

în cursul întregii săptămâni și să-și ia tălpășița. John Croitorul urma să rămână sau nu în viață — lucru care depindea de cât de dispus se arăta să colaboreze.

După cum le explică Di Fillippi, el auzise toate astea într-o seară, pe când mânca o pizza la un local de pe South Third : La Bresca și Calucci se aflau într-un separeu chiar în spatele lui și nu și-au dat seama că șoptesc puțin prea tare. La început fusese deranjat de ideea că doi italieni plănuiesc să jefuiască un magazin al unui alt italian, dar pe urmă s-a gândit : ce naiba, în definitiv ce mă interesează pe mine ? Singurul lucru pe care nu l-a făcut în viața lui a fost să toarne pe cineva. Dar asta a fost înainte de meciul acela și de pariul care îl curățase de toți banii. Având nevoie disperată de niște bani gheață, și-a adus aminte de discuția pe care o ascultase și s-a gândit să-și ia și el partea din câștigul lor. Nu și-a închipuit că ei au să facă prea multă gălăgie, deoarece prada era enormă și n-ar fi fost un capăt de țară să împartă și cu el.

— Despre ce sumă e vorba, de fapt ? întrebă Willis.

— Vai, domnule, răspunse Di Fillippi cu ochii holbați, păi e vorba aici de cel puțin patru sute de dolari, dacă nu mai mult !

11

Miercuri s-au întâmplat o mulțime de lucruri.

De exemplu, miercuri s-a descoperit că din biroul detectivilor cineva furase următoarele articole :

O mașină de scris.

Șase pixuri.

Un ventilator.

Un termos.

O cutie cu tutun de pipă și

Patru săpunuri.

Nimeni nu-și putea închipui cine făcuse chestia asta.

Nici măcar Steve Carella, căruia i se făcuse ieșirea din spital și care se mișca foarte grijuliu din pricina coastelor lui sfărâmate, n-a putut să-și facă nici o idee. Câțiva dintre miștocarii secției au sugerat ca lui Carella, având în vedere că e invalid, să i se repartizeze Marele Mister al Furtului din Biroul Detectivilor, dar locotenentul Byrnes a hotărât că e mai bine să se ocupe de afacerea de la croitorie, împreună cu Hal Willis. În acea zi de miercuri, la ora douăsprezece, cei doi au plecat în direcția magazinului lui John Croitorul, de cealaltă parte a orașului.

Dar înainte de asta, s-au mai întâmplat o mulțime de lucruri ; a fost o miercuri cum nu se poate mai agitată.

La ora opt dimineață, de exemplu, un sergent care-și făcea rondul a sunat pentru a raporta că descoperise un cadavru ghemuit înaintea unei porți și că, judecând după

aparențe, i se pusese foc. Cu alte cuvinte, cei doi piromani demenți loviseră din nou în timpul nopții și trebuia neapărat să se întreprindă urgent ceva împotriva lor, înainte de a apuca ei să-i îmbălsămeze în benzină pe toți vagabonzii din oraș. Kling, cel care răspunsese la telefon, îi comunică sergentului să rămână pe loc până ce sosea o ambulanță, iar sergentul se plânse că în fața porții aceleia, ba chiar pe toată strada, putea de-ți lua mințile, iar Kling îi răspunse că asta era o treabă extrem de neplăcută, despre care ar trebui să-i vorbească direct căpitanului Frick.

La ora nouă și un sfert dimineața apăru Sadie Nebuna și-i povesti lui Willis despre siluitorul care încercase să-i răpească virginitatea noaptea trecută. Sadie Nebuna, în vârstă de șaptezeci și opt de ani, era o babornițā știrbă și stafidită care își apăra cu străşnicie virginitatea de aproape optzeci de ani, raportând în fiecare miercuri dimineață, fără excepție, fie personal, fie la telefon, că un bărbat pătrunsese noaptea trecută în apartamentul ei închiriat și încercase să-i sfâșie cămașa de noapte și s-o violeze. Prima oară când reclamase această tentativă criminală, cam cu patru ani în urmă, poliția o crezuse, închipuindu-și că are de-a face cu un nou Sugrumător din Boston, care de data asta le căzuse lor pe cap. Detectivii au pornit imediat o amplă investigație, mergând până acolo încât l-au plantat pe detectivul Andy Parker în apartamentul bătrânei. Următoarea miercuri dimineață, însă, Sadie veni din nou la circumscripție pentru a se plânge de o a doua tentativă de viol — chiar dacă Parker petrecuse noaptea de marți spre miercuri stând treaz și vigilent în bucătăria ei, fără să se întâmple nimic. Glumeții din secție făcuseră bancuri, spunând că Parker însuși era violatorul, ipoteză pe care Parker o consideră total neamuzantă. În momentul respectiv înțeleseseră, desigur, că Sadie era dusă cu pluta și că se puteau aștepta la vizite sau telefoane dese din partea ei. Nu știau încă pe atunci că vizitele și telefoanele ei se vor repeta în fiecare miercuri dimineață, cu precizie de ceasornic, și nici că fantezia lui Sadie era la fel de previzibilă și neclintită din loc ca și secția lor. Cel ce încerca s-o violeze era întotdeauna un bărbat înalt, cu ten măsliniu, semănând întrucâtva cu Rudolph Valentino. Purta întotdeauna o pelerină neagră peste smoching, că-

mașă albă, papion negru și pantofi de dans din satin negru. Pantalonii lui aveau nasturi la șliț. Cinci nasturi. Își deschidea întotdeauna nasturii de la șliț încet și provocator, avertizând-o pe Sadie să nu țipe, pentru că nu voia să-i facă nici un rău, ci (erau cuvintele lui Sadie) „doar să o silueze". De fiecare dată, Sadie aștepta până ce-și deschidea fiecare nasture în parte și-și scotea „chestia" înainte să țipe. Criminalul o lua atunci la fugă și ieșea din apartament, sărea pe scara de incendiu ca Douglas Fairbanks și dispărea prin curtea din spate.

Povestea ei din acea miercuri era identică cu cele relatate în fiecare miercuri, de patru ani încoace. Willis își notă informațiile și îi promise că vor face tot ceea ce le stă în putință pentru a-l aduce pe afemeiatul acela sărit de pe fix în fața justiției. Sadie Nebuna plecă de la secție mulțumită și plină de speranțe, așteptând desigur cu nerăbdare vizita nocturnă din săptămâna următoare.

La ora zece fără un sfert apăru o femeie care raportă că soțul ei dispăruse. Era o brunetă atrăgătoare, cam de treizeci și cinci de ani, îmbrăcată cu o haină verde care se asorta la ochii ei verzi. Obrajii i se îmbujoraseră de frigul de-afară, femeia respira sănătate și vitalitate, deși părea foarte supărată de dispariția soțului. După ce i-a pus întrebările de rigoare, Meyer a aflat însă că nu era soțul ei, cel dispărut fiind de fapt soțul celei mai bune prietene a ei, care locuia în apartamentul învecinat cu al său de pe Bulevardul Ainsley. Continuând s-o chestioneze, doamna cu ochi verzi îi explică lui Meyer că ea și cu soțul celei mai bune prietene a ei aveau „o relație" (după cum se exprimase ea) de trei ani și patru luni, timp în care nu se pronunțase nici măcar un cuvânt mai tare, așa de mult țineau unul la celălalt. Dar cu o seară în urmă, când cea mai bună prietenă a doamnei cu ochi verzi s-a dus să joace bingo la biserică, doamna cu ochi verzi și bărbatul avuseseră o ceartă violentă, deoarece el dorise „să-i facă felul" (cuvintele îi aparțin din nou ei) chiar acolo, în propriul lui apartament, pe canapeaua din camera de zi, în timp ce cei patru copii ai lui dormeau în camera alăturată, iar ea refuzase, având sentimentul că nu e decent, și atunci el își pusese pălăria și haina și plecase afară, în frig. Nu se întorsese încă și, în timp ce cea mai

bună prietenă a doamnei cu ochi verzi își făcea socoteala că a făcut-o lată pe undeva, soțul ei fiind o persoană cu înclinații bahice din câte se pare, doamna cu ochi verzi era foarte îngrijorată și credea din tot sufletul că el dispăruse ca să-i facă ei în ciudă ; dacă ar fi știut ea că o să procedeze astfel, l-ar fi lăsat să facă așa cum dorea, știți cum sunt bărbații.

Da, spuse Meyer.

Prin urmare, în timp ce soției nu i se părea că ar fi necesar să-i declare dispariția, implicând astfel poliția în această situație, doamnei cu ochi verzi îi era teamă că el ar putea face un gest disperat din cauză că-i refuzase favorurile ei și de aceea pretindea asistența legii pentru a-l descoperi și aduce înapoi la sânul familiei și al celor iubiți, știți cum sunt bărbații.

Da, repetă Meyer.

Și-a notat toate aceste informații, străduindu-se să-și aducă aminte când încercase pentru ultima oară să facă amor cu Sarah pe canapeaua din camera de zi, în timp ce copiii dormeau fiecare în camera lui, și ajunse la concluzia că nu încercase *niciodată* să facă amor cu Sarah pe canapeaua din camera de zi. Se hotărî să încerce în seara aceea, când ajungea acasă, apoi o asigură pe doamna cu ochi verzi că vor face tot ceea ce le stă în putință pentru a-l găsi pe soțul celei mai bune prietene, dar că probabil n-ar trebui să fie prea îngrijorată, deoarece trebuie să-și fi petrecut noaptea la vreo cunoștință apropiată.

Da, tocmai de *asta* mi-e și mie frică, spuse doamna cu ochi verzi.

Oh, spuse Meyer.

După plecarea doamnei cu ochi verzi, Meyer clasă informațiile respective pentru a fi folosite ulterior, de va fi cazul, evitând să-i deranjeze prematur pe cei de la Biroul de Persoane Dispărute. Tocmai începuse să bată la mașină raportul asupra unei spargeri, când în birou își făcu apariția detectivul Andy Parker împreună cu Lewis, hoțul de buzunare. Parker nu se mai putea abține de râs, Lewis, în schimb, nu părea prea amuzat. Acesta era un tip înalt și subțire, iar tenul său căpăta o nuanță albăstrie în zona fălcilor ; avea ochi albaștri pătrunzători și păr de culoarea nisipului, care începuse să i se rărească. Pur-

ta un pardesiu bej și mănuși din piele maro, avea o umbrelă pe cot și se uita urât la toată lumea din birou, în timp ce Parker hohotea zgomotos.

— Ia te uită pe cine am pus mâna ! spuse Parker înainte de a izbucni din nou în hohote sufocante de râs.

— Ce-i așa nostim ? spuse Meyer. Hello, Lewis, cum merg afacerile ?

Lewis se uită urât la Meyer. Acesta ridică din umeri.

— Cel mai bun hoț de buzunare din circumscripție ! zbieră Parker. Știți ce s-a întâmplat ?

— Ce s-a întâmplat ? întrebă Carella.

— Stăteam în fața tejghelei de la localul lui Jerry, îl știți ? Bodega aceea !

— Și ?

— Da, stăteam cu spatele la ușă. Și ce credeți că s-a întâmplat ?

— Ce ?

— Am simțit mâna cuiva în buzunar, pescuind după portmoneu. Atunci am apucat mâna de încheietură și m-am răsucit în loc, cu pistolul pregătit în cealaltă mână, și cu cine credeți că mă trezesc în fața ochilor ?

— Cu cine ?

— Cu Lewis ! spuse Parker și începu să râdă din nou. Cel mai bun hoț de buzunare din sectorul nostru a pus ochii să-l facă la buzunare tocmai pe un *detectiv !*

— Am făcut o greșeală, spuse Lewis, uitându-se cruciș.

— Ai făcut o greșeală *imensă !* hohoti Parker.

— Erai cu spatele la mine, spuse Lewis.

— Lewis, amice, ai să te duci la închisoare, îi comunică Parker vesel. Vino cu mine la parter, să-ți facem dosarul înainte de a încerca să-i dai gaură și lui Meyer.

— Nu văd ce-o fi așa de amuzant, spuse Lewis și îl urmă pe Parker cu aceeași căutătură încruntată.

— Nostimă întâmplare, comentă Meyer.

În același moment își făcu apariția în birou un bărbat care întrebă într-o engleză aproximativă dacă nu cumva unul dintre polițiști vorbește italiana. Carella se oferi și îl invită pe om să ia loc la biroul lui. Bărbatul îi mulțumi în italiană, își scoase pălăria și și-o puse pe genunchi în momentul când se așeză, după care începu să-i povesteas-

că lui Carella ce anume îl mânase la ei. Reieșea că există cineva care îi pune gunoi în mașină.

— *Rifiuti?* întrebă Carella.

— *Si, rifiuti,* spuse omul.

Toată săptămâna trecută, continuă omul, cineva îi deschisese mașina în fiecare noapte și-i împrăștiase gunoi pe bancheta din față. Tot soiul de gunoaie. Conserve goale și resturi de la masă, coji de mere și zaț de cafea, de toate. Pe toată bancheta din față a mașinii.

— *Perchè non la chiude a chiave?* întrebă Carella.

Ei bine, îi explică omul, el *încuia* mașina în fiecare seară, dar fără rezultat. Pentru că prima oară *quello porco* spărsese micul geam lateral pentru a putea deschide ușa mașinii ca să-și facă treaba lui murdară. Acum nu mai conta dacă încuia sau nu mașina, individul deschidea mașina ca prima oară, vârându-și mâna prin geamul spart, apoi arunca tot gunoiul pe bancheta din față; mașina începuse să pută insuportabil.

— Bine, spuse Carella, știi pe cineva care să vrea să-ți pună gunoaie pe bancheta din față?

— Nu, nu cunosc pe nimeni care să facă un asemenea lucru murdar, răspunse omul.

— Există cineva care să-ți poarte ranchiună? întrebă Carella.

— Nu, eu sunt iubit și respectat peste tot în lume, spuse omul.

— Bine, spuse Carella, vom trimite un om care să verifice toată povestea.

— *Per piacere,* spuse omul și își puse pălăria pe cap, îi strânse mâna lui Carella și plecă.

Ceasul arăta ora zece și treizeci și trei de minute.

La ora zece și treizeci și cinci, Meyer îl sună pe Raoul Chabrier la biroul procurorului districtual, petrecu trei minute minunate sporovăind cu Bernice, după care i se făcu legătura cu Chabrier personal.

— Hello, Rollie, spuse Meyer, ce-ai descoperit?

— În legătură cu ce? spuse Chabrier.

— În legătură cu o carte despre care...

— Aha.

— Ai uitat, îi spuse Meyer sec.

— Ascultă, spuse Chabrier, *tu* ai încercat vreodată să te ocupi de două cazuri în același timp?

— Niciodată, de când sunt eu, spuse Meyer.

— Păi să știi că nu-i ușor, ascultă-mă pe mine. Citesc legea pentru un dosar și încerc să fac un rezumat pentru celălalt. Nu cumva îmi pretinzi să mă mai gândesc și la cine știe ce amărât de roman în același timp ?

— Păi... spuse Meyer.

— Știu, știu, știu, zise Chabrier, ți-am promis.

— Păi...

— Am să mă ocup și de asta. Îți promit încă o dată, Meyer. Eu nu-mi calc niciodată cuvântul. Niciodată. Ți-am promis, iar acum îți promit din nou. Cum ziceai că se intitulează romanul ?

— *Meyer Meyer*, spuse Meyer.

— Sigur că da, *Meyer Meyer*, mă ocup imediat de chestia asta. Îți promit că te caut eu. Bernice, strigă el, te rog să-ți notezi că trebuie să-l sunăm pe Meyer !

— Când ? întrebă Meyer.

Asta se întâmpla la ora zece și treizeci și nouă.

La unsprezece fără cinci minute, un bărbat înalt și blond purtând aparat auditiv și cărând o cutie de carton intră în oficiul poștal din centru, de pe Strada Hale. Se duse direct la tejghea, așeză cutia deasupra și o împinse spre funcționarul de serviciu. În cutie se aflau o sută de plicuri închise și marcate.

— Toate merg loco ? întrebă funcționarul.

— Da, răspunse surdul.

— Recomandate ?

— Da.

— Toate au timbre ?

— Fără excepție.

— Foarte bine, răspunse funcționarul, răsturnând cutia și împrăștiind plicurile pe masa lungă din spatele lui.

Surdul rămase în așteptare. La ora unsprezece, funcționarul începu să treacă plicurile prin mașina de ștampilat.

Surdul se întoarse apoi acasă, unde în ușă îl întâmpină Rochelle.

— Ai expediat căcaturile alea ? îl întrebă ea.

— Le-am expediat, răspunse surdul rânjind.

John Croitorul nici nu voia să audă.

— Nu vreau *io* polițai în prăvălia mea, le comunică sec și neechivoc în engleza lui nu foarte curată.

Carella îi explică pe îndelete, în limba engleză, că poliția avea cunoștință despre un atac ce urma să aibă loc cu siguranță vineri seara la ora opt, dar că locotenentul avusese ideea de a plasa doi oameni în partea din spate a magazinului începând din acea seară, pentru că hoții puteau să se răzgândească și să dea lovitura mai devreme. Il asigură pe John Croitorul că vor ocupa o poziție cât se poate de discretă, în spatele draperiei care desparte partea din față de spatele magazinului, unde vor sta liniștiți și tăcuți ca niște șoareci, fără a intra în acțiune decât atunci când apăreau hoții.

— *Lei è pazzo!* exclamă John Croitorul în italiană, sugerând că îl considera pe Carella nebun.

Carella începu atunci să vorbească în italiană, limbă învățată când era copil și pe care nu prea avea ocazia s-o folosească acum, cu excepția cazurilor când avea de-a face cu persoane cum fusese omul care se plângea de gunoiul aruncat în mașina lui sau ca John Croitorul ; acesta s-a arătat foarte impresionat de faptul că Steve Carella, ca și el, era italian.

John Croitorul scrisese odată o scrisoare către un post de televiziune foarte cunoscut, plângându-se că prea mulți dintre italienii care apăreau pe postul respectiv sunt escroci. În cercul său de rude apropiate erau șaptezeci și patru de persoane locuind în Statele Unite, în chiar acest oraș, cea mai mare parte a vieții lor, și nici una dintre ele nu se ținea de pungășii, ci erau oameni onești, care munceau din greu. Atunci de ce era nevoie ca televiziunea să sugereze că toți italienii sunt niște hoți ? Primise o scrisoare de răspuns din partea unui asistent oarecare al postului, care îi explicase că nu toți criminalii din emisiuni sunt italieni, o parte erau evrei sau irlandezi. Asta nu-l potolise pe John Croitorul câtuși de puțin, deoarece era inteligent și capabil să înțeleagă și el diferența esențială dintre cele două afirmații : *Nu toți italienii sunt criminali* și *Nu toți criminalii sunt italieni*. Prin urmare, îi făcea mare plăcere să-l primească în magazinul lui pe un polițist italian, chiar dacă era silit să se împace cu faptul că niște necunoscuți vor sta în spatele magazinului său, ascunși după draperie. Lui John Croitorul nu-i plăceau necunoscuții, nici chiar atunci când era vorba de polițiști i-

talieni. Ca să nu mai vorbim că necunoscutul celălalt, ăla scurt, nu era *în nici un caz* italian, Dumnezeu mai știe ce era și el !

Croitoria mergea bine și afacerile păreau înfloritoare, deși Carella se îndoia că veniturile se apropiau de cifra de patru sute de dolari pe săptămână, atât cât estimaseră La Bresca și Calucci. Se întreba de ce erau cei doi dispuși să-și riște libertatea timp de minimum zece și maximum treizeci de ani — pedeapsa pentru jaf cu circumstanțe agravante — când tot ceea ce puteau spera drept răsplată a eforturilor lor erau patru sute de dolari. Chiar dacă n-ar fi primit decât pedeapsa minimă și ar fi fost puși în libertate condiționată după trei ani și jumătate, și tot n-ar fi reprezentat decât o sută cincisprezece dolari pe an, un salariu de nimic pentru *orice* fel de ocupație.

Nu avea să înțeleagă niciodată modul de a gândi al răufăcătorilor.

De exemplu, nu putea să-l înțeleagă în ruptul capului pe surd.

Lui Carella i se părea că riscul enorm pe care și-l asumase acesta era absolut nebunesc, un joc în care cincizeci de mii de dolari erau puși în balanță cu o posibilă închisoare pe viață. Un om cu inteligența și capacitatea lui a știut probabil că municipalitatea n-o să bage mâna în buget și să scoată cincizeci de mii de dolari numai pentru că cineva lansa o amenințare cu moartea. Șansele de a pune mâna pe banii ceruți erau infime, asta ar fi înțeles și un începător de-ar fi cântărit sorții de izbândă. Prin urmare, surdul *nu se așteptase* să fie plătit, ci *dorise* să-l ucidă pe viceprimar, ca și pe directorul parcurilor, ceva mai înainte. Dar de ce ? Surdul putea fi bănuit de multe, nu însă că ar ucide din plăcere. Nu, el era un om de afaceri lucid, care își calcula atent riscurile. Iar oamenii de afaceri nu riscă dacă nu există măcar o perspectivă vagă de câștig. Surdul ceruse la început cinci mii, fusese refuzat și comise o crimă. Ceruse apoi cincizeci de mii, perfect conștient că va fi refuzat din nou, după care a comis iarăși o crimă. Apoi îi anunțase pe ziariști despre încercările lui ratate de extorcare, după care se așternuse tăcerea.

Deci unde era câştigul ?

Avea să vină negreșit, Carella era sigur de acest lucru.

Între timp, stătea în partea din spate a prăvăliei lui John Croitorul și se întreba cam cât o câștiga un tehnician bun care lucra la o mașină de călcat.

12

D-lui Carl Wahler
1121 Marshall Avenue
Isola

Stimate domnule Wahler,

Dacă vei considera această scrisoare o glumă, vei muri.
Iată faptele concrete. Citește-le cu atenție. Ele pot să-ți salveze viața.

1) Directorul parcurilor, Cowper, a ignorat o amenințare și a fost ucis.

2) Viceprimarul Scanlon a ignorat o amenințare și a fost ucis.

3) La rând urmează JMV. El va fi ucis în seara zilei de vineri.

În ce fel te privesc pe tine lucrurile acestea ?
1) Aceasta este amenințarea adresată ȚIE. Este UNICA amenințare ce-ți va fi adresată. După ea nu va urma o alta. Să ții minte acest lucru.

2) Vei retrage din contul tău bancar cinci mii de dolari în bancnote de valoare mică și nemarcate.

3) Se va lua legătura cu tine prin telefon, în cursul săptămânii viitoare. Cel cu care vei vorbi îți va comunica unde și când trebuie să depui banii.

4) Dacă nu vei respecta cererea, vei fi ucis. FĂRĂ ALT AVERTISMENT.

Să nu-ți faci speranțe deșarte !

Poliția n-a reușit să-l salveze pe Cowper sau pe Scanlon, deși fusese avertizată cu suficient timp înainte. Nu vor reuși să-l apere nici pe JMV. Ce șansă ai TU dacă nu plătești? Ce șansă îți mai rămâne, având în vedere că vom lovi FĂRĂ SĂ AVERTIZĂM?

Fă rost de bani. Vei mai auzi de noi. Curând.

Scrisorile au fost distribuite joi, la o sută de adrese. Surdul era foarte vesel în dimineața respectivă. Se plimba fluierând prin casă, gândindu-se la planul lui, din toate punctele de vedere, savurând aspectele lui mai rafinate și desfătându-se cu ideea că o sută de indivizi extrem de bogați aveau să fie brusc cuprinși de panică sâmbătă dimineața.

Avea toate motivele să presupună că până la ora cinci majoritatea celor care primiseră scrisoarea lui o citiseră și își formaseră o părere oarecare despre ea. Era convins că o parte dintre ei se vor uita în fugă la text, o vor face ghemotoc și-o vor arunca imediat la gunoi. O altă categorie, minoritatea cu înclinații paranoice, va suna imediat la poliție sau chiar se va prezenta la cea mai apropiată circumscripție, arătând scrisoarea și pretinzând vehement să i se asigure protecția. Surdul avea sentimentul că această parte a planului său atinge culmile sublimului. Primarul era avertizat, desigur, însă, vai, atât de indirect. Nu va afla de faptul că viața îi este în primejdie decât de la niște cetățeni înfricoșați, care alergaseră la poliție.

Iar mâine seară, deși pus în gardă, primarul avea să moară oricum.

Cu șase luni în urmă, când surdul își începuse munca preliminară de elaborare a planului său, descoperise mai multe informații extrem de interesante. Pentru început, aflase că oricine dorește să afle localizarea precisă a sistemului subteran de alimentare cu apă a orașului nu avea decât să se adreseze Departamentului de Alimentare cu apă din camera 1720 a Primăriei, unde hărțile puteau fi consultate de publicul larg. În același fel, hărțile sistemului de canalizare subterană a orașului se puteau obține de la Departamentul de Lucrări Publice din biroul central, aflat în aceeași clădire a Primăriei. Din nefericire, pe surd

nu-l interesau nici țevile de apă și nici canalizările. Pe el îl interesa electricitatea. Află foarte ușor că hărțile detaliate ale cablurilor subterane de înaltă tensiune *nu* erau, din motive lesne de înțeles, puse la dispoziția publicului. Acele hărți erau păstrate de către Biroul de hărți și arhive de la Metropolitan Light & Power Company, sub îngrijirea unui grup format mai ales din proiectanți. Ahmad fusese unul dintre acești proiectanți.

Cea dintâi hartă pe care i-o adusese surdului se referea la cartierul Lower Isola, prezentând amplasamentul tuturor punctelor secundare de transformare din această zonă a orașului. Porțiunea care îl interesa în mod special pe surd era cea intitulată „Cameron Flats". Locuința primarului se afla la colțul dintre străzile South Meridian și Vanderhof, chiar în Cameron Flats. Stația de transformare ce deservea South Meridian și Vanderhof era marcată cu o cruce cuprinsă într-un cerc și purta denumirea „Nr. 3 South Meridian". În stația de transformare pătrundeau cablurile de înaltă tensiune („sunt denumite alimentatoare", îi spusese Ahmad) venite de la o altă stație, aflată undeva pe sistemul de transmitere a curentului. Pentru a întrerupe curentul în locuința primarului, în seara când avea să fie asasinat, aceste cabluri de alimentare trebuiau distruse.

Cea de-a doua hartă adusă de Ahmad se referea la legăturile din cadrul sistemului, fiind o prezentare la scară mare a modului de alimentare a fiecărei stații de transformare în parte. Pe prima hartă, stația cu pricina primise indicativul „Nr. 3 South Meridian". Pe această hartă mai detaliată, surdul a putut identifica indicatorul numeric al alimentatorului : 65CA3. Așa a ajuns să ceară cea de-a treia hartă, intitulată simplu și modest „65CA3" și subintitulată „Localizarea stației de transformare South Meridian". Ea consta dintr-o diagramă destul de lungă și îngustă a rutei urmate de cablu pe sub străzile orașului și numere care indicau gurile de vizitare pentru accesul la el: 65CA3 trecea prin unsprezece asemenea guri de vizitare în drumul lui întortocheat. Surdul a ales o gură de vizitare situată aproximativ la o jumătate de milă de casa primarului și și-a notat indicativul ei : M3860-120'SSC-CENT.

Cea din urmă hartă, cea esențială, descria în mod amănunțit gura de vizitare. M3860 era situată pe Faxon Drive, la circa cincizeci de metri sud de curba pe care o face Strada Harris, chiar în mijlocul străzii — de unde și restul indicativului : 120'SSC-CENT. Cablurile de înaltă tensiune treceau prin gura de vizitare din beton la circa doi metri adâncime ; la suprafață, deschiderea era protejată de un capac greu de aproape o sută de kilograme.

Ahmad, Buck și surdul aveau să ridice acest capac în seara următoare, iar una dintre bombele lui Buck urma să întrerupă alimentarea cu electricitate prin cabluri.

Iar după aceea...

Ahhh, după aceea...

Surdul zâmbi la gândul că partea cea mai frumoasă de-abia urma.

Își imagina perfect cum avea să arate locuința primarului mâine seară, la ora zece, înconjurată de poliție și de detectivi din forțele speciale, hotărâți să-l protejeze pe venerabilul JMV, ca să nu i se întâmple nici un rău. Se vedea pe el însuși la volanul unei limuzine negre, oprind în curba din fața structurii întunecate din cărămidă, o lanternă de poliție care descoperea literele aurii de pe portieră, Metropolitan Light & Power Company (litere autoadezive, expert lipite de Ahmad pe ambele uși din față ale automobilului, costând câte opt cenți litera la Studio Art Supply, cheltuială totală 4,80 dolari). Vedea cum se deschid portierele. Din mașină coboară trei oameni. Doi dintre ei poartă salopete de muncitori (Sears, Roebuck, 6,95 dolari perechea). Cel de-al treilea poartă uniforma unui sergent de poliție, dotată și cu tresele unei medalii plasate deasupra insignei de pe pieptul stâng (închiriată de la un teatru, 10 dolari pe zi plus 75 de dolari garanție) și banderola galbenă a Serviciului Auxiliar al Departamentului de Poliție (1,25 dolari chiar la Compania de echipament civil, peste drum de sediul poliției).

— Cine-i acolo ? întreabă polițistul de serviciu.

Lanterna lui îi luminează pe cei trei. Buck, îmbrăcat în uniforma de sergent, iese în față.

— E-n regulă, spune Buck. Eu sunt sergentul Pierce, din Serviciul Auxiliar. Oamenii aceștia sunt de la compania de electricitate. Încearcă să stabilească unde s-a petrecut pana de curent.

— O.K., sergent, răspunde polițistul.

— Pe-aici e totul în ordine ? întreabă Buck.

— Până acum a fost liniște, sergent.

— Ai face bine să le verifici echipamentul, spune Buck. Nu vreau să aud vorbe mai târziu din cauza asta.

— Bună idee, răspunde polițistul.

Începe să se agite cu lanterna. Ahmad deschide cutia cu scule. În ea nu există decât unelte folosite de electricieni : o lampă de testare, o ruletă, clești, patru șurubelnițe, trusă de chei mici, un fierăstrău, un bomfaier, un ciocan, clești pentru extras siguranțe, clești pentru curățat izolația, clești pentru tăiat firele, bandă adezivă...

— O.K., spune polițistul și se întoarce spre surd. Tu ce cari acolo ?

— Un voltmetru, răspunde surdul.

— N-ai vrea să-l deschizi puțin să văd și eu ?

— Sigur că da, spune surdul.

Echipamentul de testare nu era nimic mai mult decât o cutie din piele neagră cam de 30 cm lungime, 20 cm lățime și 12 cm înălțime. Când surdul desface închizătoarea și înalță capacul, lanterna luminează un tablou de comandă ce ocupă jumătatea de jos a cutiei, fără a depăși marginea acesteia. Tabloul este dominat de două cadrane mari, un „Voltmetru" și respectiv un „Ampermetru". Sub cadrane există trei butoane cu spații mai mari între ele. Așa cum precizează etichetele de fabrică, cele două butoane laterale sunt „Regulatoare", iar cel din mijloc este marcat „Funcție". Pe partea stângă a tabloului, dispuse pe verticală, există o serie de intrări marcate cu 600 V, 300 V, 150 V, 75 V, 30 V și General. Pe partea dreaptă, aranjat simetric pe tablou se vede un șir de intrări marcate 60 Amps, 30 Amps, 15 Amps, 7,5 Amps, 3 Amps și General. O altă intrare și un beculeț sunt dispuse dedesubtul celui de-al doilea buton de reglare și poartă denumirea generică de „Indicator de pierderi". Pe partea de sus a aparatului stă scris cu litere mari „Analizor industrial".

— O.K., zice polițistul, poți să-l închizi.

Surdul coboară capacul și manevrează din nou încuietoarea.

— Îi duc eu înăuntru, spune Buck.

— Foarte bine, sergent, răspunde polițistul, și cei trei o iau pe aleea ce conduce spre casă, unde sunt opriți de un detectiv în fața intrării.

— Sergent Pierce, de la Serviciul Auxiliar, spune Buck. Oamenii sunt de la compania de electricitate și au venit aici ca să verifice pana de curent.

— Corect, spune detectivul.

— Rămân și eu cu ei, spune Buck, dar nu vreau să mă încarc cu nici o altă responsabilitate.

— Ce vrei să spui ?

— Păi, dacă primarul se împiedică și cade cât timp sunt ei pe aici, nu vreau să aud după aceea că mă ceartă căpitanul.

— Primarul va fi ținut la mare distanță de voi, spune detectivul zâmbind.

— Perfect, băieți, de unde vreți să începeți ? întreabă Buck. De la demisol ?

Intră cu toții în casă. Aici au fost montate lumini alimentate din baterii, dar cea mai mare parte a spațiului se află în semiîntuneric, iar formele ce se mișcă în jur nu sunt prea bine definite. Cei trei bărbați își încep munca de la demisol și întreprind toate operațiunile necesare verificării unor circuite. Trec prin toate încăperile locuinței, fără a-l vedea măcar o dată pe primar în cursul inspecției lor. În dormitorul principal, surdul împinge echipamentul de testare sub uriașul pat dublu, cercetând ostentativ dacă nu există o scurgere la priză. Când iese din încăpere, el nu mai are nimic în mână. „Analizorul industrial“ se află pe podea, chiar sub patul primarului.

Analizorul, cu toată grămada lui de cadrane, butoane, intrări și denumiri din domeniul electric este real — și totuși fals. În spatele tabloului de comandă nu se află nimic, echipamentul de testare a fost scos și interiorul golit. Ascunsă în spatele tabloului de comandă se află o altă bombă de-a lui Buck, reglată astfel încât să explodeze la ora două dimineața.

Mâine noapte, primarul avea să moară.

Iar sâmbătă dimineața, cei calmi vor deveni deodată foarte agitați. Vor deschide ziarele, vor citi titlurile și vor înțelege imediat că scrisoarea era reală, nimeni n-ar fi putut prezice cu atâta precizie crima dacă n-o punea

la cale și executa expeditorul însuși. Atunci aveau să ia scrisoarea de unde o puseseră neglijent și s-o citească din nou, înțelegând acum pe deplin amenințarea conținută acolo, primejdia infernală ce planează asupra lor. Când îți vedeai moartea cu ochii, reprezentau cinci mii de dolari o investiție chiar așa de exagerată ? Nici unul dintre cei de pe lista de-o sută nu câștiga mai puțin de două sute de mii de dolari pe an. Fuseseră cu toții cercetați cu grijă, iar lista inițială de patru sute douăzeci de nume fusese revizuită și redusă, păstrându-se doar cei ce păreau victimele cele mai sigure, cei pentru care a pierde cinci mii de dolari la o masă de joc de la Las Vegas nu însemna nimic, cei despre care se știa că investiseră în tot soiul de speculații și în spectacole ce se montau pe Broadway — pe scurt, cei care erau dispuși să pună la bătaie cinci mii de dolari în speranța de a se salva.

Au să ne plătească, se gândi surdul.

Vai, nu toți, desigur nu toți. Destui însă o vor face. Poate va mai fi nevoie de alte câteva crime, poate că vor mai trebui eliminați câțiva barosani de pe listă ca să-i convingi pe ceilalți, dar se vor convinge negreșit și vor plăti. După crima de mâine noapte, după aceea, când o să-și dea seama că nu ne jucăm, au să plătească.

Surdul zâmbi pe neașteptate.

Probabil că s-a adunat o mulțime de lume în jurul Primăriei, poate chiar în momentul ăsta, se gândi el.

Va fi un sfârșit de săptămână deosebit de interesant.

— Ai gândit la fix, îi spuse locotenentul Byrnes lui Steve Carella. S-a hotărât să-i facă de petrecanie și primarului.

— N-o să-i reușească lui și figura asta, spuse Hawes.

— Ar fi îngrozitor să-i iasă, spuse Byrnes. Dacă reușește să-l lichideze pe primar, are să culeagă banii ca pe niște frunze din parc. Câte scrisori din acelea credeți că a expediat ?

— Păi, să încercăm să facem o socoteală, spuse Carella. La început l-a amenințat pe directorul parcurilor și a pretins cinci mii de dolari. Apoi pe viceprimar și a cerut cincizeci de mii. Acum ne spune că-l va ucide pe primar vineri noaptea. Deci, dacă respectă progresia

de până acum, ar trebui să pretindă de zece ori cincizeci de mii, adică cinci sute de mii. Dacă împărțim suma asta la...

— Las-o baltă, spuse Byrnes.

— Încercam să deduc pe cale matematică și nimic mai mult.

— Ce-are a face matematica și asasinarea lui JMV ?

— Nu știu, spuse Carella ridicând din umeri. Dar mi se pare că dacă reușim să descifrăm regula progresiei, putem descoperi și *defectele* ei.

Byrnes se holbă la el.

— Ceea ce vreau să spun este că individului ăstuia nu-i e suficient că-l omoară pe primar, zise Carella.

— Nu e, hm ? Faptul că l-ar omorî pe primar mi se pare mai mult decât suficient.

— Da, dar unuia ca el nu i se pare. E prea mândru de propria lui inteligență. Carella aruncă o nouă privire pe scrisoare. Cine este acest Carl Wahler ? se interesă el.

— Un fabricant de haine, locuiește în centru, în Stewart City, Circumscripția 17. Azi dimineață a dus scrisoarea acolo. Căpitanul Bundy s-a gândit că s-ar putea să ne intereseze. Din cauză că am fost implicați în celelalte crime.

— Mi se pare că se încadrează în același tipic, nu ? spuse Hawes. Și-a anunțat și celelalte crime.

— Da, dar de astă dată lipsește ceva, zise Carella.

— Ce anume ?

— Nota personală. Tipul a început totul ca o mică răzbunare împotriva Circumscripției 87, din cauză că i-a stricat jocul cu ani în urmă, când punea bombe prin tot orașul ca să ne abată atenția de la lovitura pe care o plănuia el la bancă. Atunci de ce lasă deodată în pace Circumscripția 87 ? Dacă îl lichidează pe primar, în postură penibilă nu vor fi puse decât forțele speciale de poliție însărcinate cu protejarea lui. Nouă ne-a dat drumul din cârlig, suntem liberi să facem ce vrem. Chestia asta nu pot s-o înțeleg. Tipicul a suferit aici o modificare.

— Mie mi se pare foarte limpede șablonul lui, spuse Byrnes. Dacă poate să-l facă îngeraș pe JMV după ce l-a avertizat, ce șansă mai are altcineva care *nu* a fost

avertizat ? Uitați-vă de câte ori pomenește lucrul ăsta în scrisoare. Fără avertisment, fără avertisment.

— Mie nu-mi dă totuși pace gândul meu, zise Carella.

— Nu-ți bate capul, spuse Byrnes. Totul e cât se poate de clar. Omul ăsta e un adevărat *demon*.

Reacția imediată a lui Hawes și Carella a fost să izbucnească în râs. De regulă, n-o să auzi un polițist spunând despre un criminal că este un „demon", nici chiar atunci când respectivul a maltratat un copil sau a ucis mai mulți oameni. Acest gen de limbaj este rezervat judecătorilor sau politicienilor. Nici Byrnes nu se folosea de obicei de asemenea termeni colorați și inutili. O privire către Byrnes i-a făcut să le înghețe râsul pe buze. Locotenentul ajunsese la capătul puterilor. Părea deodată foarte bătrân și foarte obosit. Oftă din greu și zise :

— Băieți, cum putem să-l oprim ?

Ai fi zis că este un debutant din linia de treisferturi pus să joace împotriva unei echipe cu o grămadă de o tonă.

— Trebuie să ne rugăm, spuse Carella.

Deși primarul James Martin Vale era un zelos membru al bisericii episcopale, în acea după-amiază hotărî că trebuie să nu se limiteze în nici un caz la rugăciuni dacă dorea ca familia lui să nu aibă de suferit și să nu se împuțineze cu un membru.

Prin urmare, convocă o ședință la nivel înalt în biroul său de la Primărie (întrunire la care locotenentul Byrnes nu a fost invitat), unde s-a hotărât că se vor lua toate măsurile din chiar acel moment pentru a-l împiedica pe „surd" (așa cum se încăpățânau să-l numească cei de la Circumscripția 87) să-și ducă la îndeplinire amenințarea. JMV, o persoană înzestrată cu maniere fermecătoare și un spirit vioi, a reușit să-i convingă pe toți cei din biroul său că era mai îngrijorat de cetățenii orașului decât de propria sa securitate.

— Trebuie să salvăm viața mea, pentru ca acest om să nu mulgă dolarii munciți din greu de către cetățenii acestui măreț oraș, spuse el. Dacă își duce planul la

îndeplinire, ei îi vor permite să-i extorcheze. De aceea doresc protecție.

— Distinse domnule primar, îi spuse procurorul districtual, mi-aș permite să vă sugerez că ar trebui să prelungim perioada de protecție și dincolo de termenul limită fixat vineri noapte. Cred că dacă omul acesta reușește să vă ucidă în viitorul apropiat, concetățenii noștri vor considera că și-a respectat amenințarea.

— Da, cred că ai dreptate, spuse JMV.

— Distinse domnule primar, spuse revizorul orășenesc, aș dori să vă sugerez să renunțați la toate aparițiile dumneavoastră publice, cel puțin în cursul lunii aprilie.

— Nu cred totuși că ar fi bine să mă retrag într-o recluziune totală, ce zici ? întrebă JMV, gândindu-se la faptul că se aflau în an de alegeri.

— Sau cel puțin *limitați* numărul aparițiilor personale, adăugă revizorul, aducându-și aminte că se găseau într-un an electoral și că el se afla pe aceeași listă electorală cu distinsul primar JMV.

— Tu ce crezi, Slim ? îl întrebă JMV pe directorul poliției.

Directorul poliției, un tip înalt de peste 1,90 m și în greutate de peste o sută de kilograme, își schimbă poziția în fotoliul de piele din fața biroului distinsului domn și spuse :

— O să mișune polițiștii în jurul dumneavoastră ca puricii (comparație nu foarte delicată, dar foarte sugestivă).

— Puteți să contați pe câți oameni doriți din detașamentul meu, spuse procurorul districtual, care nu uitase că doi dintre detectivii în care avea cea mai mare încredere fuseseră trimiși la acea mare Academie de Poliție din ceruri doar cu câteva zile în urmă.

— Aș dori să vă sugerez, interveni medicul șef al orașului, să întreprindeți un control medical complet de îndată ce se termină această întrunire.

— De ce ? întrebă JMV.

— Pentru că există posibilitatea, distinse domnule primar, ca dumneavoastră să fi fost deja otrăvit.

— Chestia asta mi se pare cam exagerată, spuse JMV.

— Distinse domnule primar, răspunse medicul, acumularea unor doze mici de otravă administrate într-o anumită perioadă de timp poate avea ca rezultat moartea. Având în vedere că omul acționează în conformitate cu un plan pe termen lung...

— Da, desigur, spuse JMV, mă voi supune consultului când vrei tu. Poate poți să mă vindeci și de răceală cu acest prilej, spuse el pe un ton cuceritor și cu un zâmbet cuceritor.

— Distinse domnule primar, spuse președintele consiliului orășenesc, vă sugerez ca toate vehiculele din dotarea Primăriei să fie inspectate amănunțit și fără întârziere. Mi-aduc aminte, domnule, de bomba plasată în...

— Da, vom ordona să se facă aceasta de îndată, răspunse grăbit procurorul districtual.

— Distinse domnule primar, spuse secretarul de presă, aș dori să vă sugerez să fie eliminate toate știrile din presă referitoare la locurile în care vă veți găsi, locurile în care urmează să țineți discursuri și așa mai departe, până ce se rezolvă cumva situația.

— Da, asta e o idee foarte bună, spuse JMV, însă în orice caz nu mă voi aventura prea departe de casă, nu-i așa, Stan ? spuse el cu zâmbetul acela cuceritor, în direcția procurorului districtual.

— Da, domnule, vă sfătuiesc să rămâneți mai mult pe acasă cam o lună de acum încolo, spuse procurorul districtual.

— Desigur, nu e exclus ca în acest moment să existe deja o bombă chiar în biroul în care ne aflăm, spuse directorul poliției, fără tact.

Se așternu imediat o tăcere profundă. Din cauza liniștii ce se lăsase, tic-tac-ul ceasului de perete se auzea foarte tare, ceea ce te cam făcea să-ți piară orice curaj.

— Foarte bine, spuse JMV fermecător, poate că ar trebui să cercetăm localul Primăriei, ca și locuința mea. Dacă vrem să procedăm corect, nu trebuie să trecem nimic cu vederea.

— Da, domnule, răspunse procurorul districtual.

— În același timp, trebuie, fără îndoială, să depunem toate eforturile pentru a-l descoperi pe omul acesta, pe surd.

— Da, domnule, și în momentul de față facem tot ceea ce ne stă în puteri, spuse directorul poliției.

— Adică ce? întrebă JMV în stilul lui cuceritor.

— Trebuie să facă o greșeală, răspunse directorul poliției.

— Și dacă nu face?

— *Trebuie* să facă.

— Dar între timp, întrebă JMV, n-ați găsit niște fire?

— Munca poliției constă în combinarea unui mare număr de elemente aparent fără legătură între ele și care capătă deodată sens, răspunse directorul și se încruntă, din pricină că nu era sigur dacă se făcuse înțeles. Din munca poliției face parte în mare măsură și întâmplarea, iar noi considerăm întâmplarea un factor care contribuie apreciabil la prinderea răufăcătorilor. De exemplu, arestăm un om acuzat de spargere, să zicem, peste șase sau șapte luni de zile, și descoperim în cursul anchetei că a comis o omucidere în timpul comiterii unui alt delict, să zicem cu cinci sau șase luni în urmă.

— Foarte bine, spuse JMV în felul lui cuceritor, sper că nu va trebui să așteptăm încă șase sau șapte luni de zile până face omul nostru o greșeală în timp ce comite un alt delict.

— N-am vrut să par atât de pesimist, spuse directorul poliției. Nu doream decât să explic, distinse domnule primar, că o mare parte a muncii de poliție presupune punerea laolaltă a trecutului, prezentului și viitorului. Sunt foarte convins că-l vom prinde pe omul acesta relativ repede.

— Să sperăm că înainte de-a mă ucide pe mine, spuse JMV și rânji șarmant. Bine, spuse el, dacă am discutat tot ceea ce trebuia discutat, poate ar fi bine să luăm toate măsurile acelea de precauție de care am vorbit. Sunt oricând gata să mă întâlnesc cu specialistul tău, doctore Herb, atunci când vei binevoi să-l trimiți la mine.

— Între timp, eu iau legătura cu detașamentul de artificieri, spuse directorul poliției, ridicându-se în picioare.

— Da, probabil asta trebuie făcut mai înainte de orice, spuse JMV, ridicându-se la rândul lui. Domnilor, vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați pus la dispoziție

şi pentru sugestiile dumneavoastră preţioase. Sunt convins că totul va fi aşa cum trebuie.

— Oamenii vor sosi aici în următoarele două sau trei minute, îi promise procurorul districtual.

— Mulţumesc, Stan, spuse primarul. Îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi.

Şi notabilităţile ieşiră în şir indian din biroul primarului, asigurându-l fiecare dintre ei încă o dată că va fi protejat aşa cum se cuvine. Primarul mulţumi fiecăruia în parte în modul cel mai şarmant şi apoi se aşeză în imensul fotoliu din piele de la biroul său, privind fix la ceasul din perete.

Afară începuse să ningă.

La început, a nins foarte uşor.

Zăpada se cernea leneş şi nesigur din cer, acoperind străzile şi trotuarele cu o pulbere albă şi pufoasă. Până la ora opt seara, când sergentului Richard Genero i s-a făcut ieşirea din Spitalul Buena Vista, zăpada începuse să se mai îndesească, fără a pune însă vreo problemă dificilă de trafic — mai ales dacă ai anvelope speciale pentru zăpadă montate pe automobil, aşa ca tatăl lui Genero. Călătoria lor spre casă a fost zgomotoasă, însă lipsită de evenimente. Mama lui Genero l-a bătut mai tot timpul la cap, încercând să-l convingă să discute cu căpitanul, în timp ce tatăl îi spunea mereu soţiei sale să tacă din gură. Genero, la rândul lui, se simţea sănătos şi puternic şi de-abia aştepta să se reîntoarcă la lucru, chiar dacă aflase că-şi va face rondul abia a doua zi, de la ora patru după-amiază şi până la miezul nopţii. Mai aflase că şeful său, căpitanul Frick, nu-i pretindea să-şi facă rondul pe jos în următoarea săptămână, din cauza rănii pe care o suferise recent. Trebuia să meargă în schimb într-una dintre maşinile de patrulă ale poliţiei, cu puşca în mână. Genero considera aceasta o promovare.

Calitativă.

Zăpada continua să cadă.

Vineri.

Orașul se prezenta ca o adevărată tundră : n-ai văzut în viața ta atâta zăpadă, dacă nu cumva te-ai născut în Alaska, și poate nici măcar atunci. Zăpada nu ocolise nimic. Se așezase pe acoperișuri, ziduri și trotuare, pe străzi, tomberoane și automobile, în glastrele de flori și până și pe oameni. Dumnezeule, ce potop de zăpadă. Era mai ceva decât viforul din '88, așa cel puțin spuneau oamenii care nu-și aduceau aminte de viforul din '88. Distinsul primar JMV, ca și cum n-ar fi avut atâtea altele pe cap, a trebuit să dea dispoziție Serviciului de Salubritate să angajeze 1200 de zilieri care să dea cu lopata, să încarce și să arunce zăpada în apa fluviului Dix, o muncă a cărei valoare fusese estimată la cinci sute opt mii patru sute de dolari, urmând să dureze aproape o săptămână — dacă nu ningea din nou.

Muncitorii se apucară de lucru de îndată ce se opri ninsoarea. Ea nu se opri decât la ora trei și treizeci după-amiază, cu cincisprezece minute înainte ca Genero să-și înceapă rondul în mașina de patrulă și cu o oră și jumătate înainte ca Willis și Carella să-și ocupe posturile în partea din spate a croitoriei. Primăria își făcuse socoteala ca zilierii să lucreze în trei schimburi continui, dar nu ținuseră cont de frigul pătrunzător care a urmat după vifor și care a influențat teribil forța de muncă. Era un val de ger mușcător venit dinspre Canada, sau

așa ceva. De fapt, nu-i păsa nimănui de unde venise, nu-și doreau decât să se ducă-n mă-sa mai departe, preferabil undeva pe mare, sau spre Bermude, sau chiar spre Florida ; să se ducă oriunde, numai să se ducă, așa gândea toată lumea.

Dar gerul nu avea nici cea mai mică intenție să se ducă altundeva astăzi.

Frigul puse stăpânire pe oraș și îl îngheță până în măduva oaselor. La prânz intraseră în vigoare măsuri excepționale din cauza zăpezii, iar la ora patru ai fi zis că orașul este părăsit. Majoritatea marilor birouri ale firmelor fuseseră închise, traficul practic încetase, iar autobuzele nu treceau decât din când în când. Se suspendase parcarea alternativă pe cele două părți ale străzii, dar automobilele înzăpezite blocau intersecțiile, cocoșate de zăpadă ca niște igluuri din deșertul arctic. Muncitorii zilieri se luptau cu gerul și cu zăpada spulberată, se adunau în jurul focurilor de cărbuni aprinse în canistre goale, după care apucau din nou lopețile, în timp ce camioanele de gunoi așteptau, scoțând nori uriași și albi din țevile de eșapament în amurgul crunt. Luminile străzii se aprinseră la ora cinci, aruncând cercuri izolate, de culoarea ambrei, peste peisajul alb și mort. Vântul începu să bată tot mai nemilos de-a lungul străzilor și bulevardelor, pe măsură ce cerul plumburiu se întuneca și noaptea sosea cu pași mici.

Stând în confortul și căldura camerei din spate a magazinului lui John Croitorul și jucând dame cu Hal Willis (la care a pierdut șapte partide la rând, ieșind până la urmă la iveală că Willis făcuse parte dintr-un club de jucători de dame în liceu, un grup de elită care se autointitulase *Roșii și negrii)*, Carella se întreba cum se va întoarce acasă după atacul lui La Bresca și Calucci.

Începuse să se îndoiască de faptul că lovitura va avea loc cu adevărat. Dacă exista un lucru pe care nu-l înțelegea, acela era, desigur, modul de a gândi al unui delincvent, totuși îndrăznea să emită ipoteza că nici un pungaș având cât de cât oarecare respect de sine n-ar fi dat piept cu zăpada și frigul de afară pe o noapte ca asta. Ar fi fost cu totul altceva dacă lovitura ar fi presupus un factor care să se schimbe radical într-o zi sau

două, să zicem — de exemplu, că ar fi fost vorba de zece milioane de dolari în lingouri de aur care trebuiau transportate într-o anume zi, la o anume oră ; în acest caz ar fi fost nevoie de precizie maximă și curaj nebunesc, dar nu și în jaful de doi bani plănuit de cei doi borfași. Aceștia urmăriseră cum stau treburile la magazin și aflaseră că John Croitorul își ducea acasă agoniseala lui de-o săptămână într-o casetă metalică, în fiecare vineri, după ora închiderii. Îndeplinise probabil acest ritual în ultimii șapte mii de ani, vineri de vineri, și va continua s-o facă și în următoarea mie de ani, fără nici un fel de variație. Deci, dacă nu mergea vinerea asta, nu se putea da lovitura și vinerea viitoare ? Sau, și mai bine, de ce să nu aștepți până în mai, când pomii înfloresc, păsările cântă și poate și omul să comită un delict grav, fără ca pentru asta să fie nevoie să degere ?

Presupunând însă că vor da lovitura în seară aceea, gândi Carella privind cum Willis sare peste doi dintre regii lui, presupunând că vor lovi cu adevărat și presupunând că el și cu Willis se vor comporta cum trebuie și vor chema după aceea o dubă de la circumscripție, cum se va întoarce el acasă, la nevastă și copii, după ce La Bresca și Calucci erau băgați la beci ? Mașina lui avea anvelope pentru zăpadă, nu însă și lanțuri, și se îndoia că anvelopele pentru zăpadă, fie ele și cele mai bune, ar avea vreun efect pe poleiul de pe stradă. Exista, desigur, posibilitatea ca șeful, căpitanul Frick, să permită uneia dintre mașini să-l ducă acasă, în Riverhead, dar utilizarea mijloacelor din proprietatea municipalității pentru transportarea angajaților ei era o practică foarte rău privită, cu deosebire în aceste vremuri de restriște, când mișunau surzi care ucideau oficialități ale orașului.

— Ia-mi dama, îi spuse Willis.

Carella pufni și făcu așa cum i se spusese. Se uită la ceas. Era ora șapte și douăzeci. Dacă La Bresca și Calucci soseau la ora fixată, nu mai rămăsese decât ceva mai mult de o jumătate de oră.

La Bresca și Calucci se înarmau în camera închiriată de acesta din urmă pe Strada North Sixteen. John Croitorul avea peste șaptezeci de ani — un om sfrijit și adus

de spate, cu păr cărunt și ochi slăbiți — dar băieții nu voiau să riște nimic cu el în acea seară. Pistolul lui Calucci era un Colt Government Model 45, cântărind peste un kilogram și având o capacitate de foc de șapte cartușe, plus cel de pe țeavă. La Bresca se dotase cu un Walther P-38, cumpărat de la un tăinuitor de pe Strada Viselor, cu opt focuri în încărcător și încă unul pe țeavă. Ambele arme erau automate. Walther-ul era clasificat în categoria armelor cu putere mijlocie, Colt-ul fiind, bineînțeles, un pistol greu, cu putere mai mare. Oricare dintre ele era mai mult decât suficientă pentru a-l ucide pe John Croitorul, în cazul în care acesta ar fi opus rezistență. Nici unul dintre cei doi atacatori nu avea teacă. La Bresca își vârâse pistolul în cureaua pantalonilor, iar Calucci și-l pusese în buzunarul din dreapta al paltonului.

Căzuseră de acord să nu folosească arma decât în cazul când John Croitorul începea să țipe. Planul lor era să ajungă la magazin înainte de ora opt fără zece, să-l surprindă pe bătrân, să-l lege fedeleș, să-i pună căluș și să-l lase în camera din spate ; după care se întorceau acasă la Calucci. Până la magazin era o distanță de doar cinci minute, dar din cauza zăpezii și a faptului că nici unul dintre ei nu avea mașină, au pornit la drum la ora șapte și douăzeci și cinci.

Amândoi arătau foarte amenințători și se simțeau al naibii de puternici, cu armele lor barosane. Mare păcat că prin zonă nu se afla nimeni care să-i vadă cât de siguri pe ei și puternici sunt.

În căldura plăcută și confortul mașinii de patrulă, sergentul Richard Genero contempla străzile sumbre, măturate de vifornița de afară, asculta zgomotul lanțurilor montate pe anvelopele roților din spate și aparatul de emisie-recepție pe unde scurte ce-și debita nesfârșitele lui dialoguri. Șoferul mașinii de patrulă era un om vorbăreț și păros cu numele de Phillips, care se plângea fără încetare de la ora trei și patruzeci și cinci de minute după-amiază, atunci când își începuseră schimbul. Acum era ora șapte și treizeci, iar Phillips tot se mai plângea, spunându-i lui Genero că muncise ca un apucat toată

săptămâna, nu avusese timp nici cât să-și tragă sufletul, trebuie să fii nebun ca să te faci polițist — iar aparatul de radio din dreapta lui continua piesa aceea desuetă, Mașina douăzeci și unu, recepție treisprezece, Aici douăzeci și unu, comunic, Mașina douăzeci și opt, recepție...

— Îmi aduce aminte de Crăciun, spuse Genero.

— Mda, numai Crăciun n-a fost ăla, spuse Phillips. Eu am *muncit* în ziua de Crăciun, știi ?

— Vreau să spun că totul este alb.

— Mda, totul e alb, zise Phillips. Cui îi folosește chestia asta ?

Genero își încrucișă brațele la piept și-și vârî mâinile înmănușate la subsuori. Phillips vorbea întruna. Radioul bâzâia și pârâia. Lanțurile antiderapante scoteau clinchetul unor clopoței de sanie.

Genero simți că îl cuprinde somnul.

Ceva îl deranja pe surd.

Nu, nu din cauza zăpezii bogate care acoperise, desigur, și gura de vizitare numărul M3860, situată la câteva zeci de metri sud față de curba străzii Harris, în mijlocul lui Faxon Drive, nu din cauza asta. Se pregătise pentru eventualitatea unei vremi neprielnice și în portbagajul sedanului negru ce-i aștepta jos, în stradă, existau și lopeți. Zăpada nu însemna decât să scormonească puțin până ajungeau la gura de vizitare, lucru pentru care prevăzuse o oră în plus, nu, nu din cauza zăpezii era, în nici un caz din cauza zăpezii.

— Ce s-a întâmplat ? șopti Buck, îmbrăcat în uniforma de polițist închiriată, care-l făcea să se simtă nervos și-i dădea un sentiment straniu.

— Nu știu, răspunse Ahmad. Uită-te la el cum se plimbă !

Era foarte adevărat că surdul se agita prin cameră. Îmbrăcat în salopeta de electrician, străbătea încolo și încoace distanța dintre birou și unul din colțurile încăperii, și nu că vorbea singur, dar clătina în orice caz din cap ca un bătrân care se gândește la halul în care a ajuns lumea. Încurajat poate de însemnele de bravură de pe pieptul său, Buck îndrăzni în cele din urmă să se apropie de el și să-l întrebe :

— Ce te frământă ?
— 87, îi răspunse surdul fără ezitare.
— Cum ?
— 87, Circumscripția 87, repetă el pe un ton irascibil. Cu ce-i afectează dacă-l omorâm pe primar ? Nu-ți dai seama ?
— Nu.
— Ei scapă cu fața curată, spuse surdul. Noi îl ucidem pe JMV și cine are de suferit, vrei să-mi spui treaba asta ?
— Cine ? întrebă Buck.
— În nici un caz 87, de asta poți fi sigur.
— Uite ce e, spuse Buck blând, n-ar fi rău să plecăm. Avem de săpat în jurul gurii ăleia de vizitare, trebuie să...
— Și dacă moare JMV, ce-i cu asta ? exclamă surdul. Banii nu sunt totul în viață ! Cum rămâne cu plăcerea ?
Buck se uită lung la el.
— Cum rămâne cu *plăcerea?* repetă surdul. Dacă JMV... Se opri brusc, iar ochii i se măriră. JMV, repetă el, de astă dată în șoaptă. JMV ! exclamă el, acum bucuros.
Se repezi la birou și deschise sertarul din mijloc, scoțând la iveală cartea de telefon a Isolei. Deschise cartea în grabă și începu să răsfoiască în ultima secțiune.
— Ce face ? șopti Ahmad.
— Nu știu, îi răspunse Buck, tot în șoaptă.
— Ia te uită ! strigă surdul. Trebuie să fie sute, mii !
— Mii de ce ? întrebă Buck.
Surdul nu-i răspunse. Aplecat peste volumul cel gros, întorcea paginile, le studia, întorcea alte pagini.
— Uite aici, murmura el, nu, aici nu e bine... să vedem... uite încă unul... nu, nu... numai puțin... ahhh, bine... nu, e tocmai în centru... ia să vedem, ia să vedem... aici... nu..., își vorbea lui însuși, continuând să întoarcă paginile și exclamând în cele din urmă : Bulevardul Culver, asta e, nemaipomenit ! Luă un creion, își notă în grabă ceva în blocnotesul de pe birou, rupse pagina, o îndesă în buzunarul salopetei și le spuse celorlalți : Să mergem !
— Ești gata ? întrebă Buck.

— Sunt gata, răspunse surdul și apucă voltmetrul. Am promis că o să-l lichidăm pe JMV, nu ? întrebă el.

— Păi chiar așa.

— O.K., zise el rânjind. Vom lichida *doi* JMV — iar unul dintre ei se află în Circumscripția 87 !

Cu gesturi exuberante, ieși din apartament, urmat de ceilalți.

Cei doi tineri bântuiseră străzile de la cină încoace. Mâncaseră într-un restaurant de pe Ainsley și apoi se opriseră să cumpere o jumătate de galon de benzină de la stația service aflată la intersecția dintre Strada Ainsley și a Cincea. Cel mai înalt dintre cei doi, care căra și canistra deschisă cu benzină, se plângea de frig. Repeta mereu cât de frig îi este. Cel scund îi spunea că asta nu reprezintă în nici un caz o excepție, tuturor le e frig, la ce naiba să te aștepți pe o noapte ca asta ?

Cel înalt spuse că ar vrea să meargă acasă, că n-o să găsească oricum pe nimeni afară pe o noapte ca asta, așa că ce rost are să te plimbi așa prin frig ? Îi înțepeniseră și mâinile. De ce nu cari și *tu* benzina asta afurisită o bucată ? întrebă el.

Cel scund îi spuse să-și țină gura.

Cel scund spuse că era o noapte perfectă pentru ceea ce trebuiau ei să facă, pentru că se putea să găsească doi indivizi încovrigați împreună în cine știe ce cotlon, nu avea dreptate ?

Cel înalt spuse că i-ar plăcea și lui să fie încovrigat într-un cotlon oarecare.

Au rămas la un colț de stradă și s-au certat câteva minute, urlând când unul, când celălalt, până când cel înalt a fost de acord să mai stea cinci minute, dar nu mai mult. Cel scund i-a răspuns : Haide să mai încercăm o jumătate de oră, nu se poate să nu dăm peste ceva bun, iar cel mai înalt a zis : Nu, zece minute, asta-i tot, iar cel scund a zis : Idiot afurisit, eu îți zic că e o noapte potrivită, iar cel înalt a văzut lucrul acela din ochii lui și i s-a făcut din nou frică și a spus : O.K., O.K., dar numai o jumătate de oră, vorbesc foarte serios, Jimmy, mi-e frig rău de tot.

Arăți de parcă o să începi imediat să plângi, spuse Jimmy.

Mi-e frig, spuse celălalt, asta-i tot.

Ei, haide, spuse Jimmy, găsim noi pe cineva și facem un foc frumos, este ? Un foc frumos și cald.

Cei doi tineri rânjiră unul către celălalt.

Apoi dădură colțul și o luară spre Bulevardul Culver, în timp ce mașina șaptesprezece, purtându-i pe Phillips și pe Genero, trecu pe lângă ei zornăind din lanțurile antiderapante, care semănau cu niște clopoței de sanie.

E greu de spus care au fost mai surprinși, vardiștii sau hoții.

Directorul poliției îi adusese la cunoștință distinsului primar JMV că „o mare parte a muncii de poliție presupune punerea laolaltă a trecutului, prezentului și viitorului“, dar se poate presupune fără riscul de a greși prea mult că prin minte nu-i trecea cine știe ce filozofie. Cu alte cuvinte, probabil nu făcea speculații asupra diferenței dintre iluzie și realitate sau despre interferențele dintre starea de vis și lumea obișnuită. Căci nu dorea decât să exprime faptul că în munca de poliție apar tot felul de accidente și că mult prea multe cazuri n-ar fi rezolvate dacă nu s-ar ivi tocmai aceste accidente. Și încerca să-i sugereze distinsului primar JMV că uneori polițiștii au baftă.

Carella și Willis au avut un noroc nemaipomenit în acea seară de cincisprezece martie, la ora opt fără fix zece minute.

Erau atenți la partea din față a magazinului pentru că Dominick Di Fillippi (care nu turnase pe nimeni în viața lui) le spusese că planul prevedea că atacatorii vor pătrunde în magazin la ora opt fără zece minute, chiar înainte ca John Croitorul să tragă obloanele peste vitrinele din sticlă de la stradă. La Bresca trebuia să facă acest lucru în locul lui, mai spusese Di Fillippi, după care trebuia să încuie ușa din față, în timp ce Calucci îl silea pe John Croitorul să intre în încăperea din spate, amenințându-l cu arma. În relatarea înfocată pe care o făcuse, Di Fillippi pusese mare greutate pe cele ce aveau să se petreacă în partea din *față* a croitoriei. Prin urmare, toată lumea își închipuise (cine n-ar fi făcut-o ?) că La Bresca și Calucci vor pătrunde prin ușa din față, clo-

poțelul va face cling-cling, îi vor vârî pistoalele sub nas lui John Croitorul și apoi își vor continua treaba lor murdară. Ne putem îndoi chiar și de faptul că poliția știa de *existența* unei uși în spatele magazinului.

La Bresca și Calucci știau că există o ușă în spate.

Ei au pătruns înăuntru, spărgând ușa exact la ora șapte și cincizeci de minute, așa cum fusese planul ; au făcut o groază de zgomot pentru că nu le păsa dacă-i scurtează viața lui John Croitorul cu zece ani și știind precis că acesta se va grăbi să vină în spatele magazinului ca să vadă ce naiba se petrece, trezindu-se astfel în față cu două pistoale din cele mari.

Primul lucru pe care l-au văzut au fost doi tipi care jucau dame.

Primul lucru pe care l-a pronunțat La Bresca a fost : „Caraliii !"

Știa că individul cel scund era din poliție, pentru că fusese interogat de el suficient de des. Nu știa cine este celălalt individ, dar plecă de la raționamentul că dacă vezi un șoarece, probabil că există cincizeci, iar dacă vezi un polițist, probabil există o mie, așa că își închipui că tot locul geme de polițiști, nimeriseră aici într-o cursă nemaipomenit de drăguță — și chiar în acea secundă draperia a fost dată brusc la o parte, iar ușa din față a magazinului s-a deschis cu forța unei explozii.

În aceeași secundă s-a pornit și toată confuzia și cascada de interferențe, trecutul, prezentul și viitorul s-au amestecat în asemenea hal încât, în timpul celor zece secunde de tensiune, ai fi zis că se proiectează șapte filme în același timp pe același ecran. Chiar mai târziu, cu mult mai târziu, Carella nu a reușit să îmbine toate cele petrecute ; totul s-a desfășurat prea repede și cu prea mult noroc pentru ei, iar legătura dintre cei doi polițiști și cele petrecute a fost ca și inexistentă.

Cel dintâi fapt evident care-i trăsni prin cap lui Carella a fost acela că el și Willis fuseseră surprinși cu pantalonii în vine. Chiar în fracțiunea de secundă în care se ridică de pe scaun, răsturnându-l pe spate, chiar în momentul în care îi striga colegului său : „Hal, în spatele tău !" și încerca să-și scoată revolverul, știa cu certitudine că fuseseră luați prin surprindere : cele două pistoale de

mare calibru aveau să-i omoare pe loc. Îl auzi pe unul dintre atacatori strigând : „Caraliii !“, apoi văzu țevile ambelor arme venind în același timp pe direcția de ochire, pe urmă i se învălmășiră în minte prea multe gânduri din cele pe care le ai când ești sigur că ți-a sunat ceasul. Willis se răsuci, trânti tabla de joc și piesele la pământ în timp ce-și scotea revolverul din toc, iar John Croitorul trase pe neașteptate draperia ce separa partea din spate, chiar în momentul când ușa din față a magazinului fu dată violent de perete.

John Croitorul a declarat mai târziu că se repezise să vadă de ce se iscase zgomotul și dăduse deoparte draperia dintre cele două încăperi, după care se răsucise din nou pe călcâie și văzuse ceea ce Carella nu percepuse decât după aceea : în ușa magazinului apăruseră trei persoane cu pistoale în mână.

Acest lucru a fost probabil văzut și de La Bresca și Calucci, care puteau privi acum direct spre ușa de la intrare. Chiar dacă înțeleseseră în acea fracțiune de secundă că-i aveau în mână pe polițiștii din camera din spate, au priceput și amenințarea care îi pândea din partea celorlalți trei polițiști care stăteau în ușa din față, cu pistoalele pregătite și privirile acelea de tipi puși pe rele. Cei trei nu erau polițiști, dar La Bresca și Calucci nu știau acest lucru. Sergentul care stătea în ușă strigă : „Caraliii !“, în sensul că-și închipuia că La Bresca și Calucci erau de la poliție, dar La Bresca și Calucci își făcură socoteala că tipul își anunța propria sa apariție. Prin urmare, începură să tragă. Cei trei bărbați din ușă, confruntați cu ceea ce-și închipuiau că este o cursă a poliției, au deschis focul în același timp. John Croitorul s-a aruncat la podea. Carella și cu Willis, care recunoșteau un foc încrucișat dintr-o mie, au încercat să se lipească de perete cât mai mult. Încercând să se lipească de zid, Willis alunecă pe una dintre piesele căzute de la jocul de dame și se rostogoli la pământ, cu gloanțele zburându-i pe deasupra capului.

Carella avea acum și el pistolul în mână. Îl îndreptă spre ușa din față, pentru că apucase să-l cerceteze atent pe unul dintre indivizii care trăgea de acolo spre camera din spate și care, deși nu purta proteză auditivă, era înalt

și blond, iar Carella îl recunoscu de îndată. Ținti încet și atent. Revolverul îi zgâlțâi mâna când apăsă pe trăgaci. Văzu cum surdul se apucă de umăr și apoi, pe jumătate prăbușit, se întoarce spre ușa deschisă. Cineva țipă în spatele lui Carella ; privind în direcția aceea, îl văzu pe La Bresca picând peste mașina de călcat, mânjind cu sânge suprafața albă a scândurii de călcat, apoi alte patru focuri bubuiră în spațiul redus al magazinului și cineva gemu, apoi se auziră alte focuri, Willis se ridicase și el în picioare și trăgea, după care nu mai rămase decât fum, un fum negru, suspendat în mai multe straturi, teribila putoare de cordită, care îți ardea nările, și sunetele scoase de John Croitorul pe podea, care se ruga încet în limba italiană.

— Afară ! țipă Carella și sări peste tejgheaua din mijlocul magazinului, alunecă într-o băltoacă de sânge din apropierea mașinii de cusut, dar își recăpătă echilibrul și se năpusti afară, în zăpadă, fără haină.

Nu se vedea nimeni prin apropiere.

Frigul era năucitor.

Îl simți mai întâi la mâna cu care ținea arma ; fierul părea să i se fi lipit de carne.

O urmă de sânge pornea din ușa magazinului peste zăpada strălucitoare, pierzându-se undeva în oraș.

Carella se luă după ea.

Surdul alerga cât putea de repede, dar durerea din umăr era de-a dreptul insuportabilă.

Nu reușea să înțeleagă ce se întâmplase.

Era posibil ca să-i fi înțeles planul ? Nu, asta nu se putea. Cu toate astea, îl așteptaseră. De unde naiba știuseră ? Cum ar fi putut să știe ei, când el însuși nu știuse cu cincisprezece minute în urmă ?

În cartea de telefon a Isolei erau cel puțin douăzeci și cinci de pagini de „V“, fiecare pagină cuprindea cam cinci sute de nume, deci în total existau 12 500 de nume. Nu numărase totalul de prenume începând cu „J“, dar erau probabil cel puțin douăzeci sau treizeci pe fiecare pagină ; întâlnise în total unsprezece nume având inițialele „JMV“, identice cu cele ale primarului James Martin Vale, înainte de a ajunge la acela din Bulevardul Culver.

De unde ar fi putut afla ? Cum au reușit să ajungă cu gândul tocmai la croitoria lui John Mario Vicenzo, care trebuia să constituie lovitura de grație, un JMV situat chiar în perimetrul Circumscripției 87 ? Imposibil, se gândi el. N-am lăsat nimic la voia întâmplării, ar fi trebuit să meargă perfect, în mod normal ar fi trebuit să-i dobor pe amândoi, în pachet nu existaseră cărți măsluite, ar fi trebuit să meargă perfect !

Surprizele nu se terminaseră încă.

— Ia te uită, spuse Jimmy.

Băiatul mai înalt, cel care căra canistra cu benzină, își înălță fruntea, privind pieziș din cauza vântului și apoi își plecă imediat capul din nou, lovit în obraji de o pală mai puternică de vânt. Văzuse un bărbat înalt și blond care mergea împleticindu-se și coborâse de pe trotuar, luând-o prin mijlocul străzii troienite.

— Beat ca un porc, îl auzi pe Jimmy comentând lângă el. Haide să punem mâna pe el, Baby.

Cel numit Baby confirmă din cap fără tragere de inimă. Se apropiară în grabă de colțul străzii. Vântul era mai puternic acolo, izbindu-i în față cu forța unei vijelii atunci când făcură colțul și o luară pe bulevardul larg. Vagabondul nu se zărea pe nicăieri.

— L-am pierdut, spuse Baby.

Dinții îi clănțăneau și ar fi vrut să meargă acasă.

— Trebuie să se fi ascuns printr-una din intrări, spuse Jimmy. Haide, Baby, a venit vremea să facem un focșor.

Din locul pe care stătea în mașina de patrulă, Genero putea vedea bulevardul pustiu, bătut de vânt, printr-un colț neînghețat al parbrizului ; fiecare pală a vântului stârnea câte un vârtej, firmele suspendate clănțăneau și se zbăteau, iar prin ferestrele automobilului se auzeau șuierături sinistre. Bulevardul era gol, zăpada îl bloca de la un trotuar la celălalt ; luminile ce ardeau la ferestrele apartamentelor îl duceau cu gândul la focurile cu care se încălzeau oamenii în epoca preistorică.

— Ce se întâmplă acolo ? spuse el pe neașteptate.

— Ce să se întâmple ? întrebă Phillips.

— Acolo, în fața noastră. Indivizii ăia doi.
— Cum ? exclamă Phillips.
— Forțează ușa, spuse Genero. Oprește mașina !
— Cum ?
— Trage la bordură și oprește motorul !

Îi auzea vorbind afară, pe trotuar, auzea vocile lor venind tot mai aproape. Zăcea în culoarul de la intrare cu umărul sângerând, știind că va trebui să urce scările și să se cațere pe acoperiș, să ajungă de pe clădirea asta pe următoarea, să sară de pe un acoperiș pe altul toată noaptea, dacă era nevoie, dar mai întâi voia să se odihnească, să se odihnească, doar atât, să se odihnească numai puțin înainte ca ei să deschidă ușa și să-l găsească, cum naiba îi dăduseră de urmă așa de repede ? Împânziseră tot orașul ăsta afurisit cu polițiști ?

Se strânseseră prea multe lucruri pe care nu le pricepea.

Ascultă vocile ce se apropiau, apoi văzu cum se sucește butonul de la ușă.

— Nici o mișcare ! strigă Genero.

Băieții se întoarseră imediat în direcția de unde venise vocea.

— Caraliii ! țipă Baby, scăpă canistra din mână și o luă la fugă.

Genero trase un foc de avertisment pe deasupra celui care fugise, apoi, cu întârziere, strigă :

— Poliția ! Stai că trag ! — după care trase încă un foc de avertisment.

Ceva mai încolo, în locul unde își parcase mașina, Phillips se străduia să deschidă ușa și să-și extragă revolverul din toc. Genero trase din nou și, spre surprinderea sa, văzu cum fugarul cade în zăpadă. L-am atins ! gândi el și se întoarse rapid, văzându-l pe celălalt băiat fugind în direcție opusă. Sfinte Dumnezeule, își zise el, ce-o fi aici, am nimerit într-o tentativă de jaf !

— Stai ! țipă el. Stop ! — și trase în aer, văzu cum băiatul dă colțul și porni în urmărirea lui.

Îl fugări pe Jimmy pe distanța a trei blocuri prin zăpadă, trecând prin troiene înalte până la genunchi, alunecând pe petice de gheață, cu vântul în față ; în cele din

urmă, îl ajunse chiar atunci când voia să sară un gard.

— Nu face nici o mișcare, fiule, spuse Genero, sau îți trag un glonte drept în cur.

Jimmy rămase nehotărât chiar în vârful gardului, gândindu-se dacă să-și salte picioarele peste și să treacă de cealaltă parte sau să se dea jos înainte ca ticălosul ăsta cu mâncărime la deget să-și pună amenințarea în aplicare.

Oftând, se lăsă să cadă în zăpadă, la picioarele lui Genero.

— Cam care ar fi problema, sergent ? întrebă el.

— Problemă e puțin zis, răspunse Genero. Mâinile sus !

Phillips apăru și el gâfâind pe aleea unde se petrecea toată scena. Fanfaron cum era, se duse drept la Genero și-l împinse deoparte, apoi îl puse pe Jimmy cu fața la gard și îl percheziționă. Genero a fost suficient de inteligent să-i pună propriile sale cătușe lui Jimmy, deși a existat un moment când a fost la un pas să rateze acest gest, din cauza insistenței lui Phillips.

Până să-l ducă pe puști înapoi, la mașina lor, până s-au dus să vadă dacă celălalt puști mai era în viață — de-abia mai respira —, până să găsească ușa pe care voiau s-o deschidă băieții, până ce au deschis ei ușa aceea și au luminat locul cu lanternele, tot ceea ce mai rămăsese de văzut era o pată de sânge pe jos.

Dâra de sânge se continua pe treptele scării.

Au pornit pe urmele stropilor până la ultimul etaj și au găsit ușa deschisă spre acoperiș. Genero a ieșit afară și a luminat cu fasciculul lanternei zăpada de pe acoperiș.

Petele roșii și urmele de pași urmau un drum sinuos spre marginea acoperișului și de aici pe acoperișul vecin și de acolo spre restul orașului sau poate spre restul lumii.

Două blocuri mai încolo l-au întâlnit pe Steve Carella bântuind prin zăpadă fără palton, semănând cu Dr. Jivago sau așa ceva.

14

Tabloul rămas în croitorie după bătălie era înfiorător.

La Bresca și Calucci erau amândoi morți. Bărbatul masiv și roșcovan numit Buck era și el mort. Ahmad trăia și respira când l-au urcat în ambulanță, dar încasase două gloanțe în piept din pistolul 45 al lui Calucci și încă unul în stomac, din Walther-ul lui La Bresca. Pierdea sânge și scuipa sânge, tremura și bolborosea, și existau mari îndoieli că va mai ajunge viu la spital.

Și Carella tremura puțin.

Stătea în croitorie, lângă calorifer, înfășurat în palton și clănțănind din dinți și-l întrebă pe John Croitorul câți bani erau în caseta metalică pe care o ducea acasă.

— *Due cento tre dollari*, spuse John Croitorul.

Două sute trei dolari.

Ahmad cunoștea numele surdului.

— Orecchio, spuse el, iar asistenta îi șterse sângele de pe buze. Mort Orecchio.

— Nu ăsta e numele lui real, îi spuse Willis. Nu-l cunoști și sub alt nume ?

— Orecchio, repetă Ahmad. Mort Orecchio.

— Există vreo altă persoană care să cunoască numele lui real ?

— Orecchio, repetă Ahmad.

— A mai fost și altcineva cu voi ?

— Fata, spuse Ahmad.
— Care fată ?
— Rochelle, spuse el.
— Rochelle și mai cum ?
Ahmad clătină din cap.
— Unde putem s-o găsim ?
— Trei... trei... opt... Ha... Ha... Ha..., spuse el și-și dădu sufletul.
Nu a murit râzând.
Încerca să pronunțe 338 Harborside.

În buzunarul pantalonilor lui Buck au găsit o scrisoare adresată lui la adresa 338 Harborside Oval. Numele lui complet era Andrew Buckley, iar scrisoarea îi era adresată prin bunăvoința domnului Mort Orecchio. Carella și Willis au descins în apartament, unde au găsit o tânără brunetă și atrăgătoare îmbrăcată în pijama, stând la pian și interpretând *Heart and Soul*. Au așteptat să se îmbrace și au dus-o la secție, unde au interogat-o timp de o jumătate de oră în prezența unui avocat. Fata le-a spus că numele ei este Rochelle Newell și că nu-l cunoștea pe surd decât de puțin timp, de două sau trei luni. Era absolut convinsă că numele lui este Mort Orecchio.
— Nu-i ăsta numele lui, spuse Carella.
— Ba da, așa îl cheamă.
— Tu cum îi spuneai ?
— Mort, răspunse fata.
— Cum îi ziceai în pat ? o întrebă Willis pe neașteptate, sperând s-o ia prin surprindere.
— Scumpule, răspunse fata.

Jimmy nu se putea opri din hlizit.
Tocmai îi spuseseră că prietenul lui Baby murise, cu toate astea nu se putea opri din hlizeală.
— Știi în ce bucluc ai intrat, băiete ? îl întrebă Meyer.
— Nu, nu știu ! răspunse Jimmy și se hlizi.
— Te vom acuza de omucidere.
— N-o să țină, spuse Jimmy și se hlizi.
— Ba o să țină, fiule, spuse Meyer. Avem o confesiune făcută de prietenul tău înainte să moară, care a fost luată în prezența unui avocat, și mai avem aici și un polițist

pe care ai încercat să-l lichidezi și care vă va identifica pe amândoi. Așa că o să țină, crede-mă.

— Nici pomeneală, n-o să țină, spuse Jimmy și se hlizi mai departe.

Meyer se gândi că era probabil nebun.

Meyer își închipui că Rollie Chabrier era și el nebun. Acesta îl sună aproape de miezul nopții.

— E puțin cam târziu, nu crezi ? spuse Meyer. Tocmai mă pregăteam s-o iau spre casă.

— Foarte bine, eu încă mai am de lucru la afurisitul ăsta de birou, spuse Chabrier. Voi o duceți mult mai bine.

— Bine, bine, despre ce-i vorba ? întrebă Meyer.

— Despre cartea aceea, spuse Chabrier.

— Da ?

— Vrei să cunoști sfatul meu ?

— Sigur că vreau să știu sfatul tău. De ce-ți închipui că te-am întrebat ?

— Sfatul meu este s-o lași baltă.

— Grozav sfat !

— Steve Carella a avut vreodată onoarea ca o carte să primească numele lui ?

— Nu, dar...

— Bert Kling ?

— Nu.

— Sau Cotton Hawes ? Sau Hal Willis ? Sau Arthur Brown ? Sau...

— Uite ce e, Rollie...

— Ar trebui să te simți flatat, spuse Chabrier. Nici măcar *eu* n-am avut o asemenea onoare.

— Da, dar...

— Știi câți oameni ajung la sfârșitul vieții lor fără ca măcar o carte să aibă drept titlu numele lor ?

— Câți ?

— Milioane ! Ar trebui să te simți cu adevărat flatat.

— Crezi ?

— Sigur că da. Cineva a folosit numele tău drept titlu al unei cărți ! Ești faimos !

— Ești sigur ?

— Absolut. De acum și până-n vecii vecilor oamenii vor putea intra în orice bibliotecă din lume și vor vedea

numele tău pe o carte, Meyer, ia gândește-te la lucrul ăsta. Pe o *carte*. Meyer Meyer, spuse el cu măreție, iar Meyer și-l imagină cum făcea gesturi largi cu brațele, de parcă ar fi invocat niște spirite. Dumnezeule, Meyer, ar trebui să fii nemaipomenit de impresionat.

— Mda ? făcu Meyer.

— Te invidiez, Meyer. Te invidiez cu toată sinceritatea.

— Nemaipomenit, spuse Meyer. Mulțumesc. Îți mulțumesc foarte mult, Rollie. Din inimă. Mulțumesc foarte mult.

— N-ai pentru ce, spuse Chabrier și puse receptorul în furcă.

Meyer se duse în toaleta bărbaților ca să se examineze în oglindă.

Andy Parker aduse ziarele de dimineață în biroul circumscripției la ora două.

— Nu vrei să citești cât suntem de inteligenți ? spuse el și puse ziarele pe biroul lui Kling.

Kling aruncă o privire peste titluri.

— E foarte clar, spuse Parker, am rezolvat cazul cum nu se poate mai strălucit. Nimeni nu poate înfrânge o echipă ca a noastră, domnule.

Kling încuviință din cap, îngândurat.

— Toată lumea poate sta liniștită acum, continuă Parker. Ziarele explică tot planul și cum banda a fost desființată definitiv și că cele o sută de persoane care au primit scrisori nu trebuie să se mai teamă de nimic. Toate astea datorită sclipitorilor polițai din Circumscripția 87. Făcu o pauză de câteva secunde, apoi continuă : Pun pariu că Genero se alege cu o avansare. Numele lui îl întâlnești pe toată pagina.

Kling încuviință din cap și nu spuse nimic.

El cântărea ultimele evoluții intervenite în marele mister al furtului din biroul detectivilor. Din câte se părea, ventilatorul electric apăruse într-un magazin cu obiecte amanetate din centru. Pe suportul lui se descoperise o amprentă de culoare verde crud.

— Ia dă-ți tu cu părerea... începu el, dar Parker se făcuse comod în scaunul rotativ din spatele biroului și-și pusese un ziar pe față.